

"Ey zindan arkadaşlarım!

Ayrı ayrı rabler mi hayırlıdır yoksa

Kahhar olan bir tek Allah mı?"

(12, Yusuf/39)

ŞEHADET
Dile Getirilen Şahitlik
Yayın No: 12

Kitabın Adı: *Ey Zindan Arkadaşlarım 1*
Yazarı: *Ebu Muhammed el-Makdisî*

Tercüme: *Hülya Afacan*
Son Okuma: *Abdullah Yıldırım*

Kapak Tasarım: *Açık Beyaz*
Dizgi: *Şehadet*

Baskı Yeri: *Konya*
Birinci Baskı: *Eylül/2009*
İkinci Baskı: *Temmuz/2011*

Dizgi: *Şehadet*
Cilt: *Göksu Cilt Evi (332 342 02 07)*
Baskı: *Çimke Ofset (332 342 52 82)*
F. Çakmak Mah. Yayın Cad.
Yeni Matbaacılar Sitesi No: 63

Sipariş Hattı
Me'va Kitap
0 332 350 63 62
KONYA

EY ZİNDAN ARKADAŞLARIM 1

Ebu Muhammed el-Makdisî

İLETİŞİM
web: www.sehadet.info
mail: siparis@sehadet.info
Tel: 0 507 332 10 02
KONYA

İÇİNDEKİLER

Hutbetu'l Hace

Hamd, ezelden ebede dek yalnızca Allah'a özgüdür. O'nu över ve O'ndan Peygamber efendimizi, onun ehli beytini ve sahabilerini rahmetiyle kuşatmasını dileriz. Allah Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının. Sizler, kesinlikle Müslüman olarak ölün." (3, Ali İmran/102)

"Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve o ikisinden birçok erkekler ve kadınlar vücuda getirip (dünyanın dört bir tarafına) yayan Rabb'inizden (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının. Adını anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah'tan ve sıla-i rahmi kesmekten korkun. Hiç şüphesiz ki O, sizin üzerinize Rakîb'tir. (En ince ayrıntısına kadar her halinizi daima gözetendir.)" (4, Nisa/1)

"Ey iman edenler! Allah'tan (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının ve doğru olan sözü söyleyin ki, Allah, yaptığınız amelleri kabul etsin ve günahlarınızı affetsin. Allah ve Rasulüne itaat eden, elbette ki bütün büyük emel ve beklentilerini elde etmiştir." (33, Ahzab/71)

Bütün hitap ve kitapların başında ifade edilmesi sünnet olan "hamd ve salât" fasılasını ifa ettikten sonra...

En doğru söz, Allah'ın kelamı ve en mustakim yol, Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in rehberlik ettiği yoldur. Yoldan saptıran en şerli şeyler, dinde sonradan çıkarılan şeylerdir. (Din adına başlı başına bir ibadet olması amacıyla) dinde sonradan çıkarılan her şey bid'attir. Her bid'at sapkınlıktır. Ve hiç şüphesiz ki, her sapkınlık azaba mustehaktır.

Takdim

Hamd *"İnsanlar onlara -düşmanlarınız size karşı ordu topladı, onlardan korkun- dediklerinde; bu onların imanını artırdı ve şöyle dediler: Allah bize yeter. O ne güzel vekildir" (3, Ali İmran/173)* diye buyuran Allah'a özgüdür. Salât ve selam "Şaşarım o mü'minin haline ki her halde kazançlıdır. Kendisine bir hayır isabet etse şükreder ve kazançlı çıkar. Kendisine bir musibet isabet etse bu sefer sabreder de yine kazançlı çıkar" diye buyuran Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, onun ailesinin, ashabının ve kıyamet gününe kadar onun yolundan ayrılmadan mücadele eden tüm mü'minlerin üzerine olsun.

Hiç şüphesiz ki tarih, Tevhid ve şirk mücadelesiyle sürüp gitmektedir. Tevhid erleri ile şirk ehli arasında sürüp giden bir savaş... Bir tarafta sadece ama sadece Allah'a ibadet etme ilkesini haykıran, insanları azgın tağutların otoritesinden kurtarıp "*Bir*" ve "*Kahhar*" olan Allah'ın kulluğuna davet eden Tevhid ehli, diğer tarafta ise ellerinde bulundurdukları sahte güç ile insanların üzerinde sulta iddiasında bulunan Firavunlar...

Nice davetçiler bu yolda büyük sıkıntılara maruz kalmışlar, işkence görmüşler, yurtlarından çıkarılmışlar ve öldürülmüşlerdir. Sadece *"Aziz ve Hamid olan Allah'a iman ettikleri için"* kendilerinden intikam alınmıştır. Bu hiç şüphesiz *"İnsanlar iman ettik demekle imtihan edilmeden bırakılacaklarını mı zannetiler. Andolsun biz onlardan*

öncekileri de imtihan ettik. Allah doğru söyleyenleri de mutlaka bilir, yalancıları da mutlaka bilir" (29, Ankebut/2-3) diye buyuran Allah'ın *(Subhanehu ve Tealâ)* bir sünnetidir. Zira imtihanlar sözünde doğru olanlar ile sadece dilde iman edenler arasındaki farkı ortaya çıkaran birer ayraçtırlar.

Tağutların, yeryüzünün neredeyse tamamına yakın bir bölümünde hüküm sürdüğü şu günümüzde bu davet kervanının önde gelen davetçilerinden bir tanesi de Şeyh Ebu Muhammed Asım el-Makdisî'dir. Kendisi neredeyse ömrünün büyük bir kısmını tağutların zindanlarında geçirmiş, zindanda oluşu ise asla davet görevini ihmal etmesine neden olmamıştır. Nasıl ki yeryüzünün Firavunlarına esir düşmeden önce diliyle ve kalemiyle hak daveti sürdürmüş ise aynı şekilde zindanda da bu görevi asla ihmal etmemiş ve eline geçirdiği her fırsatta bu görevi ifa etmeye çalışmıştır.

İşte elinizdeki bu kitap Ebu Muhammed el-Makdisî'nin *(rahimehullah)* zindanda kaleme aldığı makaleleri toplayan serinin ilkidir. Allah izin verirse "*Ey Zindan Arkadaşlarım*" ismiyle üç kitap halinde çıkacak bu seride Şeyh'in farklı konularda ele aldığı bütün makaleleri okuyucularımıza sunulacaktır.

Bu uzun ve yorucu çalışmada emeği geçen tüm kardeşlerimden yüce Allah'ın razı olmasını ve kendilerini mutlu sona eriştirmesini dilerim. Hiç şüphesiz O kullarına karşı rahmet sahibi olandır.

"Allahım! Bize dünyada bir iyilik ve ahirette de bir iyilik ver. Ve bizi ateşin azabından koru." (2, Bakara/201)

Murat Gezenler
Mart/2008
Konya

"Bana değil ey anam, şu kara güne ağla,
Ağlayanı kalmamış yaralı dine ağla.
Şu karanlık zindanlar diz çöktüremez bana,
Ben ki tüm hayatımı adamışım Rahman'a."

Zindandan Mektup Var...

Ağlayanı Olmayan Bir Din İçin Ağla Ana

Unutmak mı? Asla... Tutuklandığımdan beri döktüğün gözyaşlarını asla unutmayacağım...

Ve beni ziyaret ettiğin her defa zindanın parmaklıkları önünde daha da artan gözyaşlarını... Seni her görüşümde yüzümden eksik olmayan gülümsememe rağmen...

Anacığım! Sakın bir an bile gözyaşlarının benim nazarımda önemsiz ve değersiz olduğunu aklından geçirme... Asla...

Sana olan sevgimi ve hürmetimi uzak yakın herkes bilir...

Ancak sana defalarca söylemiştim ya anacığım! Allah'ın dini bizim için her şeyden daha değerlidir... Ve Allah'ın Tevhidi bize herkesten daha sevgili... Eğer üzüntünün ve gözyaşlarının artmasına sebep olduysam, bil ki mazeretim budur anacığım... Sabret... Sana daha önce tekrar tekrar söylediğim gibi zindanda oluşumun sebebi yüce bir amaç uğrunadır... O da Allah'ın dini ve Tevhididir. Bu onur payesini alnında gururla taşı anacığım...

"Neden korkuyoruz anne!

Diyeceğimizi dedik...

Sen yine de gülümse,

Gözyaşlarının arasından...

Şu sevgili esir oğlunu,

Bir gün onu sana getirecek olan

Akşamlara emanet et..."

Zaman zaman uzun mesafeler katederek beni ziyaret ediyorsun... Zindanın duvarları ardında görüşme vaktinin gelmesini

beklerken başka annelerin konuşmalarını duyuyorsun. Çocuklarının, eşlerinin, kardeşlerinin suçları ile ilgili... Çoğunluğu hırsızlık, tecavüz, gasp, uyuşturucu, cinayet vb. suçlar. Düşünsene dünya hayatı uğruna, faillerini yıllar yılı zindan duvarları ardına kilitleyen bu suçlar ne kadar onur kırıcı ve utanç verici... Akrabalar arasındaki bağların kopmasına sebep olan, dostlukları bozan, büyük fitnelere sebep olan suçlar... Üstelik fani dünya uğruna... Alçaltan ve utanç veren bir şehvet uğruna...

Ama biz anacığım... Daha önceleri de sana defalarca anlattığım gibi biz, insanların çoğunun Allah'ın dinine yardım etmekten yüz çevirdiği bir zamanda bizce çok değerli ve gurur veren bir suçla suçlanıyoruz... İnsanlar tağutun darbelerine boyun eğmiş, zillet içinde bir hayata razı olmuşlar... Kendilerini bu yolda sıkıntılardan kurtaracak bir sessizliği seçmişler... Allah'ın bize layık görmüş olduğu bu değerli armağandan dolayı gurur duymalı ve mağrur olmalısın... Ve O'ndan bu yolda sebat edip bu yolda hayatımızı sonlandırmasını istemelisin. Davamızın (suçumuzun) *"La İlahe İllallah"* demek olduğunu sana anlatmıştım... Artık bundan öteye söyleyecek sözümüz yok!

Bunu anlatmak için çok uğraşıyoruz... Hücremizin kapılarına, zindandaki notlarımıza ve kartlarımıza hep bunu yazıyoruz... Bunu bilmeyenler için bir başlangıç, bir giriş olur ümidi ile... Ne zaman bunu haykırsak zindandaki polisler ve askerler "La İlahe İllallah demek de suç mu olurmuş?" diyerek bizi küçümsüyorlar...

"Her birimiz La İlahe İllallah diyoruz" diyorlar... Öyle zannediyorlar...

Onlara bu yüce kelimenin kişiye büyük sorumluluklar yüklediğini, bu kelimenin şartları olduğunu açıklıyoruz. Bu kelimenin onu ikrar eden kişiye yapması ve yapmaması gereken çok önemli sorumluluklar yüklediğini... Meselenin onu söylemekte değil, uygulamakta olduğunu açıklıyoruz.

Sonra onlara nasıl gece gündüz demeden bu sözü ve onun yüce değerlerini yıkmak için çalıştıklarını anlatıyoruz... Kelime-i Tevhidin düşmanlarına nasıl askerlik ettiklerini... Kelime-i Tevhide, dostlarına ve ehline savaş açan... Bu sözü telaffuz etmelerine rağmen nasıl ona karşı savaş açtıklarını anlatıyoruz...

Bu çok yüce bir sözdür... Bu kelimenin yücelmesi için savaşan, onun uğruna can veren askerleri vardır... Ömürlerini onun uğruna tüketen... O yolda eziyetlere katlanan... Biz de Allah'ın bizi onlardan kabul etmesini diliyoruz... (Allahumme Âmin)

Ve karşı safta... Kelime-i Tevhidin yücelmesi için savaşanlar olduğu gibi, ona düşmanlık edenler... Tevhid kelimesine muhalefet eden, kâfirlerin dinine, tağutların yasalarına yardım edenler...

İşte bu iki saf, Allah'ın kâinatı yarattığı günden bugüne kadar birbirine karşı savaşan iki saftır. İşte bu iki taife... Birbirine düşman iki taife... Her biri Rabb'ini razı etmek için birbirine düşmanlık eden iki taife...

Bu anlattıklarımızı dinleyip onu kabullenenler de oluyor. Acı gerçeği itiraf ediyorlar... Ama sonra rızık, evlat ve buna benzer mazeretler ileri sürüyorlar. Uğruna şirk işleyip, müşriklere yardımcı oldukları bu özürlerin hiçbirinin geçerli olmadığını söylüyoruz... Bu konuda Allahu Teâla şöyle diyerek uyarmıyor mu bizleri:

> *"Ey iman edenler! Eşlerinizden ve çocuklarınızdan size düşman olanlar da vardır. Onlardan sakının." (64, Tegabun/14)*

Ve yine şöyle demiyor mu Rabb'imiz:

> *"Ey inananlar! Kendinizi ve ailenizi bir ateşten koruyun ki onun yakıtı insanlar ve taşlardır. Onun başında gayet katı, şiddetli, Allah'ın kendilerine buyurduğuna karşı gelmeyen ve emredildikleri şeyi yapan melekler vardır." (66, Tahrim/6)*

Bazıları da kibirlenerek günahında ve batılında ısrar ediyor. Ama biliyoruz ki Allah düşmanlarının hem kendilerini ve hem de

rablerini sıkıntıya sokan bu sözlerimize tahammül edememeleri hiç de garip değil..

"Böyle iken, Allah bir olarak anıldığı zaman ahirete inanmayanların yürekleri burkulur da, O'ndan başkaları anıldığı zaman derhal yüzleri güler." (39, Zümer/45)

Suçumuzun bu olduğunu anlattığımızda sinirlenmelerinde, büyüklük taslamalarında şaşılacak bir şey yok. Allahu Teâla şöyle buyurmuyor mu?

"Çünkü onlar, kendilerine "Allah'tan başka ilâh yoktur" denildiği zaman kafa tutuyorlardı." (37, Saffat/35)

Mübarek kurban bayramında bana veda ederken döktüğün gözyaşlarını asla ama asla unutmayacağım... Zindanın penceresi ardında... Zannetme ki anacığım ben her zaman gülümsüyorum... Zannetmek i senin kederini ve üzüntünü anlayamıyorum... Asla... Bu doğru değil...

Aksine ben sana mahkûmiyetimi unutturmak istiyorum. Ve bu gözyaşlarını, bu kederini daha yüce değerler için saklamanı istiyorum. Sana hapishanenin üzüntüsünü unutturmak için oradan buradan sorular soruyorum. Kâh babamdan ve arkadaşlarımdan, kâh çocuklardan ve kavgalarından vs. vs... Zaman zaman tağuta sinirlenip onun yandaşları hakkında konuştuğun zaman sessiz olmanı işaret ediyorum... Seni duymasınlar diye! O gün sana şöyle başlayan bir kaside yazdım:

"Bana değil ey anam, şu kara güne ağla,
Ağlayanı kalmamış yaralı dine ağla.
Şu karanlık zindanlar diz çöktüremez bana,
Ben ki, tüm hayatımı adamışım Rahman'a.
Hapishane dediğin daha evla zilletten,
Zillete boyun eğen, diz çökmüş bir milletten.
Benim yüce davamı zindanlar hapsedemez,

Onun sönmez nurunu hiç bir güç söndüremez.

Bak yine özgürüm ben zincirler arasında,

Ruhumu kamçılayan, hizmet-i Hak uğrunda

Ben özgürüm anacığım! Zincir, pranga neymiş,

Sen sakla gözyaşını, halkıma boyun eğmiş...

Selam senin üzerine olsun anacığım..."

Sana bu yolun mahiyetini, Rasullerin, onlara tabi olanların ve dostlarının yolu olduğunu açıklamaya çalıştım. Öyleyse bu ağlayışlar neden...? Neden bu gözyaşın...?

Belka Hapishanesi

1418 h.

Oğlum!

Yakında Sana Kartal Nasıl Avlanır Öğreteceğim...

Saniyeler... Ve Ramazanın ilk akşam ezanı okunuyor...

Dünyadan kopuk bir mekânda, hüzün dolu dakikalar... Bu hapishanede bizi ziyaret eden dördüncü Ramazan...

Böyle zamanlarda hatıralara ve hüzünlere teslim olmamak için kendime yönelir, zikirle ya da başka faydalı işlerle meşgul olurum. Özellikle böyle günlerde ve böyle zamanlarda...

Her Ramazan ayının ilk günü daima gözümde aynı hatıra canlanır...

Çocukluğum... Çocuklar iftar sofrasının etrafında toplanmış ezanı bekliyorlar... Anne, aceleyle gidip gelerek onlara iftar hazırlıyor. Aslında hiç biri oruç tutacak yaşta değil... Ama yine de oruç tutmak için can atıyorlar... Özellikle de Ramazanın bu ilk gününde...

Her defasında aynı şekilde... Çocukluk onu karşılar ve esir alır... Çoğunlukla şevk, heves ve sevgi ile...

Ancak sadece gayret bazen yolları kavuşturmak için tek başına yeterli olmuyor... Öyle değil mi?

Hapishanenin küçük penceresinden dışarıya bakıyorum... Kıraç çölün ortasında batan güneşin, huşu veren muhteşem manzarasını görebilmek için... Güneş garip bir işveyle, haylaz bir telaşla

ardında bıraktığı her şeyi sürüklüyor... Akşam ezanı okunuyor... Ah! Hayat ne kadar da kısa... Kan kırmızı ufukta bir kuş sürüsü.. Karanlık basmadan yuvalarında kendilerini bekleyen yavrularına ulaşma telaşında...

Çocuk sevgisi beşeriyetin doğasında, insanın tabiatında vardır. Rahman'ın beşeriyetin kalbine ekmiş olduğu merhametin bir eseridir. İnsanlar çocuklarına merhamet ederler. Ne kadar sert, sabırlı ve katı olsa da zaman zaman insana bu duygu hâkim olur...

Bütün bu düşüncelerden kendimi kurtarıyorum.. Onlara aldırmıyorum. Geçtiğimiz günlerde küçük hücremin duvarları arasında kaleme aldığım bir şiirim aklıma geliyor.

"İlahi va'd hakkında şüphe etmedik bir an,

Kelepçe ve hapisle perçinleniyor iman.

Ne kardeşimizin hapsi, ne yüzlerce şüheda,

Olmadı olmayacak, engel bu yüce davada.

Eğer Rabb'im razıysa, o bizden hoşnut ise,

En güzel yer zindandır, acılar tatlı bize.

Yeter ki Rabim memnun, O bizden razı olsun,

Hayatım ve onlarca oğul, uğruna feda olsun."

İşte bu dakikalarda bir Ramazan ayında annesine şöyle diyen küçük oğlum Ömer'in şu sözlerini hatırlıyorum:

"Biliyorum benim babam çok iyi bir şeyh ve ben onu çok seviyorum, onunla gurur duyuyorum. Ama onun burada, bizimle beraber olmasını istiyorum. Hapishanede değil..."

Annesi heyecanla ona bu yolun işaretlerine dair bazı şeyleri öğütler. Akşamın sessizliğinde yankılanan sesini duyar gibiyim:

"Bu ne demek Ömer? Neler saçmalıyorsun? Sana defalarca babanın Allah'ın dini için hapsedildiğini söylemedim mi? Davası için... Tevhidi için... Sana İbrahim peygamberin davası uğruna

nasıl ateşe atıldığını anlatmadım mı? Musa'yı *(aleyhisselam)*, Ashab-ı Kehf'i ve ateş dolu hendeklere atılanların kıssasını..."

Ah Ömercik! Sanırım sen geçen bayramları hatırladın. O zaman siz babanla beraberdiniz. Baban da sizinle beraberdi... Peki Ömercik! Hatırla... Zindan'a girişimin ilk günleri idi. Benim hakkımda ileri geri konuşan birilerini duymuş ve annene yönelerek "Bende babam gibi olmak istiyorum... Büyüdüğüm zaman onun gibi yapacağım ve tağutlarla mücadele edeceğim." demiştin.

Bu sözlerini unuttun mu küçüğüm... Bu gün ne oldu sana? Günler ve geceler uzun mu geliyor yoksa? Ancak bu daha yolun başı küçüğüm... Yoksa küçük omuzlarına hapishane yükü ağır mı geldi? Zaferi ve mutlu sonu beklemekten vaz mı geçtin? Bu yol sana çok mu çetin geldi?

Bir gece yarısı Allah düşmanlarının evimize yaptığı baskın sırasında senin gözlerinde gördüğüm o parıltıyı hala hatırlıyorum. Hani o kış gecesi onların çirkin sesleriyle korkarak uyanmıştın. Evin her tarafına dağılmış, her köşeyi araştırıyorlardı. İçlerinde bulunan dinsizin biri sana boğuk bir sesle "Baban nerede?" diye sormuştu da yatağında doğrulmuş, gözlerini ovuştururken ona tereddüt etmeden cevap vermiştin: "Bilmiyorum." Oysa sen o gece babanın nerede olduğunu çok iyi biliyordun.

Oğlum! Sizden ayrıldığım son gecede gözlerini dikerek, bana doğru bakışını hatırlıyorum... Asla unutmayacağım... Dört yıl önce beni tutukladıkları geceydi. Ellerimi kelepçelemişler, etrafımı sarmışlardı. Ellerinde silahları ve copları ile beni almış götürüyorlardı. O an gecenin karanlığında balkondan bana baktığını fark etmiş ve sana şöyle seslenmiştim:

"Onlardan korkmayın! Onlardan çekinmeyin! Onlar böcektirler... Onlar sadece sinektirler..."

Altı ay sonra beni ziyaret ettiğinde bu sözlerimin zihnine nasıl kazınmış olduğunu gördüm. Sana o geceyi hatırlatmıştım. Beni

zindana götürdükleri geceyi... Hemen hatırlamıştın ve bana demiştin ki:

"Evet babacığım! Çok iyi hatırlıyorum. Onlardan korkmayın! Onlar böcektirler... Onlar sadece sinektirler... diyordun."

O gece karanlıkları delen feryatlar ve onca gürültü patırtı arasında sözlerimin bu derece aklında kalmış olmasına hiç şaşırmadım.

O gün sana, hapishaneden gönderdiğim mektuplarda da yazdığım İbn-i Kayyim'in şu beytini hatırlattım:

"Sayılarının çokluğu sizi korkutmasın,

Hiç sineklerden korkulur mu?"

Bunu hatırlıyorum Ömercik... Allah düşmanları bu sözlerimize nasıl da öfkelenmişlerdi. Onlara inat bunu daima sana hatırlatmak istiyorum:

"Onlardan korkmayın... Onlardan çekinmeyin... Onlar böcektirler. Onlar sadece sinektirler..."

Bu gün sana ne oldu ki aranızda olmam için sabırsızlanıyorsun? Ancak şunu da biliyorum ki bunda şaşılacak bir şey yok... Sen henüz küçüksün...

Bu yol uzun ve meşakkatlerle dolu... Büyüklerin omuzlarını bile çökertiyor...

Pek çok kişi yarı yolda vazgeçiyor...

Sana ve diğerlerine defalarca söylediğim gibi, bizim zindan hayatımız diğer ülkelerdeki kardeşlerimizle kıyaslanınca gerçekten çok kısa...

Bu daha başlangıç küçüğüm... Bunlar bu değerli dava uğrunda attığımız ilk adımlar daha... Candan başka bir bedel kabul etmeyen, uğrunda feda olacak adamlar olmadan ilerlemeyecek bir dava...

"Mü'minlerden öyle erler vardır ki, Allah ile yaptıkları ahide sadakat gösterdiler; böylece onlardan kimi adağını gerçekleştirdi. Kimi de beklemektedir..." (33 Ahzab/23)

İbn-i Kayyim *(rahimehullah)* şu sözleriyle bu erleri ne kadar da güzel tasvir etmiştir:

"Sevginin ve cennetin bedeli mü'minlerden canlarını ve mallarını satın alan, sevginin ve cennetin sahibi olan Allahu Tealâ için canları ve malları feda etmektir. İflas etmiş ve yüz çevirmiş bir korkak bu malın ticaretini nasıl yapsın ki. Vallahi bu mal o kadar ayağa düşmedi ki, iflas edenler onun fiyatını sorsun... O kadar değerini yitirmedi ki züğürtler veresiyeyle satın alsın... Bu mal, arayıp soranların çarşısında satışa çıkarıldı. Malın sahibi bedel olarak canları feda etmekten başka bir şeye razı olmamakta... Bu yüzden tembeller geride kaldı da satılan bu mal karşılığında bedel olarak canlarını feda edebilecek âşıklar öne çıktılar. Mal bu kimselerin arasında döndü dolaştı ve *"mü'minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı izzetli" (5,Mide/54)* olanların eline düştü.

Allah'a karşı muhabbet beslediğini iddia edenler çoğalınca kendilerinden iddialarının doğruluğuna dair delil getirmeleri istendi. Şayet insanlara salt iddia karşılığında bir şeyler verilecek olsaydı boş adam meşgul adamın sanatını icra ederdi. Bu yüzden kendilerine "bu dava delil olmadan ispat edilmez" denildi. Bu sefer muhabbet iddiasında bulunanlar iddialarında samimi olduklarını ortaya koyma adına türlü türlü deliller getirdiler.

"De ki, siz gerçekten Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve suçlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok esirgeyici ve bağışlayıcıdır." (3, Ali İmran/31)

Bunun üzerine bütün insanlar geride kaldı da, fiillerinde, sözlerinde, tavırlarında ve ahlaklarında Rasulullah'ı *(sallallahu aleyhi ve sellem)* izleyenler öne çıktılar. Onların iddiaları kabul edildi.

Sonra bu kimselerden iddialarının kabul edilebilmesi için

adil şahitler getirmeleri istendi. Ve kendilerine şöyle denildi:

Adalet ancak *"Allah yolunda mücahede eder, hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar" (5, Maide/54)* ayetinin tezkiyesiyle kabul edilir. Bunun üzerine muhabbet iddiasında bulunanların çoğu geride kaldı da mücahidler yerlerinde sağlam bir şekilde durdular. Onların getirdikleri şahitler kabul edildi.

Bu sefer mücahidlere denildi ki: "Âşıkların ne canları ne de malları kendilerine ait değildir. Akit konusu olan şeyi teslim edin. Çünkü Allah, inananlardan canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır."

Alışveriş akdi, her iki tarafın da üzerine düşeni teslim etmesini gerektirir. Tüccarlar, müşterinin azametini, bedelin miktarını, alışveriş akdi elinde gerçekleşecek zatın kadrinin yüceliğini ve bu akdin yazılı olduğu kitabın değerini görünce, satışa çıkarılan malın, başka mallarda bulunan bir değere haiz olmadığını anladılar. Bu malı lezzet ve zevki gidecek, geriye kötü neticesi ve üzüntüsü kalacak sayılı dirhemler karşılığında düşük bir pahaya satmanın apaçık bir ziyan ve aldanma olduğunu bildiler. Buna ancak aklı eksik ahmakların razı olacağını gördüler. Bundan dolayı da muhayyerlik şartı ileri sürmeksizin, gönül rızası ve hoşnutluğu ile alışverişlerini (Beyatu-r Rıdvan) gerçekleştirdiler:

"Allah'a yeminler olsun ki, ne sen istediğin için bu alış-verişi bozarız, ne de senden bozmanı talep ederiz" dediler.

Akit tamamlanıp malı alıcıya teslim ettikleri vakit kendilerine denildi ki: "Canlarınız ve mallarınız artık bizim oldu. Şimdi onları size olduğundan daha bol bir şekilde, mallarınıza kat kat mal katarak geri iade ediyoruz."

> *"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölüler sanma. Bilakis onlar diridirler, Rabb'leri katında rızıklanmaktadırlar." (3, Ali İmran/169)*

Bu yolun gerçekte nasıl bir yol olduğunu ve ne denli zorluk-

larla dolu olduğunu öğrenmen için bu satırları çok iyi anlaman ve asla unutmaman gerekir küçüğüm. Anla ki bu günden sonra artık bu yol sana uzun gelmesin ve yaşadığın sürece engebeli olmasın.

Beni son ziyaretini hatırla. Ziyaretçi penceresinin ardından sevinç ve mutlulukla parlayan gözlerine bakıyordum... Sen bana "Babacığım dün dedemle ava çıktım... Ve ilk defa tüfekle güvercin avladım" demiştin.

"Evet babacığım... İlk defa tüfekle güvercin avladım..."

Harika oğlum! Gerçekten mükemmel... Artık sıra kartallara geldi...

İnşaallah çok yakında, sana kartallar nasıl avlanır öğreteceğim...

Ezan okunuyor... Hatıralardan sıyrılıyorum... Gözlerim yaşla dolu... Gözyaşlarımı çabucak siliyorum... Ve bir dua mırıldanıyorum:

Ya Rabb'i! Bu gelen geceler ve giden günler... Ve davetçilerinin sesleri... Beni bağışla...

Suvaka Hapishanesi

Muhammed'in hicretinin 1417. yılı

Ramazanın ilk günü...

Kurban Bayramı Öncesi Aileme Mektup

Allah'ın adıyla... Bütün hamdler Allah'a mahsustur... Salât ve selam Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in üzerine olsun...

Allahu Tealâ buyurur ki:

"Allah sana bir zarar dokundurursa, onu yine kendisinden başka giderecek yoktur. Ve eğer sana bir hayır dokundursa, kuşkusuz O, her şeyi yapabilendir." (6, En'am/17)

"Ve eğer Allah, sana bir zarar dokunduracak olursa, onu O'ndan başka giderecek yoktur. Ve eğer sana bir hayır dilerse, o zaman da O'nun hayrını engelleyebilecek kimse yoktur. O, lütfunu dilediği kuluna nasip eder. Allah çok bağışlayıcı, çok esirgeyicidir." (10, Yunus/107)

Değerli babacığım, anneciğim, eşim ve çocuklarım! Allahu Tealâ'dan herbirinizi korumasını temenni ediyorum.

Esselamu aleykum ve rahmetullahi ve berakatuhu

Size mektup yazma fırsatı elime geçtiğinde tereddüt ettim. Allah'ın bahşedeceği ferahlığın yakın olduğu konusunda şüpheniz olmasın. Mektubumdan dolayı kurtuluşum konusunda ümitsizliğe kapıldığımı zannetmenizden korktum. Asla... Allah'a andolsun ki çok kısa zamanda bu gerçekleşecek. Hatta Allah dilerse her an gerçekleşebilir. Ancak dilemezse elbette olmaz...

Ancak Kurban Bayramı arefesinde size bayramın ne denli önemli manalar taşıdığını hatırlatmak için bu fırsatı değerlendirmek istedim. Aynı zamanda Allah'ın bana zilhiccenin onunda bağışlamış olduğu şu halvet halinde bu derin manaları kendime de tekrar ediyorum. Allahu Teâla'nın bana bahşettiği bu halvet olmasaydı O'na böylesine ibadet etmeyi, O'nu anmayı ve

O'na şükretmeyi başaramazdım. Eğer Allahu Tealâ bana bayramı sizlerle birlikte geçirmeyi nasip ederse, o zaman tüm bunları sizinle yüz yüze konuşurum. Eğer bu olmazsa yine de Allah'a şükrederim. Çünkü Allah'ın mü'minler için takdir ettiği her şey onlar için hayırlıdır. Karşılığında bir ecir olmaksızın mü'minin ayağına diken bile batmaz. Bu sadece mü'minler içindir.

Çok yüce ve değerli bir günü karşılamak üzereyiz. Müslümanların kurban kesmeyi adet haline getirdikleri bu mübarek günü bir hatırlayın. İbrahim *(aleyhisselam)* ve tabi olmakla emrolunduğumuz onun yüce ümmetini hatırlayın. Onun nasıl bu değerli mertebeye ulaştığını ve gerçekten Rahman'ın dostu olduğunu... O, "*Allahu Ekber*" lafzını tam anlamıyla gerçekleştirdiği için bu mertebeye ulaştı.

Bayram sabahı hep beraber tekbir getiririz...

Allahu Ekber, Allahu Ekber, Lailahe İllallahu Allahu Ekber, Allahu Ekber Velillahil Hamd....

Hayatımızda bu tekbiri pratiğe aktarmadığımız sürece sözlerimiz dervişlerin mırıltılarından ileri gitmez. Sadece dilde kalan bu kelimeler Müslümanı Allah'ın sevdiği ve sadece kendisinden razı olduğu İbrahim'in *(aleyhisselam)* ümmetinden yapmaz... Kişi ne zaman "Allahu Ekber" lafzının manasını hayatına aktarır ve onu yaşarsa işte o zaman Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onun nazarında her şeyden daha büyük olur. Babadan, anneden, eşten, aileden, aşiretten ve bütün dünyadan daha değerli... İşte bu; insanlara imam olan, kavminin dininden, milletinden teberri ederek Allahu Teâla'yı tercih eden, O'nu babasından ve aşiretinden üstün tutan İbrahim *(aleyhisselam)'ın* milletidir. Hatırlayın o şöyle demişti:

"Ben, sizden ve Allah'tan başka taptığınız şeylerden çekilip ayrılırım da Rabb'ime dua (ibadet) ederim. Rabb'ime yalvarışımda mahrum kalmayacağımı umarım." (19, Meryem/48)

Yine İbrahim *(aleyhisselam)* yanında bulunan mü'minlerle beraber kavmine şöyle demiştir:

"Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a inanıncaya kadar sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve nefret belirmiştir." (60, Mümtehine/4)

Gerçekten İbrahim *(aleyhisselam)*, kendisine "İbrahim! Ey İbrahim" diye seslenen eşini ve küçücük yavrusunu ekinsiz/kurak bir arazide bırakarak arkasına dahi bakmadan gittiğinde onun nazarında Allah her şeyden daha büyüktü.

"Allahu Ekber" diyerek Allahu Tealâ'nın en büyük olduğuna kalbiyle iman etmişti. Çünkü bu ona Allah'ın emri idi. Allah'ın emri ise İbrahim'in *(aleyhisselam)* nazarında, duygularından, hislerinden ve her şeyden daha üstündü. Eşi İbrahim'in gideceğinden emin olup onun tekrar geriye döneceğinden ümidini kestiğin de ona "bizi ne bir suyun ne de bir yiyecek ve içeceğin olmadığı bu kurak yerde bırakmanı sana kim emretti?" diye sormuş İbrahim'de "Rabb'im" demişti. O zaman eşi "Öyleyse O bizi helak etmez" dedi.[1]

Düşünün bir... Eşinin de bunun Allah'ın emri olduğunu öğrendiği zaman, bir yandan çocuğu ağlarken, ne suyun ne de bir

---

[1] Hacer onun arkasından gidip "Ey İbrahim! İçinde hiçbir insanın ve hiçbir şeyin bulunmadığı bu vadide bizi bırakıp nereye giiyorsun?" dedi. İsmail'in annesi bu sözleri ona defalarca tekrarladığı halde İbrahim ona dönüp bakmıyordu bile. Bu sefer ona "Bunu sana Allah mı sana emretti? diye sorunca, o "Evet" dedi. Bunun üzerine "O halde O bizi perişan etmez" diyerek geri döndü. İbrahim'de yoluna koyulup gitti. Nihayet kendisini görmeyecekleri tepenin yanına geldiğinde yüzünü Beyt'e dönerek ve ellerini kaldırarak şöyle dua etti: "Rabb'imiz! Ben çocuklarımdan bir kısmını namazı dosdoğru kılmaları için, senin Beyt-i Haram'ının yanında, ekinsiz bir vadiye yerleştirdim. Artık sen de insanlardan bir kısmını onlara meylettir. Ve onları bazı meyvelerle rızıklandır ki şükretsinler." (Buhari, Ehadisu-l Enbiya, 9) –*yayıncı*-

insanın bulunmadığı bu çölün ortasında yapayalnız kalmayı önemsemeyerek *"Allahu Ekber"* sözünü nasıl pratiğe aktardığını bir düşünün. Çünkü o Allah'ın her şeyden büyük olduğuna emindi. Bunu hayatına uyguladığı sürece ne onu ne de çocuğunu Allah'ın helak etmeyeceğinden emindi...

Ve yine... İbrahim *"Allahu Ekber"* diyerek Allah'ın en büyük olduğuna kalbiyle iman etmişti. Oğluna şöyle dediği zaman da İbrahim'in nazarında Allah en büyüktü:

> *"Oğlu, yanında koşacak çağa gelince: "Ey oğlum! Ben seni rüyamda boğazladığımı görüyorum. Artık bak, ne düşünürsün?" dedi. Çocuk da: "Babacığım sana ne emrediliyorsa yap, inşaallah beni sabredenlerden bulacaksın" dedi." (37, Saffat/102)*

Hangisi daha ilginç bilemiyorum. İbrahim'in Rabb'ine itaati mi? Yoksa babasına, onu kurban edeceği zaman yüzüstü yatırmasını, çünkü kendi yüzüne baktığı zaman duyacağı merhametin Allah'ın emrini uygulamasına engel olmasından çekindiğini söyleyecek kadar Allah'ın emrine boyun eğen İsmail'in sabrı mı?

Ve yine düşünün... Hacer'in imanını... İblis'in ona gelip de "İbrahim, Allah'ın emri olduğunu iddia ederek oğlunu boğazlayacak" dediği zaman; "Eğer Rabb'i bunu emrettiyse teslim olmaktan başka yapacak birşey yok" diyerek "*Allahu Ekber*" lafzını hayatına nasıl tatbik ettiğini bir düşünün...

Ne kadar hayran olunacak mübarek bir aile. Karı-koca ve oğul.... Gerçekten Allah onların nazarında her şeyden daha büyüktü. Bu yüzden de Allah onların zikrini sonsuz kıldı. Çünkü Müslümanlar her zaman hacda, kurban bayramında onları anıyorlar ve -Allah'ın (oğluna fidye olarak) koç gönderdiği zaman imamlarının yaptığı gibi- kurban kesiyorlar. Hayatımızın her alanında "*Allahu Ekber*" lafzını uygulamamız gerektiğini bize hatırlatan bu günün ne denli önemli olduğu ve bu yolda başımıza ge-

len musibetlere karşı sabırlı olmamız konusunda sözü uzatmak istemiyorum... Eğer İbrahim *(aleyhisselam)* Allah'a itaat etmek uğruna oğlunu kurban etmeyi göze aldıysa bizim cihad yahut hapsedilmekten dolayı çocuklarımızdan ayrı kalmayı rahatlıkla kabullenmemiz gerekir. Bu ayrılık Allah için ve onun yolunda olduğu sürece... Ve siz de biliyorsunuz ki ben buraya dinim, İbrahim ümmetine davetim, bu konuda yazdıklarım yüzünden girdim. Eğer bayramı burada geçirirsem, bundan dolayı size sabırlı olmanız gerektiğini hatırlatmak istiyorum. Çünkü Allah'ın takdir ettiği her şeyde Müslüman için hayır vardır...

Sözlerimden bu değerli ve yüce tekbirin sadece kurban bayramına has olduğu anlamını çıkarmayın. Aksine bir Müslümanın onu her an her yerde uygulaması gerekir. Müezzinler her gün defalarca bize bu tekbiri duyurmuyor mu? Ve namazımızı onunla açmıyor muyuz? Her rükünde onu tekrar edip, namazın ardından selam verdiğimiz zaman da tekbir getirip, tesbih ediyor ve Allah'a şükretmiyor muyuz? Namazın tekbirle açılması daima Müslümana bu yüce manaları hatırlatır. İbn-i Kayyim'in *(rahimehullah)* dediği gibi namaz esnasında kişinin hem bedeni hem de kalbi ile Allah'ın huzuruna duranlardan olabilmesi için bu tekbirin manasını namazı esnasında sürekli hatırlaması gerekir. Kul, Allahu Teâla'nın huzuruna durduğu zaman bilir ki, O'ndan ve O'nun emirlerinden büyük hiçbir şey yoktur. Bütün işler onun elindedir. Kalp böyle bir bilince sahip olunca Allah'tan, O'nun azametinden ve ihtişamından çekinerek başkasından yardım istemez, O'ndan başkasına sığınmaz ve O'ndan başkası ile meşgul olmaz.

> *"Allah hakkı yerine getirir. Onların O'ndan başka yalvardıkları ise hiçbir şeyi yerine getiremezler. Çünkü hakkıyla işiten ve gören ancak Allah'tır." (40, Mü'min/20)*

Eğer kişi tekbirin hakkını bu şekilde yerine getirmezse Rabb'inin huzurunda sadece bedeni ile duruyor, ruhu ise, Al-

lah'tan başka kişiler, işler ve vesveseler arasında dolaşıyor demektir. Eğer Allah gerçekten kişinin nazarında her şeyden büyük ise, O'ndan başkası ile meşgul olmaz, kalbi O'ndan başkasına meyletmez.

Belki de namazın her rekâtında tekbir getirmek, tekbirin bu önemli anlamını namaz kılan kişi her rükünde hatırlasın ve unutmasın diyedir. Bir rükünden diğerine geçerken tekbir ile yapılan bir hatırlatma... Bu hayatının diğer yönlerinde de aynı şekildedir... Umarım hayatımızın her alanında ve her zaman tekbiri bu şekilde uygulayana kadar kalplerimizi bu şekilde terbiye edebiliriz... Allahu Ekber Ve Lillahil Hamd...

Son olarak değerli anneciğim, babacığım ve ailem! Size Allahu Teâla'nın şu sözünü hatırlatmak istiyorum:

> *"Olabilir ki siz, bir şeyden hoşlanmazsınız; oysaki o sizin için bir hayırdır. Yine olabilir ki, siz bir şeyi seversiniz, oysaki o sizin için bir kötülüktür. Allah bilir, siz bilmezsiniz." (2, Bakara/216)*

Allah'a yemin olsun ki, ben büyük bir nimet içindeyim. Bu halvet halinde Allah'ın kitabı ile beraberim. Dualarınızda beni unutmayın. Kardeşlerime, dostlarıma selam söyleyin. Sakın ola ki, Allahu Tealâ'nın şu ayetini bir an bile olsa aklınızdan çıkarmayın:

> *"Allah sana bir zarar dokundurursa, onu yine kendisinden başka giderecek yoktur. Ve eğer sana bir hayır dokundursa, kuşkusuz O, her şeyi yapabilendir." (6, En'am/17)*

Allah'tan fazlını diliyorum... O bizim Mevla'mızdır.. Ne güzel Mevla ve ne güzel bir yardımcıdır... Selam peygamberimiz Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ailesinin ve ashabının üzerine olsun...

Allah'ın selamı rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

15 Rebiulevvel 1423

Özel İstihbarat Hücresi

Ramazan; Zafer Ve Değişim Ayı

Yaşam yolculuklarında kullarına öğüt almaları ve düşünmeleri için konaklar var eden, içinde kat kat sevapların ve mükâfatların olduğu mübarek mevsimler nasip eden ve bu mevsimleri de duaların kabul olunması için beklenilen günler kılan Allah'a hamdolsun. Salât ve selam "Kim Ramazanda iman ederek ve sevabını yalnızca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan bekleyerek oruç tutarsa geçmiş günahları bağışlanır" diye buyuran Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ailesinin, ashabının ve kıyamete kadar ona tabi olacakların üzerine olsun.

> *"O Ramazan ayı ki, insanları irşad için, hak ile batılı ayıracak olan, hidayet rehberi ve deliller halinde bulunan Kur'ân onda indirildi. Onun için sizden her kim bu aya şahit olursa onda oruç tutsun." (2, Bakara/185)*

Yüce bir mevsimin, cömert bir ayın gölgesindeyiz. Hayır ve bereket, Kur'an ve furkan, zafer ve fetih ayı...

Ramazan ayı içinde tarihte eşi benzeri görülmemiş olaylar yaşanmıştır. Müslümanların yükselişinin (izzetinin) başladığı büyük Bedir Gazvesi... Şeytanın dostlarıyla Rahman'ın dostlarının aralarında akidevî bakımdan ayrılışın gerçekleşmesinden sonra birbirilerinden bilfiil apaçık bir şekilde ayrıldıkları gün...

"O vakit siz vadinin yakın bir yamacında idiniz, onlarsa uzak yamacında idiler. Kervan da sizden daha aşağıda idi. Öyle ki, şayet onlarla sözleşmiş olsaydınız, öyle bir buluşma yeri için mutlaka anlaşmazlık çıkarırdınız. Fakat olması gereken (zafer)in olması için Allah böyle takdir etti. Tâ ki, helak olan apaçık bir delil gördükten sonra helak olsun, sağ kalanlar da yine apaçık bir delilden sonra yaşasın. Kesindir ki Allah, işitendir, bilendir." (8, Enfal/42)

Hicretin ikinci senesi, mübarek Ramazan ayının yirmi beşinci gecesi ve bir cuma günü... Babalar ve oğullar ellerinde mızraklar... Karşı karşıya gelmişler... O gün Allahu Tealâ'nın kendi dostlarını yücelttiği, düşmanlarından ise yüz çevirdiği ve *"Andolsun, sizler güçsüz olduğunuz halde Allah size Bedir'de yardım etmişti. Allah'tan sakının ki, O'na şükretmiş olasınız." (3, Ali İmran/123)* buyurarak dostlarının üstünlüğünü sağlamlaştırdığı gün...

Hicretin sekizinci yılı ve yine bir Ramazan ayı. Allahu Tealâ'nın kendi ordusuna yardım edip, dinini yücelttiği büyük fetih günü... Bu zaferle mukaddes evini necis putlardan ve müşriklerden temizliyor. Ve insanlar Allah'ın dinine fevc fevc (gurup gurup) giriyorlar.

Sene hicrî 658... Yine mübarek bir Ramazan ayı ve günlerden cuma... Müslümanlar muzaffer komutan "Kutuz" önderliğinde Moğollarla savaşmaya başlıyorlar. Müslümanların ülkelerine saldıran, hilafeti deviren, İslam Devleti ile harbe girişen, Müslümanların topraklarını işgal eden ve onları darmadağın eden Moğollar... Ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu ümmete onurlarına tekrar kavuşmaları, şerefli ve asil günlerini hatırlamaları için, bu kahraman, cengâver ve cesur komutanı bağışlıyor. İki ordu "Ayn-ı Calut" denilen yerde karşılaşıyor... Rüzgâr esiyor... Hatipler minberde... İnsanlar duada... Ve zafer Müslümanların... Kâfirler helak olup yok oluyorlar. Âlemlerin Rabb'i olan Allah'a şükürler olsun.

Bu örnekler, denizdeki damla misalidir. Eğer anlatmaya devam edersek tarih boyunca Müslümanların Ramazan ayında kazanmış olduğu nice zaferler buluruz. Buna sayfalar yetmez.

Biz bu büyük günleri, mübarek Ramazan ayının bizi her ziyaret edişinde anıyoruz ki, şu yaşadığımız günlerde; Müslümanların içinde yaşadığı köleliğin gölgesinde, kâfirlerin, tağutların tahakkümü altında, şanlı günlerimize duyduğumuz özlem ve bu günlere tekrar kavuşma çabalarımız çoğalsın.

Bu yıl, bu mübarek ay bize, Amerikalı haçlılar önderliğinde İslam'a, Müslümanlara ve mücahidlere karşı dünyadaki bütün tağutların birleşip gerçekleştirdikleri dünya savaşından sonra geçen bir yılın ardından geliyor...

Evet! İslam'a karşı dünya savaşı... Her ne kadar İslam düşmanları bunu başka isimlerle isimlendirseler ve terörle mücadele kisvesi altında sunsalar da, bu bütün Müslümanların dile getirmesi gereken bir gerçektir. Bu yolda elinden geldiğince Allah düşmanları ile mücadele etmek, bütün Müslümanlar üzerine farzdır.

> *"Siz de gücünüzün yettiği kadar onlara karşı her çeşitten kuvvet biriktirin ve cihad için atlar hazırlayın ki, onlarla hem Allah'ın düşmanlarını, hem de kendi düşmanlarınızı, ayrıca Allah'ın bilip de sizin bilmediğiniz daha başkalarını korkutasınız. Allah yolunda her ne harcarsanız onun sevabı size eksiksiz ödenir ve asla haksızlığa uğratılmazsınız." (8, Enfal/60)*
>
> *"Onlarla savaşın ki Allah, sizin ellerinizle onların cezasını versin ve onları rezil ve rüsvay etsin, yardımıyla sizi onlara muzaffer kılsın. Ve mü'min bir kavmin yüreklerini ferahlandırsın." (9, Tevbe/14)*
>
> *"Ey iman edenler! Önce yakın çevrenizdeki kâfirlerle savaşın ki, sizde bir güç ve kuvvet olduğunu görsünler. Ve iyi bilin ki,*

Allah muttakîlerle beraberdir." (9, Tevbe/123)

Bununla beraber fitne ortadan kalkıp din yalnız Allah için oluncaya kadar kâfirlerle savaşmayı Müslümanlara farz kılan pek çok ayet, sayısız hadisi şerif mevcuttur. Hatta Allah'ın kitabında ismi Kıtal (savaş) olan başlı başına bir sure vardır. Allah Tealâ bu surede şöyle der:

"İman edenler: "Keşke cihad hakkında bir sûre indirilse." derlerdi. Ama hükmü açık bir sûre indirilip de, içerisinde savaş zikredilince kalplerinde hastalık olanların ölüm korkusuyla baygınlık geçiren bir kimsenin bakışı gibi sana baktığını görürsün. Oysa onlar için ölüm yaşamaktan daha uygundur." (47, Muhammed/20)

Bu farz dinin kat'i farzlarından bir tanesidir. Her hangi bir kimsenin Müslümanların dininde bulunan bu farzı iptal etmesi ya da ortadan kaldırması (geçersiz sayması) mümkün değildir. Buna bu şekilde iman edip teslim olmayan kişi boynundaki İslam bağını çözmüş demektir. Eğer dilerse Yahudi, Hıristiyan, mürted ya da başka herhangi bir dinden olabilir!

Bugün Amerika ve müttefiklerinin terörizm diye isimlendirdikleri durumu Müslümanlar eğer doğru okuyacak olurlarsa göreceklerdir ki, bu savaş aslında İslam'a, O'nun emirlerine ve hükümlerine yönelik bir savaştır. Bu savaşı teröristlere yönelik bir savaş olarak isimlendirenler ise kesinlikle mücahid Müslümanlar değillerdir. ABD ve müttefikleri bu şekilde davranarak Müslümanları uyutmak ve boş sözlerle meşgul etmek istiyorlar.

İşin aslı Müslümanların bu duruma kayıtsız kalmaları, Allah'ın dininden ayrılmaları ve farzları ihmal etmeleri demektir. Müslüman gafletten uyandığı, dinine döndüğü, yerine getirmesi gereken sorumlulukları bir an önce hatırlayarak çalışmaya başladığı zaman... İşte böyle Müslümanlar düşmanların nazarında gaflet uykusundan uyanmış ve bir an önce yok edilmesi gereken

Müslümanlardır. Günümüzde Amerika ve onun doğu ve batıdaki tağut müttefikleri olan kâfir güçlerle, İslam'a bağlı, Kur'an'a iman eden Müslümanlar arasında meydana gelen savaşın iç yüzü işte budur.

Evet, bu günler, insanlığın iki kısma ayrıldığı nihai günlerdir. Bu günlerde inşaallah Allahu Teâla Müslümanlar için yeni sayfalar açacak ve onları içinde bulundukları eli kolu bağlı durumdan kurtaracaktır.

Bu zamanda bir Müslümanın dini için mücadele etmemesi ve dinine yardım etme hususunda olumsuz tutum takınması kesinlikle caiz değildir.

"Neden siz Allah yolunda harcamayasınız ki? Göklerin ve yerin mirası zaten Allah'ındır. Elbette içinizden, fetihten önce harcayan ve savaşan bir olmaz. Onların derecesi, sonradan infak eden ve savaşanlardan daha büyüktür. Bununla beraber Allah hepsine de en güzel sonucu vaad etmiştir. Allah yaptıklarınızdan haberdardır." (57, Hadid/10)

Bütün Müslümanların dine yardım edenler saflarında yerini alması, onlara katılması, eylemlerini ve beklentilerini dinin kendisine yönelik farzlarına göre gerçekleştirmesi, dini için canı ile malı ile çalışması gerekir. Çünkü onun dini -kabul etsin ya da kabul etmesin- düşmanlar için hedef tahtası durumundadır.

"Bu öyle bir savaştır ki, acılarını paylaşmayan,

Daha sonra pişman olacaktır."

Müslümanlar ramazan ayını, bu ay içinde daha önce yaşadıkları sahte değil, gerçek zaferlere, şereflere tekrar kavuşmak yönünde çabalamak için, yapılacak işleri tekrar gözden geçirmek, safları düzenlemek, planlamak ve önemli işlerin listesini yapmak için bir fırsat kabul etmeli.

Bu mübarek ay, bizden önceki salihler nazarında fetih, cihad ve çalışma ayı olduğu gibi bizim nazarımızda da her hangi bir zi-

yaretçi gibi olmamalıdır. Bu ay itaat ve hayır ayıdır. Allah onu diğer aylardan daha üstün kılmıştır. Onda tutulan orucu ve namazı günahların ve hataların bağışlanması ve cehennemden kurtulmak için bir sebep kılmıştır. Kullar bu ayda kendilerini gözden geçirir, hayır işlerini arttırır ve takvalı olurlar. Allahu Teâla şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! Oruç sizden öncekilere farz kılındığı gibi size de farz kılındı. Umulur ki sakınırsınız."(2, Bakara/183)

Bu aydaki yüce hikmet Allahu Teâla'nın da buyurduğu gibi sakınmak, takvaya erişmektir.

"Umulur ki sakınırsınız."

Umulur ki Allah'tan sakınır ve hukukunu yerine getirirsiniz, onu şirkten tenzih eder ve Tevhidi gerçekleştirirsiniz, bu yolda gerçekten cihad edersiniz.

Umulur ki, Allah'tan sakınır, onun öfkesinden kaçınırsınız, ona daha çok itaat eder, ayıplarınızı takva elbisesi ile örtersiniz. Takva elbisesi... En hayırlı olan işte budur...

"Eğer kişi takva elbisesi giymedi ise,

Giyinik de olsa çıplaktır.

Kişinin en önemli özelliği Rabb'ine itaattir,

Allah'a asi olarak itaat edende hayır yoktur."

Ömer, Übey bin Kaab'a "takva nedir" diye sordu. Übey "Ey mü'minlerin emiri! Sen hiç dikenli bir yolda yürüdün mü" dedi. Ömer *(radıyallahu anh)* "Evet" deyince Übeyy tekrar "Dikenli yolda yürürken ne yaptın" diye sordu. Ömer "Elbisemi topladım ve dikenlerin bana dokunmaması için gayret ettim" dedi. Bunun üzerine Übey "İşte takva budur" diye cevap verdi.

Takva; Müslümanın fitnelere, günahlara ve hatalara karşı dikkatli olması, Allah'ın emirlerine muhalefet etmekten sakınması, Onun hukukunu yerine getirememek ya da eksik yapmaktan kaçınması ve yolu üzerindeki, şüphe, fitne, şehvet, büyük günah-

lar gibi dikenlerden sakınmaya çalışmasıdır.

Ali *(radıyallahu anh)* takva ile ilgili şöyle der: "Takva Allah'tan korkmak, tevazu ile ibadet etmek, aza kanaat etmek ve ölüme hazırlanmaktır."

Seleften bazıları da takva hakkında buna benzer sözler söylemişlerdir. Hepsi aynı minval üzere konuşmuş, aynı eşsiz tatlı kaynaktan doğup aynı yere dökülmüşlerdir.

Bütün Müslümanların, bu mübarek ayda imanlarını yenilemek için çalışması gerekir. Çünkü iman, kâfirlerin entrikalarına karşı Müslümanın kendini savunabileceği ilk silahıdır. Müslüman bu ayda takvaya bürünmeli, namaz, oruç ve zikirle doyasıya beslenmeli, hayatına ve davranışlarına da yansıtacağı bir tevbe ile dinin yardımcılarından olma isteğini yeniden canlandırmalıdır.

Bu mübarek ay, ilim ehli ve ulema için de dine karşı sorumluluklarını nasıl eksik yerine getirdiklerini görmek, dini, yöneticilerin emrine amade kılmaktan vazgeçmek, onu tağutların menfaatine olacak şekilde yorumlamaktan kaçınmak için bir fırsattır. Yöneticilerin işlerini yüklenmekten vazgeçmeli, bulundukları mevkide Müslümanları gözetmeli ve tevbe etmelidirler. Müslümanları da kandırılmaya karşı uyarmalıdırlar.

Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)* Rasulullah'tan *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle rivayet eder: "Yalan söylemeyi ve yalanla amel etmeyi terketmeyen kimsenin yemeyi ve içmeyi bırakmasına Allah'ın ihtiyacı yoktur."

Bu ay davetçiler için de eksiklerini, davetlerini ve takvalarını gözden geçirmek için bir fırsattır. Bu ayda davetlerindeki şüpheleri temizlemeli, iftira, dedikodu gibi cihadı ve mücahidleri engelleyen şeyleri davetlerinden ayıklamalıdırlar.

"Yalan söylemeyi ve yalanla amel etmeyi terketmeyen kimsenin, yemeyi, içmeyi terketmesine Allah'ın ihtiyacı yoktur."

Bu ay bolluk içinde yaşayan Müslüman zenginler için de

dünyanın her yanındaki mücahid kardeşlerine karşı olan sorumluluklarını gözden geçirmeleri açısından bir fırsattır. Çünkü malla cihad, canla cihadın kardeşidir. Oruçta çektikleri açlıkla; sıkıntıda olanları, fakirleri, miskinleri ve mustaz'afları hatırlarlar. Erkekler... Kadınlar... Mahkûmlar... Esirler... Ve dünyanın dört bir yanında Allah düşmanları tarafından gözetlenenler...

Elbetteki eğer gerçekten mü'minlerden iseler, onların başına gelen felaketi hisseder, hüzünleri ile hüzünlenir, endişelerini paylaşırlar. Müslümanları umursamayan, onlardan değildir. Müslümanlar birbirlerine karşı besledikleri sevgi, muhabbet ve merhamette tek bir vücut gibidirler. Uzuvlardan herhangi biri bir sıkıntı, acı hissettiğinde, diğer bütün uzuvlar onun bu acısını paylaşırlar. Bu muhtaçları hatırlamakla olur. Onlara dua ederek, ailelerine sahip çıkarak, çocuklarına merhamet ederek, şefkat göstererek, Allah'ın verdiği nimetleri onlarla paylaşarak, felaketlerini ve acılarını hafifletmek için çalışarak olur.

İbn-i Abbas *(radıyallahu anhuma)* şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* insanların en cömerti idi. Ramazan ayında Cebrail ile buluştuğu zaman daha da cömert olurdu. Kendisi Ramazanda her gece Cebrail ile buluşur, karşılıklı olarak onunla Kur'an okuyup mütalâ ederdi. Şu bir gerçek ki, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hayır konusunda sürekli esen rüzgârdan daha cömert idi."

Bu fırsat sayesinde Müslümanlar kendilerini Kur'an'a göre gözden geçirmelidirler. Çünkü Ramazan, Kur'an ayıdır.

> *"O Ramazan ayı ki, insanları irşad için, hak ile batılı ayıracak olan, hidayet rehberi ve deliller halinde bulunan Kur'ân onda indirildi." (2, Bakara/185)*

Buna karşılık Allahu Tealâ kitabını terk edenleri ise şöyle kınamaktadır:

"Peygamber dedi ki: "Ey Rabb'im! Kavmim bu Kur'ân'ı terkedilmiş (bir şey yerinde) tuttular." (25, Furkan/30)

Kur'an'a yönelişin en güzeli ise, genel olarak Müslümanların hayatlarında, siyasetlerinde, ilişkilerinde, hükümlerinde onu uygulamak, onun hükümlerine ve kanunlarına başvurmaktır.

Bu mübarek ayın sunmuş olduğu fırsat aynı zamanda yeryüzünde rahatlık ve bolluk içinde yaşayanlar için de kendilerini gözden geçirme vesilesidir. Kendilerini cihada, din uğruna sıkıntı ve zorluklara katlanmak için hazırlamalıdırlar. Çünkü Allahu Teâla bu ayı Müslümanın irade ve sabrı öğreneceği bir okul yapmıştır. Müslüman bu ayda sıkıntılara tahammül etmeyi, nimetleri terketmeyi öğrenir. Çünkü nimete nimetle ulaşılmaz, rahatı isteyen kişi önce rahatı terketmelidir. Allah'ın dinine yardım etmek, ciddiyet, çaba ve sabır işidir.

Son olarak Ramazan ayı, sevabını Allah'tan umarak tutulan oruç, samimi teveccüh ve tevbe ile şüphesiz tam bir duaya icabet mevsimidir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* oruç ayetinin sonunda şöyle buyurur:

"Şayet kullarım, sana benden sordularsa, gerçekten ben çok yakınımdır. Bana dua edince, duacının duasını kabul ederim. O halde onlar da benim davetime koşsunlar ve bana hakkıyla iman etsinler ki, doğru yola gidebilsinler." (2, Bakara/186)

Kendiniz ve aileniz için ettiğiniz duada davetçi kardeşleriniz ve mücahidler için cimrilik etmeyin. Bu mübarek yüce mevsimde yer duadır, gök duadır... Müslümanların zaferi, kâfirlerin helak olması, müşriklerin zilleti, mustaz'afların kurtulması, esirlerin serbest kalması için sürekli dua edin. Bu kardeşlerinizin sizin üzerinde bulunan en küçük hakkıdır. Müslüman, Müslümanın kardeşidir. Birbirlerinden ne koparlar ne de ayrılırlar. Eğer silah ve güç ile yardım etmekten acizseniz, dua ile dininize ve kardeşlerinize yardım edin. Ki dua en büyük silahtır.

Allahım! Bu ümmete, senin dostlarının izzete eriştiği, senin düşmanlarının zelil olduğu, senin kitabınla hükmedildiği dosdoğru yolda olmayı nasip et.

Salât ve selam peygamberimiz Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

1423 h.

Şaban ayının bitimine

üç ya da dört gün kala

Allah'a Karşı Hüsn-ü Zan Beslemek

"O, (insanlar) umutlarını kestikten sonra, yağmuru indiren, rahmetini her tarafa yayandır. O, hakiki dosttur, övülmeye layık olandır." (42, Şura/28)

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla...

Şu ayeti kerime, Kur'an-ı Kerim'de üzerinde en çok durduğum ve düşündüğüm ayetlerdendir... Üzerinde durmakta haklı olduğumu sanıyorum. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"O, (insanlar) umutlarını kestikten sonra, yağmuru indiren, rahmetini her tarafa yayandır. O, hakiki dosttur, övülmeye layık olandır." (42, Şura/28)

İnsanların durumunu hayal ediyorum... Nefisleri, nesilleri, nimetleri ve ekip biçtikleri her şeyle ilgili endişeye düşmüşler... Hayvancılık bitmiş, toprak güneşten yanmış kavrulmuş, şiddetli ve ölümcül bir kuraklık...

Haykırarak Allah'a yalvarıyorlar. Tâ ki ümitleri tükeniyor... Helak olacaklarına inanmışlar... Birdenbire gökyüzünden, Allah'ın rahmetini yeryüzünün her tarafına yayan bir sağanak başlıyor. Ümitsizlik ve ölümün ardından toprağı, ruhları ve canları diriltmek için yağan bir sağanak...

Ayeti kerimenin Allah'ın *(Subhanehu ve Tealâ)* "*Veli*" ve "*Hamid*" isimleri ile bitmesi ne kadar da anlamlı. Evet... Çünkü kulların velisi olan sadece O dur. O ki kullarının her işini her an yönetir ve onları gözetir. Bu yüzden de her durumda hamdedilmeye layık olan sadece ve sadece O'dur.

Onun dışındaki bütün dostlar unutur, yanlış yapar, gaflete ve tefrite düşer.

"*Veli*" ve "*Hamid*" olana gelince; Benim Rabb'im yanılmaz ve unutmaz. O'nu ne bir uyku, ne de uyuklama tutar... O Hayy'dır, Kayyum'dur... Bu yüzden O'nu dost edinen herkes –hiç şüphesiz- O'nu en güzel dost ve en güzel yardımcı olarak bulacaktır... Her an, her yerde dostlarının üstüne rahmetini yağdıran bir dost... Hatta en sıkıntılı anlarda, en dar mekânlarda bile...

Zamanın derinliklerinde yol almış olan bir kervan (salihler kervanı) gözlerimin önünden geçiyor...

Ve Allah'ın dostu İbrahim'i *(aleyhisselam)* hatırlıyorum... Kavmi her taraftan etrafını sarmış, onu ilahlarını kırmakla suçluyor, yaptığı suçu itiraf etmeye zorluyor ve korkutuyorlar... O dostuna kaşı hüsn-ü zan besleyen bir kişinin metaneti ile cevap veriyor... Sarsılmaz dağlar misali... Hatta onlardan bile daha güçlü...

> *"Siz Allah'ın, size hakkında hiçbir delil indirmediği şeyleri O'na ortak koşmaktan korkmuyorsunuz da, ben sizin ortak koştuğunuz şeylerden ne diye korkayım? Öyle ise iki taraftan hangisi güvende olmaya daha layıktır. Eğer biliyorsanız söyleyin." (6, En'am/81)*

Mevla'ya karşı hüsn-ü zanda bulunmaya, güven ve iç huzuruna en çok hak sahibi olan hangi fırkadır? Her şeyin mülkü elinde olan, göklerin ve yerin Rabb'ini dost edinen fırka mı yoksa ne kendilerine ne de başkalarına yararı ya da zararı dokunmayan rableri dost edinen fırka mı? Cevap net ve açık olarak geliyor...

> *"İman edip de imanlarına zulüm karıştırmayanlar var ya; işte güven onların hakkıdır. Doğru yolu bulmuş olanlar da onlardır." (6, En'am/82)*

İç huzuru, güvenlik ve emniyet, Allah hakkında hüsn-ü zan beslemenin bir eseridir. Her biri Tevhidin ürünüdür. İbrahim'in *(aleyhisselam)* kavmini hayal ediyorum. Onu elleri ile ateşin tam

ortasına atmak için götürüyorlar. Böyle bir durumda dahi onun kalbinde Mevla'sına duyduğu güvenden hiçbir şey eksilmiyor. Ve sadece "*Allah bize yeter, O ne güzel vekildir*" diyor.

Sonra zevcesini bebeği ile ekinsiz bir vadinin orta yerinde bırakışını hatırlıyorum. Zevcesi ona "Ey İbrahim! Ey İbrahim! Bizi burada kime bırakıyorsun?" diye seslenirken o arkasına dahi bakmadan gidiyor. Kocasının arkasına bakmaksızın gidişine şaşıran zevcesi bu gidişin aslını idrak ederek "Bunu sana Allah mı emretti?" diyor. "Evet" diyor İbrahim *(aleyhisselam)*. Bunun üzerine Allah'a karşı duyduğu hüsn-ü zan ve güvenle şöyle diyor zevcesi: "Öyleyse O bizi perişan etmez." Eşinden ve ondan Allah razı olsun...[2]

Zamanın derinliklerindeki bu kutlu kervanın içinden Nuh'u *(aleyhisselam)* hatırlıyorum. Kavminin karşısında yapayalnız bir şekilde duruyor ve bu yalnızlığına rağmen onlara meydan okuyor... Nuh'un *(aleyhisselam)* Rabb'ine karşı güven duygusunu ve Rabb'i hakkındaki hüsn-ü zannını ancak onun şu sözlerini iyiden iyiye düşünen kimseler anlayabilir:

> *"Bir de onlara Nuh'un kıssasını oku: Hani o bir zamanlar kavmine demişti ki: "Ey kavmim! Eğer benim aranızda duruşum ve Allah'ın ayetleriyle öğüt verişim size ağır geliyorsa, şunu bilin ki, ben yalnızca Allah'a dayanmışımdır, artık siz ve ortaklarınız her ne yapacaksanız toplanıp bütün gücünüzle karar veriniz. Sonra bu işiniz size dert olmasın. Sonra bana ne yapacaksanız yapın, bana mühlet de vermeyin." (10, Yunus/71)*

Sonra Hud *(aleyhisselam)*'ı hatırlıyorum... Yeryüzünün en serkeş, inatçı tiranları ile karşı karşıya... Allah onları "güçlü" olarak vasıflandırmış... Karşılarına çıkıyor ve Dostunun ona yardım

---

[2] 23. sayfadaki 1 nolu dipnota bakınız.

edeceğine dair duyduğu hüsn-ü zan ve büyük bir güvenle şöyle diyor:

"Allah'ı şahit tutuyorum, siz de şahid olun ki ben, Allah'a koştuğunuz ortaklardan uzağım. O'ndan başka herşeyden uzağım, artık hepiniz toplanın bana istediğiniz tuzağı kurun, sonra hiç bekletmeyin. Ben muhakkak ki, hem benim Rabb'im, hem de sizin Rabb'iniz olan Allah'a dayanmaktayım. Yeryüzünde hiçbir canlı yoktur ki, idaresi ve yönetimi O'nun elinde olmasın. Benim Rabb'im, hiç şüphe yok ki, doğru yoldadır." (11, Hud/54-56)

Allah'ın rızasına ulaşmak için yakın, uzak herkese karşı çıkan bir yüce topluluğu daha hatırlıyorum. Şirkten, fısktan ve isyandan dostlarına firar ediyorlar... Onun rızası için müreffeh ve bolluk içinde bir hayata karşılık, daracık bir mağarayı tercih ediyorlar. Ellerinde Allah'ın onlara bağışladığı rahmetinden başka hiçbir şey olmaksızın...

"(İçlerinden biri şöyle demişti:) "Mademki siz, onlardan ve Allah'tan başka taptıkları putlardan ayrıldınız, o halde mağaraya sığının ki, Rabb'iniz sizin için rahmetini yaysın ve işinizi rast getirip kolaylaştırsın." (18, Kehf/16)

"...Rabb'iniz sizin için rahmetini yaysın..".

Biliyorum ki Allah'ın rahmeti geniştir. Onun bir parçası bile bu mağarayı, bu hapishaneyi ya da şu zindanları cennet bahçelerinden bir bahçeye çevirmeye yeter. Tekrar ilk sözünü ettiğim ayeti hatırlıyorum. Ve kullar ümidini kestikten sonra nasıl gökten rahmetini indirdiğini... Ve daracık, karanlık mağaradaki o gurubun üzerine nasıl rahmetini indirdiğini ve o mağarayı olabildiğince geniş, ferah bir gökyüzüne çevirdiğini düşünüyorum... Rabb'imi tesbih ediyor ve yüceltiyorum...

Dostlarına karşı rahmetini olabildiğince yayması övülmeye değer olan bir dostun, kendisine en iyi duygularla güven besleyen

dostlarına verdiği bir karşılıktır. Töhmet altında bırakmayan, sözünü doğrulayan, verdiği güvenceye inanan, ona duyduğu güvenle kalbi huzur bulan dostlara karşı...

Bu yüzden Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Buhari ve Müslim'in rivayet ettiği bir kudsi hadiste şöyle diyor:

"Ben, kulumun hakkımdaki zannı üzereyim. O, Beni andıkça Ben onunla beraberim. O, Beni içinden anarsa Ben de onu içimden anarım. O, Beni bir cemaat içinde anarsa, Ben onu daha hayırlı bir cemaat içinde anarım. O, şayet Bana bir karış yaklaşacak olursa, Ben ona bir zir'a yaklaşırım. Eğer o, Bana bir zir'a yaklaşırsa Ben ona bir kulaç yaklaşırım. Kim Bana yürüyerek gelirse Ben ona koşarak giderim. Kim Bana şirk koşmaksızın bir arz dolusu günahla gelse, Ben de onu bir o kadar mağfiretle karşılarım."[3]

Kim ki Rabb'ine karşı su-i zanda bulunursa Rabb'i'de onu yardımsız bırakacak ve bu zannından dolayı kendisini hüsrana uğratacaktır.

Kişinin Allah'ı *"en güzel dost ve en güzel yardımcı"* olarak bilmesi Rabb'i hakkında hüsn-ü zannından kaynaklanır. Rabb'ini diğer dostlara benzemek gibi bir noksanlıktan tenzih eder. O dostlar ki kendilerini izleyenleri terkeder, onları unutur ve saptırırlar. Bunların her biri ne kadar da kötü dosttur.

Dostunu (Allah'ı) noksanlıklardan tenzih eden, onu yücelten, onun hakkında hüsn-ü zan besleyerek ona tevekkül eden kişi için Allah yeterlidir.

"Kim Allah'a güvenirse O, ona yeter." (65, Talak/3)

Kul Rabb'ine duyduğu hüsn-ü zan miktarınca ümitvar olur. O'na tevekkül eder. Çünkü Allah amel edenlerin amellerini boşa çıkarmadığı gibi, ümit bağlayanların da ümitlerini boşa çıkarmaz.

---

[3] Muttefekun Aleyh

Bu yüzden Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Hira'da vahiy meleğini gördüğünde kalbi titreyerek döndüğü zaman Hatice *(radıyallahu anha)* annemiz, O'na şöyle demişti:

"Asla korkma! Vallahi Allah seni ebediyen mahcup etmeyecektir. Zira sen, sıla-i rahimde bulunursun, doğru konuşursun, işini göremeyenlerin yükünü taşırsın. Fakire kazandırırsın, misafire ikram edersin, Hak yolunda zuhur eden hadiseler karşısında (halka) yardım edersin."[4]

Hatice *(radıyallahu anha)* annemiz Allah'ın ihsan sahibi kullarına karşı muamelesi hakkındaki hüsn-ü zannından dolayı Allah'ın onu mahcup etmeyeceğine dair yemin etmişti.

"Kâfirler topluluğundan başkası Allah'ın rahmetinden ümit kesmez." (12, Yusuf/87)

Kâfirler gibi bir yol tutmayı kendi nefsi için hoş görmeyen ve Allah'a karşı dünya ve ahiret işlerinde hüsn-ü zan besleyen mü'minler için bu bir haktır... Bu ayetin zahiri dünya hayatına yöneliktir. Ahiret hayatına yönelik ise Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"De ki: Ey haddi aşarak nefislerine karşı haddi aşmış olan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin. Çünkü Allah, bütün günahları bağışlar. Şüphesiz ki O, çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir." (39, Zümer/53)

Bu ayet âlimlerin de belirttiği gibi büyük bir müjde içermesinden dolayı Allah'ın kitabındaki en ümit verici ayettir. Ve bu ayeti kerimede Allahu Tealâ kullarını şereflendirme adına onları kendisiyle beraber zikretmiştir. O kendisine sığınan, kendisine karşı hüsn-ü zan besleyen kullarını terketmeyen, şükürlere en layık olan dosttur. Bunun hemen arkasından rahmetten ümit kesmeyi yasaklıyor. Sonra kullarına olanca açıklığı ile O'na tevbe

---

[4] Muttefekun Aleyh

eden herkesin bütün günahlarını bağışlayacağını bildiriyor.

Allahu Tealâ'nın, kendisine hüsn-ü zan ile iltica ederek yönelenleri bağışlaması, onların tevbelerini kabul etmesi hiç şüphesiz mü'min kalplere büyük bir huzur, sadıklara güven verici bir müjdedir.

> *"Onun için ümidi kesmeyin de başınıza azap gelmeden önce tevbe ile Rabb'inize yönelin ve O'na teslim olun. Sonra kurtulamazsınız." (39, Zümer/54)*

Kişinin ölüm kendisine yaklaştığı zaman Allah'a karşı hüsn-ü zanda bulunması ise kalbinin Allah'ın mü'minlere verdiği söze güvenmesi, kendisini asla yardımsız bırakmayacağını bilmesi ve amellerinin zayi olmayacağına inanmasıyla gerçekleşir. Nitekim Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Sizden hiç biriniz Allah'a karşı hüs zan beslemeksizin ölmesin."[5]

Kişinin yaşarken Allah'a karşı hüsn-ü zanda bulunması, devamlı surette tevbe etmeyi, O'na sığınmayı ve salih ameller vasıtası ile O'nun rızasına ulaşmayı gerektirir. Ve aynı zamanda Rabb'ine isyan ederek O'na karşı su-i zanda bulunanları da terketmeyi gerektirir.

Allah'tan birşeyler temenni etmekle, O'nun hakkında hüsn-ü zanda bulunmak arasında fark vardır. Birincisi O'na isyan edenlerin yoluyken, ikincisi mü'minlerin yoludur.

Temenni de acziyet, tembellik, hevaya uymak vardır. Temenni, amel etmeksizin tevbe ve çalışmaktan yoksun bir şekilde Allah'tan bir şeyler beklemektir.

Ancak şer'î anlamda reca ve hüsn-ü zan ile kasdedilen, bütün gücüyle çaba harcamak ve sonrada Allah'a en güzel şekilde tevekkül etmektir.

---

[5] Müslim, Ebu Davud

Birincisi hiç çalışmadan ekip biçeceği bir toğrağa sahip olmak isteyen kişi gibidir. Ya da evliliğin sorumluluklarını yüklenmeden çocuk sahibi olmak isteyen bir kişi gibi. İkincisi ise; toprağı sürer, eker, ondan sonra ürünün yetişmesini umar. Bu yüzden âlimler recanın ve hüsn-ü zannın amel olmadan mümkün olmayacağı konusunda icma etmişlerdir. Mü'minlerin annesinin salih amel işleyenleri Allah'ın asla mahçup etmeyeceğine yönelik tecrübe ve ince idrakine dayalı sözünü daha önce zikretmiştik.

Hüsn-ü zannın kişiyi sevgililer diyarına götüren, ahiret yurduna ulaşmayı kolaylaştıran bir etken olması için mutlaka amel ile bağlantılı olması gerekir. Salihlerin pek çoğu hüsn-ü zan ile ilgili bütün sözlerinde bunu şart koşmuşlardır.

Allah'a karşı hüsn-ü zan beslemenin gereklerinden bir tanesi de günahlara dalan, sapkınlığı seçen kimselerden uzaklaşmaktır. Ancak dünyada Allah düşmanları ile yollarını ayıran, onların sistemlerinden, kanunlarından uzak duran kimse Rabb'inin onu azaptan kurtaracağını ummayı haketmiştir. O nasıl ki dünyada kâfirlerden uzak kalmışsa Rabb'i'de onu kıyamet gününde kâfirlerden uzaklaştıracaktır.

Ancak kim de kâfir ve müşriklerden ayrılmaz, onlarla ilişkilerini kesmez, onların batıl kanunlarından uzak durmaz ve onlarla beraber olursa... İşte böyle kimselerin Allah'ın azabından kurtulmayı ummaya hakları yoktur. O nasıl dünyada kâfirlerle beraber oldu ise Allah da kıyamet gününde onu dünyada beraber olduğu kimselerle beraber kılacaktır.

"Muhakkak ki Allah, münafıkların ve kâfirlerin hepsini cehennemde toplayacaktır." (4, Nisa/140)

Kişinin kıyamet gününe dair Rabb'i hakkında hüsn-ü zan beslemesi ancak dünyada iken yaptığı amellerle mümkündür.

Ey Kardeşim! Dürüst olduğun, tevbe ettiğin ve mü'minlerin

yolunu takip edip mücrimlerin yolundan yüz çevirdiğin müddetçe Rabb'in ile yaptığın alışverişte terk edilmekten, aldatılmaktan, ihmal edilmekten korkma.

Allahım! Biz senin hakkında Nebi'ni kurtardığın gibi bizi de kurtaracağına dair hüsn-ü zanda bulunuyoruz. Allahım! Bizi rahmetinle dünya ve ahiretin kederlerinden kurtar. Amin...

> *"Allah, mü'minlerden, canlarını ve mallarını, kendilerine cennet vermek üzere satın almıştır. Allah yolunda çarpışacaklar da öldürecekler ve öldürülecekler. Bu, Tevrat'ta da, İncil'de de Kur'ân'da da Allah'ın Kendi üzerine yüklendiği bir ahittir. Allah'dan ziyade ahdine riayet edecek kim vardır? O halde yaptığınız alış-veriş ahdinden dolayı size müjdeler olsun! Ve işte o büyük kurtuluş budur." (9, Tevbe/111)*

Sulta Hapishanesi
Muhammed Mustafa'nın hicretinin
1419. yılında Allah'ın Musa'yı
düşmanlarından kurtardığı
günün akşamı...

"De ki: İşte bu benim yolumdur.

Ben ve bana uyanlar bir basiret üzere

Allah'a davet ederiz.

Allah'ın şanı yücedir.

Ben Allah'a ortak koşanlardan değilim."

(12, Yusuf/108)

Yönteme Dair...

RABLERİ HAKKINDA TARTIŞAN İKİ DÜŞMAN[6]

Biz Kimiz? Suçumuz Ne?

Bütün hamdler âlemlerin Rabb'i Allah'a özgüdür. Salât ve selam Allah'ın elçisi Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e, O'nun ailesine ve ashabına olsun.

Hiç şüphesiz ki, Allahu Teâla'nın kulları üzerine öğrenmelerini ve amel etmelerini farz kıldığı esasların ilki, en önemlisi ve en yücesi Tevhiddir. Yani tağutu inkâr etmek ve Allah'a iman etmek… Allahu Tealâ şöyle buyurur:

> *"Ben cinleri ve insanları ancak bana kulluk (ibadet) etsinler diye yarattım." (51, Zariyat/56)*

Müfessirler bu ayetin tefsirinde şöyle demişlerdir: "Ancak bana ibadet etmeleri için" demek "ibadette beni birlemeleri için" demektir. İşte bu Tevhid kelimesi La İlahe İllallah'ın manasıdır."

Bu, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bütün elçilerini uğruna göndermiş olduğu en yüce amaç, en önemli hedef ve en sağlam kulptur. Bütün kitaplar bu uğurda indirilmiştir.

---

[6] Şeyh Ebu Muhammed bu yazısının başlığını ele aldığı konuya paralel olarak Hac Suresi'nin 19. ayetinden almıştır. Allahu Tealâ şöyle buyurur: *"Şu ikisi Rableri hakkında tartışmaya girmiş iki hasımdır. O'nu inkâr edenler için ateşten elbiseler biçilmiştir. Başlarının üstünden kaynar su dökülür."* Sahihi Müslim'de rivayet edilen bir hadiste bu ayetin Bedir'de teke tek çarpışmak üzere karşı karşıya gelen iki taraf hakkında nazil olduğu bildirilmektedir. (Hadis No: 5362) İmam Kurtubi, tefsirinde bu iki gurubun "hangi dinden olursa olsun karşı karşıya gelen tüm kâfirler ile tüm mü'minler" olduğu görüşünü zikrettikten sonra şöyle demiştir: "Bu görüş umumî olması itibarıyla hem hakkında nazil olduğu kimseleri hem de başkalarını kapsamaktadır." (el-Camiu Li Ahkam, 12/26) *-yayıncı-*

"Andolsun ki, biz her ümmete: -Allah'a kulluk (ibadet) edin ve tağuttan kaçının- (diye tebliğ etmesi için) bir Rasul gönderdik." (16, Nahl/36)

"Senden önce gönderdiğimiz bütün Rasullere, -şüphesiz benden başka ilah yoktur. Öyleyse bana kulluk (ibadet) edin- diye vahyetmişizdir." (21, Enbiya/25)

Allah'ın Rasulleri ile onların kavimleri arasında başgösteren düşmanlığın asıl sebebi sadece Allah'ı birleme (Tevhid etme) ilkesidir.

"And olsun ki biz –Allah'a kulluk (ibadet) edin diye uyarması için) Semud kavmine kardeşleri Salih'i Rasul olarak göndermiştik. Bir de ne görsün, onlar birbirilerine düşman iki gurup olmuşlar." (27, Neml/45)

Ayette geçen *"Allah'a kulluk (ibadet) edin"* ifadesi, ibadetlerinizde Allah'ı birleyin demektir. Çünkü Rasullerin gönderildiği kavimler, genel olarak diğer tüm müşriklerin adetleri olduğu üzere Allah'a ibadet ediyorlardı. Ancak bununla beraber Allah'tan başka ilahlara da ibadet etmekteydiler. Bundan dolayıdır ki, elçilerin daveti hiçbir zaman mücerred olarak Allah'a ibadet etmeyi içermiyordu. Buna karşılık sadece ve sadece Allah'a ibadet etmeyi içeriyordu.[7]

"Allah'a ibadet edin ve tağuttan kaçının."

İşte bitmek tükenmek bilmeyen düşmanlığın sebebi bu idi. Rasullerin takipçileri bu yüzden işkencelere uğradılar, zindanlara atıldılar. Ve bu yüzden insanlar iki fırkaya ayrıldılar. Cennet ehli ve cehennem ehli olmak üzere...

---

[7] Yani davetin içeriği "Allah'a ibadet edin" şeklinde değil, "sadece Allah'a ibadet edin" şeklinde idi. Bu iki davet arasındaki fark aşikârdır. Zira "Allah'a ibadet edin" çağrısı Allah'tan başka ilahlara ibadetten alıkoymaz iken "sadece Allah'a ibadet edin" çağrısı Allah'tan başka bütün ilahlara ibadeti nefyetmektedir. -*yayıncı*-

Sadece Allah'a ibadet etme ve tağutlardan kaçınma esası Allahu Tealâ'nın bu esasa tutunanları kefaleti altına aldığı kopmak bilmeyen sağlam bir kulptur. Allah bunu kurtuluşun yegâne ekseni kılmıştır.

"Dinde zorlama yoktur. Çünkü doğruluk sapkınlıktan iyice ayrılmıştır. Artık kim tağutu tekfir edip Allah'a iman ederse, kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah işitendir, bilendir." (2, Bakara/256)

Bu esas, Tevhid kelimesi La İlahe İllallah'ın kendisidir. Bundan dolayıdır ki, ateşten kurtulup cenneti kazanmak isteyen herkesin bu kelimenin manasını, sağlam kulpun içeriğini eksiksiz bilmesi gerekir. Tevhid ile amel etmek ve ona basiretle davet etmek için bunun öğrenilmesi kesin bir gerekliliktir. Allahu Teâla buyurur ki:

"Bil ki; Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur." (47, Muhammed/19)

"De ki: İşte bu benim yolumdur. Ben ve bana uyanlar bir basiret üzere Allah'a davet ederiz. Allah'ın şanı yücedir. Ben Allah'a ortak koşanlardan değilim." (12, Yusuf/108)

Kişi Tevhid kelimesinin içeriğini öğrendiği zaman hangi hedef ve gaye için yaratıldığını da öğrenmiş olur. Elçiler niçin gönderildi? Kitaplar niçin indirildi? Rasullerin ve tabilerinin kavimleriyle aralarında baş gösteren düşmanlığın sebebi nedir? Bu soruların hepsinin cevabını bilmek ancak Tevhid kelimesinin içeriğini öğrenmekle mümkündür.

Acaba bizimle bugün Allah'ın şeriatını değiştiren hükümetler arasındaki düşmanlığın gerçek nedeni nedir? Allah'ın indirdiğini bir kenara atan hükümetlerin askerleri ile aramızdaki ihtilafın asıl sebebi nedir? Neden onlara buğzediyoruz, onları tekfir ediyoruz? Hangi gerekçeden dolayı bu hükümetlerin dostları ve yardımcıları ile aramızda bir düşmanlık baş göstermiştir? Niçin on-

lar bizlere işkence ediyorlar? Bizleri, Tevhidin askerlerini, Tevhidin yardımcılarını neden zindanlara dolduruyorlar? İşte yukarıda anlattığımız hususlar sana tüm bu soruları açık bir şekilde cevaplandırmaktadır.

Bilinmelidir ki Tevhid kelimesi La İlahe İllallah "red/inkâr" ve "kabul" olmak üzere iki kısımdan oluşur. Kopmak bilmeyen sağlam kulpa tutunmak ancak bu kelimenin red/inkâr ve kabul noktasında gereklerini eksiksiz yerine getirmekle mümkündür. Tevhid kelimesi neleri reddetmemizi, inkâr etmemizi istiyorsa onları reddetmemiz, neleri kabul etmemizi istiyorsa onları kabul etmemiz gerekmektedir. Bununla birlikte Tevhid kelimesinin kişiye yüklediği sorumlulukları yerine getirmemiz, yine Tevhid kelimesinin yasakladığı şeylerden de kaçınmamız gerekir. Hiçbir zaman kabul edilecek şeyler hakkıyla kabul edilmeden tek başına red/inkâr ile yetinmek yeterli değildir. Yine aynı şekilde reddedilmesi gereken şeyler reddedilmeden tek başına kabul ile yetinmek de yeterli değildir. Bilakis her iki emri de bir arada yerine getirmek gerekir.

Aynı zamanda pek çoğunun zannettiği gibi, anlamını bilmeden, hak ve sorumluluklarını anlamadan sadece bu cümleyi telaffuz etmek de kişi için kâfi değildir. Zira Tevhid kelimesi öyle büyük bir kelimedir ki, yedi kat gök ve yer bir kefeye konulsa, o diğer bir kefeye konulup tartılsa yine de Tevhid kelimesi ağır basar. O cennetin anahtarıdır. Ancak her anahtarın dişleri vardır. Kim dişleri olan bir anahtarla gelirse ona kapı açılır, kim de dişsiz anahtarla gelirse ona kapı açılmaz.

"La İlahe" kelimesi, Tevhid kelimesinin ilk bölümü olan red/inkâr kısmını oluşturmaktadır. Allahu Tealâ "La İlahe" kelimesini sağlam kulpun tarifinde şöyle açıklamaktadır:

"Kim tağutu inkâr ederse..."

Tağutların inkârı önemine ve ciddiyetine binaen Tevhid ke-

limesinin ikinci kısmı olan "*illallah*" kısmından önce zikredilmiştir. Red/inkâr olmadan kabulün gerçekleşmesi söz konusu değildir. Yani; tağutları inkâr edip onlardan kaçınmadan, Allah'a iman etmenin bir faydası yoktur. Böyle bir iman makbul ve sahih değildir. Allahu Tealâ bunu bütün Rasullerin davetinde *"tağutlardan kaçının"* diyerek beyan etmiştir.

Tevhid kelimesinin ikinci kısmı ise, "ispat/kabul" olarak isimlendirdiğimiz "illallah" kısmıdır. Bu da sadece Allah'a ibadet etmeyi içerir. Allahu Tealâ bunu bütün Rasullerin davetinde *"Allah'a ibadet edin"* diyerek beyan ederken, sağlam kulpun tarifinde de *"ve Allah'a iman ederse"* diyerek açıklamıştır. İşte Tevhid kelimesi La İlahe İllallah tüm Rasullerin ortak davetidir.

> *"Andolsun ki, biz her ümmete: -Allah'a kulluk (ibadet) edin ve tağuttan kaçının- (diye tebliğ etmesi için) bir Rasul gönderdik." (16, Nahl/36)*

O kopmak bilmeyen sağlam bir kulptur.

> *"Artık kim tağutu tekfir edip Allah'a iman ederse, kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah işitendir, bilendir." (2, Bakara/256)*

Tağut, ibadet türlerinden herhangi birisi ile kendisine ibadet edilen ve kendisine yönelik bu ibadetten de razı olan her şeydir.[8] İbadetin türleri ve tağutun şekilleri her zaman ve her mekânda farklılık gösterir. Bazen tağut put olur, insanlar onun için namaz kılarlar, secde eder ve kurban keserler. Ona dua ederler. Ondan yardım isterler. Bazen de tağut Allah'ın kanunlarından başka ka-

---

8 "...kendisine yönelik bu ibadetten razı olma..." kaydı ile, kendisine ibadet edilen melekler, nebiler ve salih kimseler, tağut kavramının içerisinden çıkarılmıştır. Çünkü onlar kendilerine yönelik ibadet eyleminden razı değildirler. Bundan dolayı onlar tağut olarak isimlendirilemeyeceği gibi doğal olarak onlardan beri olmak gerekmemekte, buna karşılık onlara ibadet etmekten kaçınmak, onlara ibadet edenlerden uzak durmak gerekmektedir. -*yayıncı*-

nunlar olur. İnsanlara onunla hükmedilir. Ya da bazen Allah'ın izin vermediği hususlarda kanunlar koyan, emir ve yasaklar getiren bir hâkim, bir parlamenter, bir kâhin tağut olur. Bununla beraber tüm zaman ve tüm mekânlarda bütün Rasullerin davet ettikleri esas değişmeksizin hep aynı olmuştur. "*Allah'a ibadet edin ve tağuttan kaçının.*" Yani bütün türleri ile tağuta ibadet etmekten kaçının.

Allah ile birlikte tağuta ibadet etmek ve Allah'a şirk koşmak secde, namaz dua ve benzeri eylemlerle olabildiği gibi yine çoğunlukla şu yaşadığımız zamanda olduğu gibi tağutların kanun koyucu olarak kabul edilmesi ya da onların kanunlarına uymakla da olur. Bu noktada günümüzde çeşitli devletlerin koymuş olduğu bu kanunları kabullenmek de Allah'ı bırakıp tağutlara ibadet etmenin bir örneğidir.

Ürdün anayasasının 25. maddesinde şöyle der: "Yasama yetkisi Kral'a ve millet meclisine aittir. Millet meclisi yasama yetkisini üstlenir. Yasama organı yetki ve sorumluluklarını anayasa maddelerine uygun olarak yerine getirir."[9]

Bu sonradan ortaya çıkan dini ve apaçık küfrü kabul eden herkes kanun koyan bu kişileri Allah'tan başka rabler edinmiş, Allah'a şirk koşmuş ve Allah'tan başkasına ibadet etmiş olurlar.

Şirk insanların birçoğunun zannettiği gibi sadece Allah'tan başkasına secde ve rükû ederek ya da kurban keserek onlara ibadet etmek suretiyle gerçekleşmez. Şirk bundan çok daha kapsamlı olup ibadet türlerinden herhangi birini Allah'tan başkası için yapmaktır. Örneğin kanun koyma, helal ve haram belirleme nok-

---

[9] Türkiye Cumhuriyeti'nin Anayasasında ise şöyle geçmektedir: "Egemenlik kayıtsız ve şartsız milletindir. Türk milleti egemenliğini, Anayasa'nın koyduğu esaslara göre yetkili organları eliyle kullanır. Yasama yetkisi Türk milleti adına Türkiye Büyük Millet Meclisi'nindir." (Mad. 6-7) -*yayıncı*-

tasında Allah'tan başkasına itaat etmek apaçık bir şirktir. Buna dair birçok delil getirmek mümkündür. İşte onlardan bazıları...

1- İmam Ahmed, Tirmizi ve İbn-i Cerir'in muhtelif kanallardan olmak üzere Adiyy b. Hatem *(radıyallahu anh)*'dan rivayetlerine göre Allah Rasulü'nün daveti ona ulaştığı zaman o Şam'a kaçmıştı. Adiyy, cahiliyye devrinde Hıristiyan olmuştu. Adiyy, boynunda gümüşten bir haç olduğu halde Allah Rasulü'nün yanına girdi. Allah Rasulü *"Onlar Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini rabler edindiler" (9, Tevbe/31)* ayetini okudu. Adiyy b. Hatem der ki:

Ben: "Onlar, din adamlarına ibadet etmediler" dedim. Buna karşılık Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*: "Evet! Din adamları onlara helali haram kıldılar, haramı da helal kıldılar. Onlar da kendilerine uydular. İşte onların ibadeti budur." dedi.

Bu hadisten anlaşılması gereken çok önemli faydalar vardır. Şöyle ki; burada din adamlarına teşrî, yani kanun koyma noktasında bir itaatin Allah'tan başkasına ibadet etmek ve O'na şirk koşmak olduğu görülmektedir. Bu yüzden Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab (Allah ona merhamet etsin) "Allah'ın Kulları Üzerindeki Hakkı... Tevhid" isimli kitabında bu hadisle ilgili şu şekilde bir bölüm açmıştır:

"Allah'ın helal kıldığını haram, haram kıldığını helal sayan âlimlere ve idarecilere itaat eden kişi Allah'tan başkasını rab edinmiş demektir."[10]

Büyük önem arzeden bu konu üzerinde cehalet asla mazeret

---

[10] Huzeyfe, İbn-i Abbas ve başkaları ehli kitabın, din adamlarına ibadetlerini helal ve haram kıldıkları şeylerde onlara itaat etmek şeklinde tefsir ederlerken, İmam Kurtubi Meanil Kur'an'a dair eser yazanların bu ayeti ehli kitabın âlimlerine her hususta itaat etmek suretiyle onları rabler edindikleri şeklinde tefsir ettiklerini nakletmiştir. –yayıncı-

değildir ve sahibi için özür teşkil etmez. Zira bu konu dinin aslına tealluk eden bir konudur. Allah'ı ibadette birleme... Uluhiyet Tevhidi... Bütün Rasuller insanları ancak ulûhiyet Tevhidine davet etmişler ve ona muhalefet etmekten sakındırmışlardır.

Nitekim yukarıda verdiğimiz hadiste de bu noktada cehaletin mazeret olmadığı görülmektedir. Ne Adiyy bin Hatem *(radıyallahu anh)* ne de diğer Hıristiyanların kanun koyma noktasında din adamlarına itaat etmenin Allah'tan başkasına ibadet ve şirk olduğunu bilmemelerine rağmen bu onların tekfir edilmelerine ve müşriklerden olmalarına bir engel teşkil etmedi. Bu insanın fıtratında olan bir şey olduğu için nasıl mazur görülebilir. Yaradan, rızık veren, yediren ve içeren O'dur. Ve ibadetin her türünü sadece O'na has kılmak gerekir. Yaratılış ve rızıkta ona şirk koşmak caiz olmadığı gibi teşrî noktasında, hüküm ve emirde de ona eş koşmak asla caiz değildir.

"Dikkat edin! Yaratmak da emretmek de sadece O'na mahsustur." (7, Araf/54)

Allahu Tealâ bütün kitapları ve bütün elçileri bu uğurda göndermiştir.

"Andolsun ki, biz her ümmete: -Allah'a kulluk (ibadet) edin ve tağuttan kaçının- (diye tebliğ etmesi için) bir Rasul gönderdik." (16, Nahl/36)

Ancak insanların çoğu dünya hayatını ahirete tercih etmişler ve hidayetten uzaklaşmışlardır. Bu yüzden onlardan herhangi birini böylesi bir şirke karşı uyardığın zaman yanlışında ısrar eder ve boş delillerle kendisini savunmaya çalışır. "La ilahe illallah deyip namaz kılan ve oruç tutan kişileri nasıl tekfir edersiniz" diyerek sizinle mücadele ederler. Hâlbuki bilmezler ki bu ayetler namaz kılan, oruç tutan ve diğer ibadetlerde bulunan kimseler hakkında nazil olmuştur. Ancak onlar kanun koyma, yasa çıkarma yetkisini âlimlerine, hükümetlerine vermişler, yöneticilerinin koydukları kanunlara ve yasalara itaat etmişlerdir. Bundan dolayı

da kıldıkları namaz, tuttukları oruç ve diğer ibadetleri kendilerine hiçbir fayda sağlamamıştır. Nitekim Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab *(rahimehullah)* bu hususta şöyle demiştir:

"Müseylemetu-l Kezzab'ın tabileri de Allah'tan başka ilah olmadığına şahitlik ediyorlardı. Ancak Müseyleme'yi Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile beraber nübüvvet makamına ortak ettiler. Onların müezzinleri ezan okurken "Allah'tan başka ilah olmadığına, Muhammed ve Müseyleme'nin Allah'ın Rasulü olduğuna şehadet ederim" diyordu. Bundan dolayı onlar namaz kılıp, oruç tutmalarına, ezan okumalarına rağmen tekfir edildiler. O halde nübüvet noktasında Rasulullah'a ortak tanıyan kişi La İlahe İllallah demesine, namaz kılıp, oruç tutmasına rağmen küfre girip İslam dininden çıkıyorsa peki uluhiyet makamına bir adamı, bir alimi ya da bir idareciyi vekil tayin ederek Allah'a kanun koyma noktasında şirk koşan kişinin durumu ne olur? Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Yoksa Allah'ın izin vermediği bir dini kendilerine tutulacak yol kılan ortakları mı var?" (42, Şura/21)

"Ey zindan arkadaşlarım! Ayrı ayrı rabler mi hayırlıdır yoksa Kahhar olan bir tek Allah mı?" (12, Yusuf/39)

Kanun koyma, hüküm çıkarma noktasında Allah'tan başkalarına yapılan bir itaatin şirk olduğu ve sahibini İslam'dan çıkardığının delillerinden bir tanesi de En'am Suresi'nin nüzul sebebine dair Hakim ve diğerlerinin İbn-i Abbas'tan *(radıyallahu anhuma)* sahih bir isnad ile rivayet ettikleri şu hadisedir:

Müşrikler Müslümanlarla meytenin (şer'î bir kesim yapılmaksızın ölen hayvanın) etini yememeleri sebebiyle tartışıyorlardı. "Meyte öldüğü zaman onu öldüren kimdir" diyorlardı. Müslümanlar "onu Allah öldürdü" dedikleri zaman "Nasıl sizin demir bıçak ile kestiğiniz helal oluyor da Allah'ın altın bıçağı ile öldürdüğü haram oluyor?" Bunun üzerine şu ayet nazil oldu:

"Üzerine Allah'ın ismi anılmayan (hayvan)lardan yemeyin.

Çünkü bu şekilde davranış fasıklıktır. Bir de şeytanlar kendi dostlarına sizinle mücadele etmeleri için fısıldarlar. Onlara itaat ederseniz şüphesiz siz de Allah'a ortak koşmuş olursunuz." (6, En'am/121)[11]

Bu hüküm Cebbar olan göklerin ve yerin Rabb'inden inen apaçık bir hükümdür. Yani; beşerî kanunlara tek bir konuda dahi olsa itaat eden bir kimse Allah'a şirk koşmuş ve O'ndan başkasını rab edinmiş demektir. Ona secde edip onun için namaz kılmasa bile… Teşrî, hüküm çıkarma ve kanun koyma hakkı sadece Allah'a has kılınması gereken bir haktır. Kim tek bir konuda dahi olsa Allah'tan başkasının koyduğu kanunlara itaat ederse, itaat ettiği merciyi kendisi için tağut edinmiş, Allah'a şirk koşmuş ve Allah'tan başkasına ibadet etmiş demektir.

Kanun koyma, hüküm çıkarma noktasında Allah'tan başkalarına yapılan bir itaatin şirk olduğu ve sahibini İslam'dan çıkardığının delillerinden bir tanesi de kendilerinin Müslüman olduğunu iddia eden, La İlahe İllallah diyerek namaz kılan oruç tutan, ancak sadece bazı hususlarda kâfirlerin batıl kanunlarına itaat edeceklerini söyleyen kimselerle ilgili olarak nazil olan Muhammed Suresi'nin şu ayetleridir.

"Kendileri için hidayet yolu belli olduktan sonra gerisin geriye dönenleri, şeytan aldatıp peşinden sürüklemiş ve kendilerini boş ümitlere düşürmüştür." Bu, onların Allah'ın indirdik-

---

[11] İbn-i Kesir bu ayetin tefsirinde Süddi'nin şöyle dediğini rivayet etmiştir. *"Eğer onlara itaat ederseniz..."* Yani meytenin etinden yerseniz, "muhakkak ki müşrik olursunuz." Daha sonra İbn-i Kesir, Allah'tan başkalarının emirlerini Allah'ın emirlerinin önüne geçirmenin şirk olduğunu söylerek Tevbe Suresi'nin 31. ayetini zikretmiştir. Bu açıklama oldukça hoş bir açıklamadır. Zira bilindiği üzere ölü bir hayvanın etini yemek kişiyi dinden çıkarmayan bir günahtır. Ancak bu Allah'tan başkasının emrine itaat etmek suretiyle olursa sahibini dinden çıkaran bir şirk olur. (Geniş bilgi için bkz. İbn-i Kesir Tefsiri, 3/329) –yayıncı-

lerini beğenmeyen kimselere –bazı işlerde size itaat edeceğiz- demelerindendir. Allah onların gizlice konuşmalarını bilir.” (47, Muhammed/25-26)

Bu kimseler sadece bazı hususlarda kâfirlere itaat edeceklerini söyledikleri için Müslüman olduktan sonra küfre girmişlerdir. Onlara namaz kılmaları, oruç tutmaları, zekat vermeleri, La ilahe illallah demeleri fayda vermemiştir. Öyleyse müşriklerin bütün emir ve nehiylerine, kanunlarına itaat eden kimselerin hali nice olur.

Onlar Allah’ın hükmünü, O’nun şeriatını ve dinini çirkin görenlere “size bazı kanunlarınızda ve batıl hükümlerinizde itaat edeceğiz” dedikleri için iman ettikten sonra küfre düştüler. Öyleyse beşerî kanunların kullarına “size her işinizde itaat edeceğiz” deyip bununla da yetinmeyen, onların kanunlarının sadık, ihlâslı bekçiliğini üstlenenlerin hali nicedir. Şüphesiz onlar bu hitaba çok daha layıktırlar.[12]

Bilinmelidir ki, bu konuda deliller çok fazladır ve onları bu kâğıtlara sığdıramayız. Hidayet isteyene bu kadarı da yeterlidir. Eğer bu kısma kadar anlattıklarımızı anladınsa artık Allah’tan başkasını kanun koyucu olarak kabul etmenin apaçık şirk ve küfür olduğunu öğrenmiş olursun. Allah’tan başka kanun koyan ister iser bir alim, ister bir hâkim, isterse de bir parlamenter olsun değişmez. O halde burada bilmen gereken Allahu Tealâ’nın bu şekilde kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamayacağıdır:

---

[12] Bu ayetin tefsirinde, Şeyh Muhammed Emin Şankıtî şöyle demektedir: “Bu ayetler Allah’ın indirdiklerinden nefret edenlere itaat edip onların batıl düşüncelerine destekçi olanların kâfir olduklarını ifade etmektedir. Kim bu kâfirlere ayetin ifade ettiği gibi *“bazı konularda size itaat ederim”* derse, bu ayetlerin tehdidinin altına girecektir. Şu andaki beşeri sistemlere itaat edenler şüphesiz bu ayetin kapsamı altına girmektedirler. Dikkat! Dikkat! Bazı konularda size itaat ederim diyenlerden olma.” (Edva’ul Beyan, 3/383) –yayıncı-

"Hiç şüphesiz, Allah, kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışında kalanlar ise, (onlardan) dilediğini bağışlar. Kim Allah'a şirk koşarsa elbette o uzak bir sapıklıkla sapmıştır." (4, Nisa/116)

Buraya kadar anlattıklarımızdan sonra bizimle bu hükümetler arasındaki düşmanlığın hakikati ortaya çıkmıştır. Tevhid ehli ile bu hükümetlerin askerlerinin, dostlarının ve yardımcılarının arasındaki düşmanlığın temel sebebi işte anlattığımız bu hususlardır. Pek çok insanın zannettiği gibi düşmanlığımızın sebebi asla koltuk kapma, mevki edinme, toprak ya da mal sahibi olma meselesi değildir. Açıkça bilindiği üzere Tevhid ehli, devlet makamlarına en uzak olan insanlardır. Hatta şayet sen hükümet içinde bir mevki sahibi isen Tevhid ehli kimselerin sana karşı yapacağı ilk çağrı onlardan ve şirklerinden kaçınmak için bulunduğun mevkiyi terk etmen yönünde olacaktır. Allahu Teâla'nın *"Allah'a ibadet edin. Tağuttan kaçının"* buyruğu Tevhid ehli kimselerin hayat düsturudur.

Aynı şekilde çatışmanın sebebi asla meyhanelerin, sinemaların, dans alanlarının kaldırılması gibi fer'i şeyleri terk etmek, parçaları ıslah etmek değildir. Bunların bizimle onlar arasındaki çatışmaların temeli olduğunu zanneden kimseler Rasullerin davetinin özünü, hakikatini anlamamış, Rasullerle kavimleri arasında baş gösteren düşmanlığın aslî sebebini bilmiyor demektir. Fer'i sorunlarla meşgul olan kimseler ölümcül kansere yakalanmış bir bedeni yüzeysel ilaçlarla tedavi etmekle oyalanan kişi gibidir.

Ey kavmim! Aramızdaki düşmanlık bundan çok daha büyük ve önemlidir. Bu Tevhid ve şirk meselesidir. Küfür ve iman, cennet ya da cehennem de sonsuz kalış meselesidir.

Bu hükümet ve ona şirkinde tabi olanlar, onun dostları ve yardımcıları Allahu Teâla'ya kendilerini ortak koştular. En önemli, en hassas sıfatında yani kanun koyma, hüküm çıkarma sıfatında

Allah'a şirk koşmakta ısrar ettiler. Anayasalarında geçtiği üzere yasama organları kurdular. Hem kendileri, hem de tabileri demokrasi dedikleri dine uydular ki demokrasinin anlamı, halkın kendisi için kanun koymasıdır. İnsanlar için Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kanun koyması değildir. Demokrasi dininde halk vekilleri ile ya da yasama organının sahibi olan hakimleri, liderleri vasıtasıyla kendileri için kanunlar koymaktadırlar.

"Ey zindan arkadaşlarım! Ayrı ayrı rabler mi hayırlıdır yoksa Kahhar olan bir tek Allah mı?" (12, Yusuf/39)

Bu rejimlerin ve dostlarının din ve metot olarak seçtiği demokrasi işte budur. Kanun koyucu olarak farklı farklı rablerin olduğu bir din. İnsanlar için Allah'ın kanunlarının dışında yeni kanunların uygulandığı din...

Allah'ın dinine gelince... Hiçbir zaman Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan başka bir kanun koyucunun olması caiz değildir. Kim olursa olsun... Hatta Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* için bile teşrî; kanun koyma hakkı söz konusu değildir. O sadece uyarıcı ve bir olan kanun koyucunun tebliğcisidir.

Bize gelince... Bizler insanları Allah'ı ibadetin her türünde Tevhid etmeye, birlemeye davet ediyoruz ki kanun koymak da bunlardandır. Bu hükümetler ve onların askerleri ise insanları işte bu apaçık şirke davet ediyorlar. Bunu insanlar için süslüyorlar. İşte bizimle bu hükümetler arasındaki düşmanlığın asıl nedeni budur. Bu yüzden biz onlara buğzediyoruz, düşman oluyoruz. Onlar da bu yüzden bizlere düşmanlık ederek, bizleri zindanlara atıyorlar. Bu yüzden bizi sürüyor, tutukluyor ve bize işkence ediyorlar.

"Eğer güç yetirirlerse, sizi dininizden geri çevirinceye kadar sizinle savaşmayı sürdürürler; sizden kim dininden geri döner ve kâfir olarak ölürse, artık onların bütün işledikleri (amelleri) dünyada da, ahirette de boşa çıkmıştır ve onlar

ateşin halkıdır, onda süresiz kalacaklardır." (2, Bakara/217)

Bizim bu hükümetleri inkâr etmekle işlediğimiz suçun(!) büyüklüğünü anladıysanız, bu suçun kavimlerini bütünüyle inkâr eden Rasullerin suçunun(!) aynısı olduğunu anlamışsınız demektir. Onlara buğzetmemizin, onlardan uzaklaşmamızın ve kendilerine düşmanlık etmemizin sebebini anlamışsınız demektir. Biz asla bu hükümetin dostlarını, yardımcılarını, askerlerini sevmiyor ve onlarla dostluk kurmuyoruz. Hatta onlarla tokalaşmıyor selamlaşmıyoruz bile... Kendisini yaratan, kendisine rızık veren, Allah'ın birliğine şahitlik eden bir el elbette Allah'a en hassas sıfatlarında kendisiyle şirk koşulan başka elleri sıkmayı reddeder. Elbette Allah'ın düşmanlarına ve şirk ehline destekçi olmak için muvahhidlerin bileklerine kelepçe takan bir el ile tokalaşmak istemeyecektir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ne kadar doğru söylemiştir: "Size yaptığınız takdirde birbirinizi seveceğiniz bir amel göstereyim mi? Aranızda selamı yayın."

Yani Tevhid ehli arasında... Şirk ehli arasında değil... Kesinlikle onlarla aramızda bir dostluğun ve sevginin olması söz konusu olamaz. Allahu Teâla şöyle buyurur:

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiç bir kavim (topluluk) bulamazsın ki, Allah'a ve elçisine başkaldıran kimselerle bir sevgi (ve dostluk) bağı kurmuş olsunlar; bunlar, ister babaları, ister çocukları, ister kardeşleri, isterse kendi aşiretleri (soyları) olsun." (58, Mücadele/22)

İmanın en sağlam kulpu Allah için sevmen ve Allah için buğzetmendir. Tevhidi sevenleri, ona yardım edenleri sevmen, şirki ve batıl kanunları sevenlere, onlara yardım edenlere, rıza gösterenlere, insanları kandırmak için onların yaptıklarını gizleyenlere düşmanlık göstermendir imanın en sağlam kulpu...

"Bilerek hakkı batıl ile karıştırmayın, hakkı gizlemeyin." (2, Bakara/42)

Siz ey askerler ve subaylar! Allah'ın şeriati ile hükmetmeyen bu müşriklere açıkça yardım eden, onların uydurdukları kanunları, anayasaları koruyup himaye eden kimseler…

Tevhid ehli Müslümanlar sizden yüz çevirip, sizinle tokalaşmadığı, size selam vermediği zaman şayet aklınız varsa bunun kıymetini anlayın. Onlar böyle yaparak size nasihatlerinde samimi olduklarını gösteriyorlar ve sizleri yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten kurtarmak için gayret sarfediyorlar. Bunu anlamalısınız… Şüphesiz ki size karşı böyle açıkça konumunu belli eden kişi, takiyye yaparak, ruhsatlara sarılarak sizinle selamlaşan, musafaha yapan, sizden korktuğu, şerrinizden çekindiği için, yüzünüze karşı gülen kimselerden daha hayırlıdır. Böyle kimseler kendilerini sizin şerrinizden korurken sizleri ise büyük bir kötülüğün içinde bırakmaktadırlar. Sen ise bunun bedelini kıyamet gününde çok ağır ödeyeceksin. Nefsinin hüsranı ile… Bu ise gerçekten apaçık bir hüsrandır.

Biz sana içinde bulunduğun şirkin hakikatini öğrettiğimiz zaman senin çok derin dipsiz cehennem çukurlarına girmeni engellemeye çalışıyoruz. Orası ne kötü bir yerdir. Sen ise bize düşmanlıkla karşılık veriyorsun, ısrarla işkence etmeye çalışıyorsun. Buna karşılık senin apaçık bir sapkınlıkta olduğunu gördüğü halde senin yüzüne gülen kimseden hoşnut oluyorsun.

Ey anayasa ve kanunların kulları! Ey şirkin yardımcıları! Allah'a andolsun ki biz sizin için endişeleniyoruz. Bu şirkten kurtulmanızı istiyoruz. Böylece Allah'ın rızasını, iki cihanda da başarı kazanmayı umuyoruz. Özellikle de önceden sizin gibi şirkin yardımcısı iken daha sonra Allah'ın kendilerine hidayet etmesiyle tevbe eden pek çok arkadaşınızı hatırladığımız zaman sevincimiz bir kat daha artıyor. Allahu Tealâ onları şirkin karanlığından Tevhidin aydınlığına çıkardı.

Senin de bizim ulaştığımız hayra ulaşmanı istiyoruz. Bütün samimiyetimizle senin yanındayız. Bütün açıklıkla seni kurtuluşa erdirecek şeyler konusunda bilgilendirmeye çalışıyoruz. Elinden tutuyor sana eğer bu hal üzere ölürsen Allah katındaki durumunu ve hükmünü beyan ederek gerçek çağrıyı gösteriyoruz. Hakkı ve Tevhidi inkâr etme. Çünkü o senin içinde bulunduğun şirkin ve hastalıklarının ilacıdır. Sana biraz acı da gelse onu kabul et. Denilir ki; bu acılığın ardından gelen şey baldan daha tatlıdır. Ve senin için ilk anda karşılaşacağın bu zorluk, ebedi bir hüsran ve ziyandan daha hayırlıdır.

Biz kesinlikle seni kandırmak, sana yalan söylemek gibi bir amaç peşinde değiliz. Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bize şöyle buyurur:

"Bundan önce siz de böyle idiniz; Allah size lütufta bulundu." (4, Nisa/94)

Biz size karşı samimiyiz. Bu samimiyetimizden dolayıdır ki, sizleri içinde bulunduğunuz bu büyük musibetten ve şirkten kurtarmak istiyoruz. Karşılığında gerek sizden gerekse de dostlarınızdan bir çok eziyete maruz kalsak da....

Ey şirkin yardımcısı! Bu konu gerçekten çok önemlidir. Yakıtı insanlar ve taşlar olan ateş senin hemen ardındadır. Orada Allah'a hiçbir zaman karşı gelmeyen ve kendilerine her emredileni yerine getiren zebaniler var. Biz yaptığımız davet ile seni ve senin gibileri bu ateşten ve bu büyük şirkten kurtarmak için mücadele ediyoruz... Bütün samimiyetimizle sizin hidayete ermenizi diliyoruz.

Bil ki melekler canını alırken sana her şeyden; namaz, oruç, zekat ve diğer ibadetlerden önce hangi safta yer aldığını soracaklar. Hangi kanunlara yardım ettiğini, hangi hizbe dost olduğunu soracaklar. Şirk ve onun ehlinin saflarında helak olmaktan kaçın. Beşerî kanunların yardımcısı olarak ve şeytanın hizbindeyken

ölmekten sakın...

"Melekler, kendi nefislerine zulmedenlerin canlarını alırken derler ki: 'Ne halde idiniz?' Onlar: 'Biz, yeryüzünde zayıf bırakılmışlar (mustaz'aflar) idik.' derler. (Melekler de:) 'Hicret etmeniz için Allah'ın arzı geniş değil miydi?' derler. İşte onların barınma yeri cehennemdir. Ne kötü yataktır o?" (4, Nisa/97)

Bu ayetler Müslüman ve mü'min olduklarını iddia ettikleri halde yaşadıkları meskenleri bırakamamaları ya da maaş ve emeklilik gibi rızık endişesi taşımaları sebebiyle müşriklerin saflarını terk etmeyenler hakkında nazil olmuştur. Allah bu kimseleri *"nefislerine zulmedenler"* olarak vasıflandırmaktadır. Yine bu ayette Allahu Tealâ, meleklerin onların canlarını alırken kendilerine ilk olarak *"Ne halde idiniz?"* diye sorduklarını haber vermektedir. Yani siz hangi safta idiniz? Şeytanın dostlarının, şirk kanunlarının yardımcılarının safında mı yoksa Rahman'ın dostlarının, şeriatinin yardımcılarının safında mı?

Eğer Meleklere verilecek cevap şirk kanunlarının saflarında oldukları şeklinde olursa hemen *"biz yeryüzünde zayıf kalmış kimselerdik"* şeklinde sudan bahanelere sığınacakladır. Nitekim bugün de biz kendilerine bu batıldan uzak durmalarını nasihat ettiğimizde çoğu zaman bizlere de bu şekilde sudan bahaneler ileri sürüyorlar. Ancak o gün melekler onların bahanelerini kabul etmeyecekler ve kendilerine *"Allah'ın arzı geniş değil miydi? Hicret etseydiniz ya"* diyecekler. Biz de bugün şirkin yardımcılarına ve beşerî kanunların askerlerine aynı şeyi söylüyoruz. Hala elinizde cehennem ateşinden kurtulmak için fırsat var. Ve Allah'ın arzı geniş. Rızık kapıları ise çok. Şirkin saflarından hicret edin. Tağutun askerliğini terk edin. Allah onlar hakkında şöyle buyurmuştur.

"Onlar, burada (çeşitli) fırkalardan olma bozguna uğratılmış

bir ordu(durlar)." (38, Sad/11)

Şeriat yardımcılarından ve Tevhid askerlerinden olun. Allah onlar hakkında şöyle buyurur:

"Ve şüphesiz; bizim ordularımız, üstün gelecek olanlar onlardır." (37, Saffat/173)

Elbette güzel akîbet ve Allah'ın zaferi, O'nun muvahhid askerleri ve muttakî dostları içindir. Ve onlar için en büyük zafer O'nunla karşılaştıkları gün açığa çıkacaktır. Ve o gün... Ey beşerî anayasaların, şirk kanunlarının yardımcıları! O gün muvahhidlerin zaferini ve müşriklerin nasıl hezimete uğradıklarını gördüğünüz zaman en büyük dileğiniz dünyaya geri dönmeyi istemek olacaktır. Namaz kılmak, oruç tutmak, zekât vermek ve diğer ibadetleri yapmak için değil... Bütün bunlardan önce Tevhid kelimesinin haklarını yerine getirmek, tağutlardan uzaklaşmak, namazın, orucun ve diğer ibadetlerin ancak kendisiyle kabul olduğu sağlam kulpa tutunmak için tekrar dünyaya geri dönmeyi isteyeceksiniz. Evet... Gerçekleri görüp, müşriklerin helak olmalarının sebeplerini gördüğünüz zaman beşerî anayasaları tekfir etmek, şirkten ve onun yardımcılarından uzaklaşmak için geri dönmeyi isteyeceksiniz. Ancak artık bir geri dönüş söz konusu bile değildir.

"Öyle ki (o gün) kendilerine tâbi olunanlar, kendilerine tâbi olanlardan uzaklaşıp-kaçmışlardır. (Artık) Onlar azabı görmüşlerdir ve aralarındaki bütün bağlar (ve ilişkiler) de parçalanıp-kopmuştur. O zaman, yönetilip-uyanlar derler ki: 'Eğer bize bir kere (daha dünyaya dönme) fırsatı verilse(ydi) muhakkak (şimdi) onların bizden uzaklaştıkları gibi, biz de onlardan uzaklaşır (onları yüzüstü bırakır)dık.' Böylece Allah, onlara bütün yaptıklarını onulmaz hasretlerle (pişmanlıkla) gösterecektir. Ve onlar ateşten çıkacak değildirler." (2, Bakara/166-167)

Evet ey beşerî kanunların, yerden bitme anayasaların kulları! Eğer ondan bugün vazgeçmez ve dünyada iken inkâr etmezseniz pişmanlığın fayda vermeyeceği o gün çok pişman olacaksın. Tevhidi gerçekleştirmiş, şirkten uzaklaşmış, tağutlara yardımdan kaçınmış olmayı dileyeceksiniz.

Allah kitabındaki muhkem ayetlerde insanlara tağuttan kaçınmalarını, onu inkâr etmelerini emretmektedir:

> *"Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten inandıklarını öne sürenleri görmedin mi? Bunlar, tağutun önünde muhakeme olmayı istemektedirler; oysa onu tekfir etmekle emrolunmuşlardır. Şeytan onları uzak bir sapıklıkla sapıtmak ister." (4, Nisa/60)*

Allahu Tealâ kendilerine tağutları reddetmelerini emrederken *"Zâlimler kendilerine söylenen sözü bir başkasıyla değiştirdiler" (2, Bakara/59)* Tağutlardan kaçınıp, ondan uzaklaşmak, onu tekfir etmek yerine onun yardımcısı, destekçisi, sadık askerleri ve bekçileri oldular. Beşerî anayasaların dostları oldular. Onlar kıyamet gününde gerçekleri görüp Allah'ın dininden ne kadar uzaklaştıklarını, Allah'a şirk koşmanın, tağutlara yardım etmenin ne denli iğrenç bir suç olduğunu gördükleri zaman birbirlerine lanet edeceklerdir. Ancak iş işten geçmiştir.

> *"Sonra kıyamet günü, kiminiz kiminizi inkâr edip-tanımayacak ve kiminiz kiminize lanet edeceksiniz." (29, Ankebut/25)*

Ey şirk kanunlarının yardımcıları! Acele edin... Çabuk olun... Allah'ın şeriatına yardım etmekte, tağutların anayasalarından, kanunlarından uzaklaşmakta hızlı davranın...

İşte davetimiz budur... Suçumuz da budur... Bizler hür iken davetimizi yüksek bir sesle haykırdık. İstihbaratın zindanlarında sorgu esnasında da davetimizi tüm çıplaklığı ile sunduk. Ve zin-

danda da ona çağırdık. Onun uğruna yaşar, onun uğrunda ölürüz. Bunu kelepçe, terör ve işkence değiştiremez. Ölümden cellattan ya da zindandan korkarak ondan vazgeçmeyiz Allah'ın izniyle.... Sana gelince... İster dostumuz ol istersen de düşmanımız... İster davetimize yardımcı ol istersen de terk et. Hidayete tabî olanlara selam olsun.

Not: *Allah'ın Musa'yı kurtarıp düşmanlarını helak ettiği gün yazdım.*

İBADET

Manası, Nitelikleri ve Kabul Şartları

İbadet kelimesi sözlük anlamı itibarıyla boyun eğmek, itaat göstermek, mütevazi olmak, kendini küçük görmek demektir. Uysal, itaat eden hayvan ve kolay ulaşımı olan düz yol için de ibadetle aynı kökten gelen "*maabbed*" kelimesi kullanılır. "*Tarîkun maabbedun*" "düz yol" demektir. Aynı şekilde "*bağıyrun maabbedun*" "itaatkâr deve" anlamına gelmektedir.

Şer'î ıstılahta ise ibadet kelimesi, itaatle beraber sevgide en son sınır demektir. Nitekim Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* ibadet kelimesini şu şekilde tanımlamaktadır:

"İbadet kelimesi, Allah'ın sevdiği ve razı olduğu gizli ya da açık bütün eylemleri ve sözleri kapsayan bir isimdir."

Bu itibarla ibadet kavramı oldukça geniş bir manaya haizdir. Kesinlikle pek çok kimsenin zannettiği gibi sadece namaz, rükü ve secde gibi ibadetlerle sınırlandırılamaz. Nice kimse vardır ki, şuursuzca yaptıkları çeşitli ibadet şekilleri ile Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan başkasına ibadet ederek şirke düşmektedirler –ki Allahu Tealâ şirk üzere ölen kimseye asla mağfiret etmeyecektir.

"Doğrusu Allah, kendisine ortak koşulmasını asla affetmez." (4, Nisa/48)

Bundan dolayıdır ki, ateşten kurtulmak ve cennete girmek isteyen bir kimsenin bütünüyle Allah'ı birleyebilmesi için ibadetin ne anlama geldiğini ve ibadet çeşitlerini çok iyi bilmesi gerekmektedir. Nitekim Muaz b. Cebel *(radıyallahu anh)* hadisinde geçtiği

üzere insanların Allah'ı birleyerek sadece O'na ibadet etmeleri Allah'ın kulları üzerindeki hakkıdır. Ve insanlar bu hususu hakkıyla eda ettikleri takdirde kulların da Rableri üzerinde olan hakları Allahu Tealâ'nın kendilerini cennete girdirmesidir.[13]

İbadet, aslen anlam olarak bir taraftan namaz, rukû, secde gibi şer'î amelleri kapsarken diğer taraftan da ilah edinme noktasında dua etme, Allah'tan başka hiç kimsenin muktedir olamayacağı hususlarda yardım talep etme ve sığınma gibi amelleri de kapsamaktadır. Tüm bu saydığımız ibadetlerde Allah'tan başkasına yönelmek kesinlikle caiz değildir. Nitekim Allahu Tealâ "İstiaze" (sığınma) hakkında şöyle buyurmaktadır:

"Doğrusu insanlardan bazı erkekler, cinlerden bazı erkeklere sığınırlardı da onların şımarıklıklarını artırırlardı." (72, Cin/6)

Aynı şekilde kurban kesmek ve adakta bulunmak da asla Allah'tan başkasına yöneltilmemesi gereken ibadetlerdendir. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"De ki: Benim namazım, ibadetim, hayatım ve ölümüm hep âlemlerin Rabb'i Allah içindir. Onun ortağı yoktur. Bana böyle emrolundu ve ben Müslümanların ilkiyim." (6, En'am/162-163)

---

[13] Şeyh burada Muaz b. Cebel'den nakledilen şu hadise işaret etmektedir: Muaz bin Cebel *(radıyallahu anhu)* diyor ki: Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bindiği merkebin terkisinde bulunuyordum. Bana dedi ki: "Ey Muaz! Allah'ın kulları üzerindeki, kulların da Allah üzerindeki hakkı nedir biliyor musun?" Ben; "Allah ve Rasulü daha iyi bilir" dedim. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu: "Allah'ın kulları üzerindeki hakkı, yalnız O'na ibadet etmeleri ve Allah'a hiçbir şeyi şirk koşmamalarıdır. Kulların Allah üzerindeki hakları ise Kendisine hiçbir şeyi şirk koşmayan kullarına azap etmemesidir." Ben; "Ya Rasulullah! Bunu herkese müjdeleyeyim mi?" diye sordum. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Hayır! Sonra buna güvenirler" buyurdu. (Muttefekun Aleyh) –yayıncı-

Bir başka ayette ise Allahu Tealâ, *"Rabb'in için namaz kıl ve kurban kes" (108, Kevser/4)* buyurarak namaz gibi, kurban ve adak ibadetlerinde de, sadece kendisini birlememizi vacip kılmıştır.

Dua'ya gelince, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* duanın bir ibadet olduğunu şu hadisiyle bildirmiştir:

"Dua ibadetin kendisidir."[14]

Tüm bu anlattığımız hususlarla beraber mutlak bir itaat ve boyun eğme de ibadet kavramının kapsamındadır. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Ey Âdemoğulları! Şeytana ibadet etmeyin, o size apaçık bir düşmandır diye size and vermedim mi?" (36, Yasin/60)

Ayette "*şeytana ibadet*" ile kastedilenin ona itaat olduğu açıktır.[15] Aynı şekilde Allahu Tealâ'nın, Firavun ve ileri gelenlerinin sözlerine dair şu buyruğunda da bu anlam vardır:

"Dediler ki; kavimleri bize ibadet edip dururken bizim benzerimiz olan bu iki adama mı inanacağız?" (2, Mü'minun/47)[16]

Burada Firavun ve ileri gelenlerinin söyledikleri *"...bize iba-*

---

[14] Tirmizí, Daavât: 1, Hadis no: 3371, 5/456.

[15] Kurtubi bu ayetin tefsirine dair şöyle demektedir: "Ey ademoğulları! Şeytana ibadet etmeyin. Yani bana isyanı gerektiren hususlarda ona itaat etmeyin."

Aynı şekilde Mevdudî ise bu ayetin tefsirinde şöyle demektedir: "Açıkca görülen şudur ki: Hiç kimse bu dünyada şeytanı ilah tanımaz. Bilakis, bütün gücüyle ona lanet eder ve onu kendisinden uzaklaştırmaya gayret eder. Bunun için Allahu Teala'nın kıyamet gününde insanoğluna yükleyeceği suç, dünya hayatında şeytana ibadet etmeleri değil, onun emrine itaat etmeleri, hükmüne tabii olmaları ve gösterdiği yollara suratle koşmaları olacaktır." *-yayıncı-*

[16] İmam Taberî bu ayetin tefsirinde şöyle demektedir: Yani onlar Firavun'a zillet içerisinde itaat ediyorlar, emrini harfiyen yerine getiriyorlar, ona boyun eğiyorlar. Araplar arasında hükümdara itaat eden herkes hakkında hükümdarın kulu sözü kullanılır." *-yayıncı-*

det edip dururken..." ifadesinde ibadet kelimesiyle kastedilen, tüm hususlarda mutlak itaat ve bağlılıktır ki, Allah'tan başkasına yapılması kesinlikle caiz değildir. Şayet bu şekilde mutlak bir itaat ve bağlılık Allah'tan başkasına yapılırsa karşımıza iki durum çıkmaktadır:

1- Helal görmeksizin masiyette yapılan itaat: Şeytanın kişiye zinayı hoş göstermesi, efendinin kölesine içki içmeyi emretmesi, yöneticinin sakal kesmeyi emretmesi ve bu emirlerin muhatabı olan kişilerin bunların haram olduğuna inandıkları halde kendilerine emredilene itaat etmeleri...

İşte tüm bu itaatler ibadet lafzının kapsamına girmektedir. Bu hususlarda itaat eden kimselerse *"şeytana ibadet eden"* ya da *"şeytana itaat eden"* kimseler olarak isimlendirilir. Ancak böyle bir kimse haram olan bir fiil işlemiştir ve masiyetleri helal görmediği sürece küfre girmez. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bu konuda "Allah'a karşı günah işlemek noktasında yaratılmışa itaat yoktur. İtaat ancak iyiliktedir"[17] buyurarak, şiddetli bir uyarıda bulunmuştur.

2- Hüküm ve teşrîde itaat: Hüküm ve teşrî bir şeyi helal ya da haram kılmaktır ki, bunun Allah'tan başkasına yöneltilmesi kesinlikle caiz değildir. Kim hüküm ve teşrî noktasında Allah'tan başkasına itaat ederse büyük şirke girmiştir. Çünkü, bir şeyin helalliği ya da haramlığı konusunda hüküm vermek sadece Tek ve Kahhar olan Allah'a mahsustur.

"O, kendi hükmüne kimseyi ortak etmez." (18, Kehf/26)

Allahu Teâla Yusuf Suresi'nin 40. ayetinde *"Hüküm ancak Allah aittir"* buyurmuştur. Çünkü hüküm ve teşrî uluhiyetin (ilahlığın) hususiyetlerindendir. Nitekim ilah kelimesi "kanun koyan" anlamını içerir. "El-Hakem" ve "El-Hakîm" isimleri de Allah'ın

---

[17] Sahihi Müslim

en güzel isimlerindendir. Bundan dolayıdır ki, her kim Allah'ın hükmünden başka bir hüküm çıkarır ya da kanun koyarsa açık bir şekilde ilahlığa has sıfatlardan bir sıfatı kendi nefsine nispet etmiş olur. İşte ayette buyrulduğu üzere Firavun *"Sizin için kendimden başka bir ilah tanımıyorum" (28, Kasas/38)* diyerek bu şekilde ilahlığa ait hüküm ve kanun çıkarma hakkını kendi nefsine nispet etmiştir.[18]

Sadece hüküm ve teşrî noktasında Allah'tan başkasına itaat ve ittiba etmenin şirk olduğuna dair birçok delil mevcuttur. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

> *"Üzerine Allah'ın ismi anılmayan (hayvan)lardan yemeyin. Çünkü bu şekilde davranış fasıklıktır. Bir de şeytanlar kendi dostlarına sizinle mücadele etmeleri için fısıldarlar. Onlara itaat ederseniz şüphesiz siz de Allah'a ortak koşmuş olursunuz." (6, En'am/121)*

Ayette görüleceği üzere şeytanın dostlarına itaat etmek şirktir ve Allah'tan başkasına ibadet etmek demektir. Çünkü böyle bir itaat sadece Allah'a mahsus olan hüküm ve teşrîde; yani bir şeyi helal ya da haram kılma noktasında bir itaattir. Hakim ve diğerlerinin sahih bir senetle İbn-i Abbas'tan yaptıkları rivayette bu husus şu şekilde geçmektedir:

"Müşriklerden bir gurup kurban ve ölü etinin yenmesi konusunda Müslümanlarla, -Allah'ın öldürdüğünü değil kendi öl-

---

[18] Firavun'un ilahlık ve rablik iddiasına binaen tefsirlerde şu bilgiler geçmektedir: "Firavun topladığı kalabalığının içinde kalkıp hitap etmek suretiyle bir nutuk çekerek o büyük lafı etmiş, böylece kendisini halkı yönetenlerin hepsinden üstün tutmuştur." (Alûsi)
"Firavun'un bu sözünün anlamı şudur: Hiç kimse üzerinde benden başkasına ait bir emir ve yasak koyma hakkı yoktur." (Razi)
Bu ayetin tefsirine dair neredeyse bütün eserlerde geçen ortak görüş, Firavun'un iddiasının, bağımsız bir şekilde hükmetme, yönetme hakkına sahip olduğu anlamına geldiği şeklindedir. –yayıncı-

dürdüğünüzü; yani ölü etini yiyorsunuz- diyerek tartışıyorlardı. Bu yüzden Allah'u Teâla *"Şeytanlar, dostlarına, sizinle mücadele etmeleri için telkinde bulunurlar"* buyurmuştur.[19]

İşte bu tip meselelerde mücerred bir itaat şirk olarak kabul edilir. İbn-i Kesir *(rahimehullah)* bu ayetin tefsirinde şöyle demektedir:

"Eğer Allah'ın sizin için koymuş olduğu kanunu terkedip başkasının koyduğu kanunu tercih ederseniz işte bu şirktir."

İşte tüm bu anlattığımız nedenlerden dolayı, her kim âlimlerinin, emir sahiplerinin ya da yöneticilerinin Allah'ın helal kıldıklarını haram, haram kıldıklarını da helal olarak kabul ettikleri fetvalarına ya da kendisiyle insanlara hükmettikleri kanunlarına itaat ederse, bu itaatiyle onları rab edinmiş olur. Nitekim Tevbe Suresi'nin 31. ayeti bu hususa delalet etmektedir:

"Onlar Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini rabler edindiler." (9, Tevbe/31)

Burada âlimleri ve rahipleri rab edinmekten kasıt onlara rükû ve secde etmek değil, hüküm ve teşrîde; haram ve helal kılmada onlara itaat etmektir. Bu da sadece Allah için yapılması caiz olan rukû ve secde gibi bir ibadettir. Bundan dolayı Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ayetin devamında *"Oysa onlar bir olan Allah'a ibadet etmekle emrolunmuşlardı. Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur. O, müşriklerin ortak koştuğu şeylerden de münezzehtir." (9, Tevbe/31)* buyurarak onları kınamıştır.

Yine Allahu Tealâ kendi koyduğu hükümlerin dışında bir başka hükme itaat eden ve tabi olan bu tür kimselere dair şöyle buyurmaktadır:

---

[19] Zeccac bu ayetin tefsirinde şöyle demektedir: "Bu ifadede, Allah'ın haram kıldıklarından birini helal ya da helal kıldıklarından birini haram kabul eden her insanın, müşrik olduğuna dair bir delil vardır. Çünkü Allahu Teâla Kendisi dışında bir başka hâkim kabul edeni müşrik saymıştır. İşte şirk budur." –yayıncı-

"Yoksa onların, Allah'ın dinde izin vermediği şeyi kendilerine şeriat kılacak ortakları mı vardır?" (42, Şura/21)

Bu noktaya çok dikkat etmek gerekir. –Allah bize ve size merhamet etsin- Çünkü zamanımızda pek çok kişi sırf bu yüzden helak olmuştur.[20]

Sahih İbadetin Nitelikleri: İbadetin Allah Tealâ'nın bizden talep ettiği şekilde olması için sevgi, korku ve ittiba'yı aynı anda bir arada bulundurması gerekir.

1- Allah'u Teâla'ya sevgimizden dolayı ibadet ederiz. Allahu Tealâ böyle kullarını, *"iman edenlerin Allah'a sevgisi ise daha güçlüdür" (2, Bakara/165)* diyerek övmüştür.

2- Aynı şekilde Allah'a, kendisinden ve azabından korkarak ibadet ederiz. Allahu Tealâ şöyle buyurmuştur:

"Onlardan korkmayın, eğer mü'min iseniz benden korkun." (3, Ali İmran/175)

"Onlar korku ve ümit içinde Rablerine dua ederler." (32, Secde/16)

---

[20] Kendilerinin Müslüman olduklarını zannettikleri halde Yahudi ve Hırıstiyanların kanunları ile hükmeden mürted hakimler de bu kısma girmektedirler. Allah'ın haram kıldıklarını helal, helal kıldıklarını ise haram kılmak suretiyle bizzat kendileri kanun koymasalar dahi onlar da aynı şekilde müşriktirler. Onların Yahudi ve Hırıstiyanlara sadece koydukları kanunlarla hükmetmek suretiyle itaat etmeleri Allah'a şirk koşmak, diğer bir ifadeyle de Allah'tan başkasına ibadet etmek olarak kabul görür. Öyle ki, Yahudi ve Hırıstiyanların koymuş oldukları kanunların bir çoğu Allah'ın haram kıldıklarını helal, helal kıldıklarını ise haramlaştırmaktadır. Arap müşrikleri Müslümanlarla Allah'ın hükmüne dair tek bir konuda; "kurban" konusunda tartışıyorlardı. Allah onların bu hususlardaki itaat ve ittibalarını şirk olarak isimlendirmektedir. Öyleyse Allah'ın hükümlerinin hepsini terkederek, Yahudi ve Hıristiyanların bütün kanunlarına uyan kişinin durumu kim bilir nasıldır?

3-Ümit: Sahih bir ibadetin niteliklerinden sonuncusu da Allahu Teâla'nın rahmetini ümit ederek O'na ibadet etmektir. Allahu Tealâ şöyle buyurmuştur.

"Onlar Allah'ın rahmetini ümit ederler ve azabından korkarlar." (17, İsra/57)

Bizler Allahu Tealâ'ya, hem O'nu severek, hem O'nun rahmetini umarak ve hem de azabından korkarak ibadet ederiz. İşte salihlerin durumu böyledir ve Allah'ın kullarından istediği sahih bir ibadetin nitelikleri de bunlardır. Bu yüzden seleften bazıları "Kim Allah'a sadece sevgisinden dolayı ibadet ederse o kimse zındıktır.[21] Kim Allah'a sadece O'ndan korktuğu için ibadet ederse o kimse Harurî'dir.[22] Kim de sadece ümit ile ibadet edense Mürciedir.[23] Ancak sünnet ehli kimseler bu üç nitelikle Allah'a ibadet ederler" demişlerdir.

İbadetin Kabulünün Şartları: İbadetin kabul olması için iman, ihlas ve ittiba şartını bir arada bulundurması gerekir. Tüm bu hususlar aynı anda yerine getirilmediği sürece ibadet edenin ibadeti makbul değildir. Allahu Teâla *"Erkek olsun, kadın olsun, bir mü'min olarak kim salih bir amelde bulunursa, hiç şüphesiz biz onu gü-*

---

[21] Kendilerinin Allah'ın dostu olduğunu zanneden bazı sufilerin durumu bu kabildendir. Onların Allah'a ibadetleri sadece sevgiden dolayıdır. Fakat Allah'ın azabından korkarak ve mağfiretini ve sevabını ümit ederek O'na ibadet etmemektedirler. İşte onların bu hali dalalete düşmelerinin ve yoldan çıkmalarının en önemli sebeplerindendir. Zira onlar bu halleriyle Allahu Tealâ'nın *"Onlar korku ve ümit içinde Rablerine dua ederler." (32, Secde/16)* ayetine muhalefet etmektedirler.

[22] Haruri: Harici fırkalarından birisidir. İlk olarak Harurî'de çıktıkları için bu beldeye nispet edilmektedirler.

[23] Mürcie: Amelleri imandan bir cüz olarak görmezler. Mürcie'ye göre amel imanın ne bir şartı ne de bir rüknudur. Bundan dolayı amellere gereken önemi vermezler ve ihmal ederler. Nitekim bu gün insanlardan pek çoğunun namaza ya da başka bir ibadete davet edildiklerinde "Allah çok bağışlayan, çok merhametlidir" demeleri bu kabildendir.

zel bir hayatla yaşatırız ve onların karşılığını, yaptıklarının en güzeliyle muhakkak veririz."(16, Nahl/97) buyurarak, salih amelin kabulünü imana bağlamıştır.

Aynı şekilde ihlâssız bir şekilde yapılan ibadet de kabul edilmez. Kudsî bir hadiste geçtiği üzere Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"'Ben ortakların şirkten en müstağni olanıyım. Kim bir amel işler, buna Benden başkasını da ortak kılarsa, onu şirkiyle baş başa bırakırım."[24]

İbadetin kabul olunması için üçüncü şart ise ittibadır. Allahu Tealâ, koyduğu şeriate uymayan hiçbir ameli kabul etmeyecektir. Nitekim bir hadiste Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmaktadır:

"Her kim bizim bu işimizde (dinimizde) olmayan bir şey uydurursa, o uydurduğu şey reddolunmuştur."[25]

Allahu Tealâ'dan bizleri ve sizleri sahih amellere muvaffak kılmasını, amellerimizi kabul buyurmasını ve sonumuzu güzel kılmasını dileriz. (Allahumme Âmin)

Kafkafa Hapishanesi

1415 h./Rebiu'ssani

---

[24] Müslim, Zühd 46, Hadis no: 2985.

[25] Buhari, İ'tisam 5, Müslim, Akdiye 18 (1718).

Dinin İkamesi
Yol Gösteren Kitap ve Destekçi Kılıçladır

Cabir b. Abdullah *(radıyallahu anh)* bir elinde kılıç bir elinde ise mushafı tutarak şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bize bu kitabın dışına çıkanların boynunu bu kılıçla vurmamızı emretmiştir."

Bu manayı açıklamak üzere Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"Andolsun ki biz peygamberlerimizi açık delillerle gönderdik ve insanların adaleti yerine getirmeleri için beraberlerinde kitabı ve mizanı indirdik. Biz demiri de indirdik ki onda büyük bir kuvvet ve insanlar için faydalar vardır. Bu, Allah'ın, dinine ve peygamberlerine görmeden yardım edenleri belirlemesi içindir. Şüphesiz Allah kuvvetlidir, daima üstündür." (57 Hadid/25)

"Rasullerin gönderilmesi ve kitapların indirilmesi ile asıl hedeflenen gaye, gerek Allah'ın hukukuna dair gerekse de yarattıklarının hukukuna dair insanların arasında adaletin tesis edilmesidir."[26]

Bütün kitapların onun uğruna indirildiği ve bütün Rasullerin onu gerçekleştirmek amacı ile gönderildiği Allah'ın hukuku ile kastedilen; insanların, hayatlarının her alanında Allah'a kulluğun

---

[26] İbn-i Teymiye, Mecmuu'l-Fetva, 28/263

özü olan Tevhidin gereklerini yerine getirmeleridir. Bütün Rasullerin mesajlarının aslı budur. Allahu Teâla indirmiş olduğu bütün kitaplarda bu yüce hakkı farz kılmıştır ki bütün kitapların bahsettiği tek husus ihlaslı bir şekilde Allah'ı Tevhid etmenin sağlamlaştırılmasıdır. Bu noktada Allahu Tealâ'nın indirdiği bütün kitapların muhtevasını şu şekilde özetlemek mümkündür:

* Allahu Tealâ'nın indirmiş olduğu mesajlar zaman zaman Tevhidi ikame etmeye, onu tesis etmeye yönelik bir çağrı, ona davet etmeye ve bu hususta sabır göstermeye yönelik bir emir yahut da Tevhidin hâkim kılınması için cihad etmeye, onun uğruna dostluk ve düşmanlık yapmaya bir teşvik içermektedir.

* Allahu Tealâ'nın indirmiş olduğu mesajlar zaman zaman, Allah'ı hakkıyla Tevhid eden, onu ikame eden, ona yardım eden ve bu yolda cihad eden kimselere yönelik Allah'ın *(Subhanehu ve Tealâ)* hazırlamış olduğu büyük nimet ve mükâfatlardan haber verir.

* Yine zaman zaman, Allah'a ortak koşarak Tevhidin hakkını bozan kişilerden beri olmaya, şirk ve ehliyle cihad etmeye, şirki yok etmek ve onu yeryüzünde bütünüyle kökünden kazımak için çaba göstermeye yönelik bir davettir.

* Zaman zaman da Tevhide karşı çıkanların, Tevhid ve ehliyle savaşanların kötü akıbetlerinden dolayı hissedecekleri pişmanlıktan ve Allah'ın onlar için hazırlamış olduğu korkunç ve kalıcı azaptan haber verir.

Başından sonuna kadar Allahu Tealâ'nın indirmiş olduğu bütün kitapların muhtevası ve bütün Rasullerinin mesajları, insanların hayatlarının her alanında Allah'a kulluğun özü olan Tevhidin hukukunu yerine getirmeyi özetler ve bu esası ana konu edinir.

Bu hak, uğruna bütün mahlûkatın yaratıldığı, kitapların indirildiği ve Rasullerin gönderildiği en yüce amaç ve en büyük hedef-

tir. Allahu Teâla şöyle buyurur:

> *"Biz demiri de indirdik ki onda büyük bir kuvvet ve insanlar için faydalar vardır." (57 Hadid/25)*

Her kim ki bu haktan yüz çevirir, davetçilerin ve Rasullerin ilkelerine uygun olarak adaletle onu gerçekleştirmezse, o kimseye kılıçla karşı konulur.

İmam Ahmed'in İbn-i Ömer'den rivayet ettiği bir hadiste Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmaktadır: "Ben; kıyametin eşiğinde kılıçla gönderildim. Tâ ki şirk koşulmadan yalnızca Allah'a ibâdet edilsin diye. Benim rızkım mızrağımın gölgesinde kılınmıştır. Zillet ve küçüklük benim buyruğuma muhalefet edenlerin üzerine verilmiştir. Kim de bir kavme benzerse şüphesiz onlardandır."

İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* şöyle demektedir:

"Din ancak kitap, mizan ve demir ile ayakta durur. Kitap yol gösterir ve demir ise onu destekler. Allahu Teâla; *"...insanların adaleti yerine getirmeleri için beraberlerinde kitabı ve mizanı indirdik. Biz demiri de indirdik ki onda büyük bir kuvvet ve insanlar için faydalar vardır"* buyurur. Din ve ilim kitapla olur; mali ve diğer akitlerde hak, adalet mizanı ile olur; cezalar ise demir gücü ile uygulanabilir. Müslümanların kılıçları Kitap ve sünnet olan bu dini destekler."[27]

Yine bir başka yerde şöyle demektedir: "Allahu Teâla'nın belirttiği gibi, dinin ayakta durması, yol gösteren Kitap ve onu destekleyen kılıçla olur."[28]

Tüm zamanlarda salih davetçilerin, insanların hayatlarının her alanında Allah'a kulluğun özü olan Tevhidin hukukunun yerine getirilmesi esasını davetlerinin mihveri edinmeleri gerekir. Bu

---

[27] İbn-i Teymiye, Mecmuu'l-Fetava, 35/36
[28] İbn-i Teymiye, Mecmuu'l-Fetava, 28/396

esası, sözlerinin ve düşüncelerinin başlangıcı yapmalıdırlar. Bu uğurda cesaretle meydanlara inmeleri, onun uğruna can vermeleri, hapsedilmeleri, öldürmeleri ve öldürülmeleri gerekmektedir. Salih davetçilerin daima kitap ve sünnetin ışığında apaçık delillerle bu uğurda çaba göstermeleri üzerilerine bir sorumluluktur. Her kim ki bundan yüz çevirirse, kılıçla yola getirilir.

Gün gelir de ellerine kılıç almak onlar için güç olursa, Tevhidden yüz çevirenlerin kılıçla düzeltilmesi gerekliliğini zihinlerinden çıkarmaları ve bu gayeyi ihmal etmeleri asla helal değildir. Bilakis Tevhidin ikamesini kılıçla gerçekleştirmek için kitaba uygun bir şekilde ciddi bir çaba sarfetmeleri gerekmektedir.

Bu dinin hakikatini bilen herkes hatta düşmanları bile onun Tevhid ve cihad olduğunu bilirler. Davet ve kıtal (savaş); yani Mushaf ve kılıçtır. Dinin düşmanları gerçekten çok iyi bilmektedirler ki, Tevhid üzere yol almaktan ve adaletle onu ayakta tutmaktan yüz çevirdikleri sürece bu dinde onları terk edecek ve er ya da geç onların değersiz, yalan ve hile dolu sistemlerinin kökünü kazıyacaktır. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kendileri ve kendileri gibi kimseleri boğazlamak için gönderildiğini onlar çok iyi bilmektedirler. Hiç şüphe yoktur ki, en yakın akrabaları ve kavmi Tevhidi adaletle gerçekleştirmeyi reddettikleri zaman Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onlara bu şekilde karşılık vermişti:

"Dinleyin ey Kureyş ahalisi! Muhammed'in nefsi elinde olan Allah'a yemin olsun ki ben size boğazlamakla gönderildim."[29]

Sonra Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Allah İslam'ı ve Müslümanları demir vasıtasıyla izzet sahibi kılana dek büyük bir kıyama kalkmıştı. Allah'ın izni ile bizler Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in peşinden gidiyor, O'nun yolunu takip ediyor, sünnetini ayakta tutuyor ve O'nunla birlikte savaşıyoruz.

---

[29] Ahmed b. Hanbel, Müsned; 14/277; 6739

"Nice peygamberler vardı ki, kendileriyle beraber birçok Allah dostları çarpıştılar; Allah yolunda başlarına gelenlerden yılgınlık göstermediler, zaafa düşmediler, boyun eğmediler. Allah sabredenleri sever." (3, Ali İmran/146)

İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* der ki: "Birçok Allah dostunun Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile birlikte savaşması ya da onunla birlikte öldürülmesi Rasulullah'ın da onlarla beraber aynı savaşta olmasını gerekli kılmaz. Bilakis kim Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e tâbi olur, onun dini uğruna öldürülürse, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile beraber öldürülmüş sayılır. İşte sahabenin anlayışı bu şekilde idi. Onlar en büyük savaşlarını da Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* vefatından sonra gerçekleştirmişlerdir. Öyle ki, Şam'ı, Irak'ı, Yemen'i, İran'ı, Bizans'ı, doğuyu ve batıyı fethettiler. İşte bu şekilde düşündüğümüz zaman Rasulullah ile birlikte savaşan ve yine diğer Rasullerin dini uğruna savaşan ve yaralanan nice kimselerin bulunduğunu görürüz. Bu ayet kıyamet gününe kadar bütün mü'minlere bir ibret vesikasıdır. Peygamber ölmüş olsa bile, peygamberle beraber Allah'ın dini uğruna savaşan herkes bu ayetin dâhilindedir."

"Muhammed Allah'ın elçisidir. Onun yanında bulunanlar da kâfirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler." (48, Fetih/28)

"Bundan sonra iman edip hicret edenler ve sizinle birlikte cihad edenler, işte onlar sizdendir." (8, Enfal/75)

"Bilinmelidir ki itaat edilen kişi ile beraber olmak için, mutlak surette onu görmek gerekli bir şart değildir."[30]

Biz de düşmanlarımıza karşı hedeflerimizi aleni bir şekilde açıklıyor ve onlara diyoruz ki:

Bugün eğer onlara karşı güçsüz durumdaysak, bu hesabımız-

---

[30] Mecmuu-l Fetava

dan vazgeçtiğimiz anlamına gelmez. Asla! Bu bize haramdır. Bu yüzden gece gündüz Allah'a yakarıyor, sabah akşam O'na dua ediyoruz ki, onlara ve bu dinin düşmanı olan herkese boyun eğdirecek gücü bize nasip etsin. Bütün hareketlerimiz ve eylemlerimiz buna hazırlanmak içindir.

Onlar bunu çok iyi biliyorlar. Ve gereksiz bir şekilde Mushaf ile kılıcın arasını ayırmakla uğraşan davetçilerinin sonunun hezimet ve çöküş olduğunu da biliyorlar. Böyle kimselerin bu dinin hakikatini bilmeyen, Allah'ın emirlerinden ve sünnetinden yüz çeviren, dinin aslını hiçbir şekilde anlamayan kimseler olduklarını da çok iyi biliyorlar. Şeyhul İslam İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* şöyle der:

"İslam dini; kılıcın kitaba tabi olmasıdır. Kitap ve sünnete uygun bir ilim ortaya çıkarsa ve kılıçta buna tabi olursa İslam'ın emri kaim oldu demektir."[31]

Ve yine şöyle der: "Dinin ayakta durması yol gösteren kitap ve destekçi kılıçladır."

Muharrem 1422 h.

---

[31] Mecmuu-l Fetava, 20/393

Endişem Dinim İçindir

Er-Re'yul Ürdüni Gazetesi, 29/Safer/1417 h. (15/7/1996m.) tarihinde meclis kanunu ile ilgili bir makale yayınladı. Besam el-Amuş'a ait olan "Kalbim Vatanımla Birliktedir" adlı bütünüyle hatalarla dolu bir makale. Şöyle diyor:

"Millet adına endişelerimin en büyüğü, geçen hafta diğer şehirlerde varlığına şahit olduğum, topluma kara gözlüklerle bakan tekfircilik olgusudur. Onlar çağımızın Haricîleridir. Sadece açıkça küfür ehlinden olan kimseleri tekfir etmekle kalmıyor, buna hükümete katılmak ya da parlamentoya girmek konusunda kendileri ile farklı düşünenleri de ekliyorlar."

Sonra laik Türk Hükümeti'nin yeni başkanını savunan sözler söylüyor. Bu kısmı beni ilgilendirmiyor. İstersem ona bu konuda bir sürü cevap yazabilirim. Ve şöyle devam ediyor: "...Kendilerine Ahbaş adını veren bu kişiler tekfircilerin bir gurubudur. Şeyhu-l İslam İbn-i Teymiye ve Şehid Seyyid Kutub'a kadar dil uzatıyorlar. Onlar her ne kadar bu insanlar gibi olmaya yelteniyorlarsa da bu çabalarında başarısız olacaklardır. Hükümet o konuştukları mescidlerde kaosa engel olmak için onları durduracak ve hadlerini bildirecektir."

Makale baştan aşağı –tıpkı diğerlerinde olduğu gibi- ırkçılık kokuyor. İslam değil... Zaten ismi de "Kalbim Vatanımla Birlikte-

dir" şeklinde. Dinimle değil... Bütünüyle cehalet ve sapkınlık içeren şu sözlere bakın:

"Ürdün anayasası devletin dininin İslam olduğunu söyler. Böyle olduğu sürece onun korunması anayasal hatta şer'î bir sorumluluktur."

Anayasal sorumluluk olarak kabul ettiği ve propagandasını yaptığı konuları bir düşünün. Eğer korunmasını istediği şeyler saygı duydukları ve kendisine uygun kanun çıkardıkları anayasaları ise o halde neden gerek bizler, gerekse diğer kardeşlerimiz onlara bu yaptıkları işin dinen hükmünü söylediğimiz zaman bize öfkeleniyorlar.

"Ülkemiz Ürdün'de anormal tezahürler belirmeye başladı. Vatan din ve ahlakla ilgisi olmayan" diyor.

Vatanı dinden önce tutmasını, aynı şekilde sözünün başlangıcında "...milli endişelerimin en önemlisi..." deyişine dikkatinizi çekerim.

İşin aslı onların bu şekilde hatalarla dolu şeyler sarfetmesinin sebebi kalplerinin kör ve kulaklarının tıkalı olmasındandır. Bununla beraber bizim niyetimiz onlara bu konularda cevap vermek de değil zaten. Çünkü birçok yerde onlara bu konularda vermemiz gereken cevapları verdik.

Ben burada ise onun Tevhid ehline yönelik sataşmalarına, onları Şeyhu-l İslam İbn-i Teymiye'yi ve diğer İslam davetçilerini tekfir eden Haricîler ve tekfirciler olarak adlandırmasına dair cevaplar yazacağım.

Aslen bu tip kimselerden böylesi sözler duymak hiç de garip değil. Özellikle cehaletin yaygınlaştığı, gerçeklerin tahrif edildiği, herkesin Allah'ın dini hakkında uzman kesildiği ve hatta tağutların şirkinden nasiplenmiş, onlar tarafından en aşağılık seviyeye indirilmiş kimselerin bile ahkâm kestiği şu zamanda bu tip kimselerden böylesi laflar duymak gayet normaldir.

Eğer o kendi kendisini yöneten halkın –yani demokrasinin- sözcüsü ise, muvahhidlerin sözleri ona neden bu kadar dokunuyor? Anlaşılan tağutların bu kadar engellemelerine rağmen Tevhidin gençler arasında yayılması, şirk kanunlarından, onların küfür meclislerinden uzaklaşmanın kabul görmesi onu oldukça sinirlendirmiş ve canını yakmıştır.

Ona ve onun gibilere şu koskoca dünya dar geliyor. Çünkü biliyor ki, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in mesajının özü ve mihengi olan bu tertemiz davet, onun yalanlarını, küfür hükümetine katılmak ve parlamentoya girmek konularındaki sahtekârlığını ortaya çıkarmaktadır.

Öyle ki iş sonunda muvahhidlerle Ahbaş isimli cemaati birbirine karıştırıp, hükümeti muvahhid gençlere karşı kışkırtma noktasına dayanmıştır. Bu, sap ile samanı birbirinden ayıramayan kimseler misali sadece onun acziyetini ortaya koyuyor. Onun gibileri tasvir eden şu sözü söyleyen her kimse Allah ondan razı olsun.

"Onların gözleri ile gördükleri hiç bir şey yoktur.

Sadece saçma sapan sözler...

Başları sıkışınca delillere değil, sultana sığınırlar."

Sonra tekfirciler diye bahsettiği muvahhidlere karşı camilerde kaosa engel olmak için yardım istediği hükümet hangi hükümettir? Bizzat Allah'ın şeriatını âtıl kılan hükümet değil mi? Allah'ın dini ile savaşan, Yahudilere destek çıkan, davetçileri susturup küfür hürriyetini savunan, Allah'ın dini ile alay edenleri himaye eden, kâfir milletlere meyleden hükümet... Bu kör bütün bunları görmezden geliyor.

Sonra da bu hükümetten tekfirciler diye adlandırdığı kişilere karşı yardım istiyor. Aslında onların gözleri değil, kalpleri kör...

"Topluma kara gözlüklerle bakan bu tekfirciler..." diyor.

Bilmiyorum senin topluma ve muvahhidlere baktığın gözlü-

ğün rengi nedir ki, onları tekfirci ve Haricî olarak görüyorsun. Sakın bu tağutların size dağıtmış olduğu şirk meclisi gözlüğü olmasın. Ya da saygı duyacağınıza dair yemin edip, ona uygun kanunlar koyduğunuz anayasa gözlüğü...

Ancak senin ve senin gibilerin tekfirci diye isimlendirdiği muvahhidler, topluma sadece ve sadece kitap, sünnet gözlüğü ile bakıyorlar. Muvahhid gençler dinlerini çok iyi anlıyorlar ve Tevhidi gayet iyi biliyorlar. Bu yüzden de secde, rukû, dua, kanun koyma gibi ibadet çeşitlerinden her hangi birisini Allah'tan başkasına sunarak Allah'a eş koşan kimseleri tekfir ediyorlar. Çünkü mutlak olarak kanun koyma yetkisini Allah'tan başkasına veren bir kimse Allah'a şirk koşmuş, O'ndan başkasına ibadet etmiş ve kanun koyma yetkisini kendisine sunduğu makamı rab edinmiş demektir. Allahu *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

> *"Yoksa Allah'ın izin vermediği bir dini kendilerine tutulacak yol kılan ortakları mı var?" (42, Şura/21)*

> *"Ey zindan arkadaşlarım! Ayrı ayrı rabler mi hayırlıdır yoksa Kahhar olan bir tek Allah mı?" (12, Yusuf/39)*

Nebi *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Tevbe Suresi 31. ayetine dair yaptığı açıklamada ehli kitabın din adamlarını rab edinmelerinin rükû, secde ve dua etme şeklinde olmadığını bilakis kanun koyma noktasında onlara itaat etmek suretiyle olduğunu söylemiştir. Fakat buna rağmen muvahhid gençler Allah'ın dinini âtıl kılan, O'nun diniyle savaşan, Allah'ın düşmanları ile iş birliği yapan kimselerin dini açıdan hükümlerini açıkladıkları zaman muvahidleri topluma kara gözlükle bakmakla itham ediyorsunuz.

"Onlar açıkça küfredenleri tekfir etmekle yetinmeyen bu asrın Haricîleridir" diyor...

Sorarım sana ey ukalâ! Kimdir Haricî? Muvahhidler Ali b. Ebu Talib'e mi karşı çıkmışlar? Yoksa Osman bin Affan'a mı? Yoksa muvahhidler raşid halifelere mi karşı geldiler? Aklın nerede senin ey A'muş?

Senin kişiyi küfre götürmeyen günahlar sebebiyle insanları tekfir eden Haricîlerin sıfatlarını bildiğini de hiç zannetmiyorum. Söyler misin bunlar hangi günahlardır? Tağutların şirkinden beri oldukları için kendilerinden intikam almak istediğin muvahhidler hangi günahlar sebebiyle insanları tekfir etmektedirler? Diyorsun ki:

"Sadece açıkça küfür ehlinden olanları tekfir etmekle kalmıyor, buna hükümete katılmak ya da parlamentoya girmek konusunda kendileri ile farklı düşünenleri de ekliyorlar."

Muvahhidleri kötüleyerek kınadığın ve Haricî/tekfirci ilan ettiğin günahlar bunlar mı? Peki, sorarım sana bu Haricîlerin yaptığı gibi küfre düşürmeyen günahlar sebebiyle yapılan bir tekfir midir? Yoksa bizzat Allah'a ortak tutmaktan kaynaklanan bir tekfir midir? Muvahhidlere olan hıncın bundan dolayı mıdır? Bu parlamentolar ve hükümetlere dair Allah'ın hükmünü açıkladıkları için mi onlardan intikam almak istiyorsun?

İşte bu sizin muvahhidlerden intikam almaya çalışmanızın tek sebebidir. Sizler ancak sizin Allah'ın kitabında olan hükmünüzü açıkladıkları için muvahhidlerden intikam almak istiyorsunuz. Muvahhidlerin bu açıklamaları, aklî ve şehvanî isteklerine uyarak dini tahrif eden herkesi rahatsız ediyor. Elbette muvahhidlerin açıklamaları sizleri rahatsız edecektir. Çünkü sizler kâfir milletlere yamanmaya çalışıyor, onlarla beraber oturup kalkıyor, yiyip içiyor ve Allah'ın indirdiğinden başka bir şeyle hükmetme konusunda onlarla ortaklık yapıyorsunuz.

Gelelim "açıkça küfredenleri tekfir etmekle yetinmiyorlar" sözüne...

İnan senin açık küfrün ne olduğunu dahi bilmediğini düşünüyorum. Nedir size göre açık küfür. Bize bunu açıklar mısınız? Ancak siz İslam hakkında onun isminden başka bir şey bilmediğiniz gibi Tevhidin de "t"sinden haberdar olmayan bir topluluk-

sunuz. Sözlüğünüzde küfrün tanımı olmadığı için doğal olarak onu tarif edemiyorsunuz. Aynı zamanda Allah'ın kullarına farz kıldığı, kurtuluş için şart koştuğu tağutu inkâr etmek de sizin sözlüğünüzde yer almıyor.

> *"Dinde zorlama yoktur. Çünkü doğruluk sapkınlıktan iyice ayrılmıştır. Artık kim tağutu tekfir edip Allah'a iman ederse, kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah işitendir, bilendir."* (2, Bakara/256)

Belki Yahudileri tekfir edeceksiniz. Ama onlar millî bir meseledir. Onlarsız olmaz. Ya da Hıristiyanları tekfir edeceksiniz ama içinizden birçoğu onlarla kardeştir. Onlarla dostluk ediyorsunuz beraber oturup kalkıyorsunuz. Milliyetçilik çatısı altında onlarla beraber değil misiniz?

Peki, o halde açık küfür nedir? Bize bunu anlatın da dinleyelim...

Muvahhid kardeşim bil ki! Sözünü ettiğimiz bu makale içerisinde birçok sapkınlığı barındırmaktadır ve şirk hükümetinden, küfür parlamentosundan beri olan muvahhid kardeşlerimize saldıran yazılarla aynı minvaldedir. Bu makaledeki hataları tek tek ele alacak olursak elinizde tuttuğunuz şu kağıtlar kat kat daha fazla olurdu. Eğer bu şahıs mücahidleri "tekfirci" ve "Haricî" olarak isimlendirmeseydi ona cevap vermeye bile tenezzül etmezdim. Çünkü biliyorum ki bu onların son yanlışı değil. Bu konuda her gün pek çok şey okuyoruz. Davamızın asıl seyrinden sapmak korkusuyla bunlarla ilgilenmeyi kendimize yakıştıramıyoruz.

Ey kusurları ifşa olmuş olan sizler! And olsun ki, Allah'tan başka ilah yoktur. Biz sizinle uğraşmak istemiyoruz. Ortaya çıktığınız ilk günden bugüne kadar ne dolaplar çevirdiğinizin farkındayız.

Bilin ki; insanlar arasında sizin için en hayırlı kimseler aslen sizi Allah'a davet eden, apaçık şirk ve küfür olan yasalarınıza say-

gı duymaktan men eden, farklı ırklardan gelmelerine rağmen sadece iman edenlerin kardeş olduğunu size anlatan, Müslümanlarla kâfirleri kardeş yapmayı hedef tutmuş milliyetçilik davetini reddetmeniz gerektiğini söyleyen, insanlara karşı kurulan hilelere karşı korunmayı tavsiye eden muvahhidlerdir.

Ancak bütün bunlardan önce hepinizi oturup "La İlahe İllallah" Tevhid kelimesinin anlamını ve onun yüklediği sorumlulukları öğrenmeye davet ediyorum. Çünkü pek çoğunuz bundan gafilsiniz. Allahu Tealâ'nın namaz, zekat gibi ibadetlerden daha önce kelime-i Tevhidin öğrenilmesini farz kılmasına rağmen bu konuda oldukça ağır adımlar atmaktasınız.

Allah'a tövbe edin ve kendisinizi ıslah edin. Zira Allah pişman olanların tövbelerini kabul eder. Günahlarla saygı elde etmeye çalışmayın. Sizden olmayan kişilerden gelen nasihatlere karşı kibirli tavırlar sergilemekten de sakının. Bu size tebliğimdir...

Suvaka Hapishanesi

29 Safer 1417 h.

Rabb'im! Zindan Bana Bunların Beni Davet Ettikleri Şeyden Daha Sevimlidir

Bütün hamdler, nimetini salih kullarının üzerine tamamlayan Allah'a özgüdür. Salât ve selam Allah'ın nübüvveti kendisi ile sonlandırdığı Rasulü'nün üzerine olsun.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Musa *(aleyhisselam)*'ı Firavun'a gönderdiği zaman, tağutun saraylarında, onun gözetimi ve koruması altında yetişmiş olmasına rağmen, Firavun'un istihbaratında kara bir dosyası vardı. O günlerde Firavun Beni İsrail'in oğullarını öldürüyor, kadınlarını sağ bırakıyordu. Musa Firavun'un tebaasından ve yardımcılarından birini öldürmüş ve daha sonra da onlardan kaçmıştı. Firavun ve tebaasına göre Musa onların adaletinden(!) kaçmıştı. Allah'ın Tevhidini, Allah'ın kanunlarını terk ederek tesis ettikleri adaletten...!

Allahu Tealâ Musa *(aleyhisselam)*'ı Firavun'a gönderdiği zaman Musa *(aleyhisselam)*'ın aklına ilk olarak bu olay gelmişti:

"Rabb'im! Ben onlardan birini öldürmüştüm, beni öldürmelerinden korkuyorum." (28, Kasas/33)

Öldürülen kimsenin ailesi ve aşireti ile arasında bir sulh gerçekleşmemiş(!) ve bilakis Firavun'un askerleri tarafından hapsedilmek üzere aranmakta idi. Ancak tüm bunlar Musa *(aleyhisselam)*'ı zalim kavme; Firavun ve adamlarına gidip Allah'ın risaletini tebliğ etmekten alıkoymadı. Allah'ın kendisine vahyettiğini onlara tebliğ etmekten geri durmadı.

Firavun ve ehline tebliğini yaptığında Firavun ona ilk olarak

istihbaratı tarafından kaydedilmiş daha önce işlediği suçları ve cinayeti hatırlattı. Bununla beraber ona baktığı, kendisini yetiştirdiği için minnet altında bırakmaya çalıştı.

“Firavun dedi ki: Biz seni çocukken himayemize alıp büyütmedik mi? Hayatının birçok yıllarını aramızda geçirmedin mi? Sonunda o yaptığın (kötü) işi de yaptın. Sen nankörün birisin!” (26, Şuara/18-19)

Acaba burada Musa’nın cevabı ne olmuştu? Kendisini büyüttü ve yetiştirdi diye ona teşekkür mü etti? Bu mücrim, büyüklenen, binlerce insanı zindanlara dolduran, insanların hak ve hukuklarını çiğneyen, ümmetin malını çalan bu tağuta şükran duygularını mı sundu? Gerçekten bu çok ilginç bir durum... Musa *(aleyhisselam)* o tağuta şöyle cevap vermişti:

Musa dedi ki: "Ben, dedi, o işi o anda yaptım ki şaşkınlardandım. Sizden korkunca da hemen aranızdan kaçtım. Sonra Rabb’im bana hikmet bahşetti ve beni peygamberlerden kıldı. O başıma kaktığın nimet de (aslında) İsrail oğullarını kendine köle edinmiş olmandır." (26, Şuara/20-22)

Yani Musa *(aleyhisselam)* ona diyordu ki: Senin işlediğin günahların, senin işlediğin küfrün... Senin Allah’a karşı azgınlaşmanın ve O’nun kullarını kendine kul edinmenin... Evet tüm bunların yanında senin adamlarından bir tanesini öldürmemin lafı bile olamaz. Sen ki, Allah’ı inkâr ettin... Binlerce kişiye zulmettin, onları zindanlara doldurdun... Öldürdün... Yaptığın bir çok işkence ve zulümden sonra onlardan bir kısmını serbest bırakman bir nimet sayılmaz... İyilik diye sözünü ettiğin şey bu mu?

Özellikle bu büyük şirk ve zulüm üzerinde kaldığın sürece yaptıklarını bir iyilik olarak mı görüyorsun? Hayır... Binlerce kez hayır... Eğer senin zulmünden kurtulmak nasip olduysa bu sadece âlemlerin Rabb’inin lutfudur.

“Biz ise istiyorduk ki, o yerde güçsüz düşürülenlere lütufta bu-

lunalım, onları önderler yapalım, onlara (ötekilerin) yerini aldıralım." (28, Kasas/5)

Evet... İnsanların işledikleri bütün cinayetler, ne kadar büyük olursa olsun asla tağutların işlediği şirk ve küfürden daha büyük değildir. Çünkü o- yani şirk- kâinatta işlenen günahların en büyüğüdür. Geri kalan bütün günahlar şirkten aşağıdadır ve şirke göre daha önemsizdir. Allahu Teâla şöyle buyuruyor:

"Doğrusu Allah, kendisine ortak koşulmasını asla affetmez. Ondan başkasını (diğer günahları) ise, dilediği kimseler için bağışlar ve mağfiret buyurur. Her kim Allah'a şirk koşarsa gerçekten pek büyük bir günah ile iftira etmiş olur." (4, Nisa/48)

Şirke gelince; Allah ile beraber ortaklar edinmektir ve asla, sadece namazı Allah'tan başkası için kılmakla ya da Allah'tan başkasına secde ve rukû etmekle bitmez. Bilakis şirkin birçok çeşidi vardır.

Şirk bazen sevgide gerçekleşir...

"İnsanlardan kimi de Allah'tan başka şeyleri O'na eş tutuyorlar da onları, Allah'ı sever gibi seviyorlar." (2, Bakara/165)

Bu şirk, Allah'a ortak tutulan ilahların emirlerini Allah'ın emirleri ile denk tutmakla olur. Peki ya onların emirlerini, Allah'ın emirlerinden önde tutup, onlara göklerin ve yerin Rabb'inden daha fazla hürmet eden kişinin durumu nasıl olur acaba? Şüphesiz ki onların şirki, Allah'ın haklarında *"Vallahi biz, gerçekten apaçık bir sapıklık içindeymişiz" (26, Şuara/97)* diye buyurduğu kâfirlerin şirkinden daha büyüktür.

Şirk bazen günümüzde tağutların yaptıkları gibi teşrî noktasında, yasama ve yönetme işlerinde Allah ile beraber söz sahibi olduğunu iddia etmekle olur. İlahlığın en önemli özelliklerinden biri olan teşrî konusunda Allah'a başka ilahları denk tutmakla olur... İşte bugün onların modern dinleri onların "demokrasi" ve "halkın kendisini yönetme hakkı" şirki bunun bariz örneğidir.

"Yoksa onların, Allah'ın dinde izin vermediği şeyi kendilerine meşru kılacak ortakları mı vardır?" (42, Şura/21)

Bu iğrenç suç Allah'a karşı işlenen suçların en büyüğüdür. Diğer bütün günahlar bundan kaynaklanır. Çünkü Allah düşmanları, kulları için neyin faydalı olduğunu, dünya ve ahiretleri için neyin doğru olduğunu bilen Allah'ın şeriatını terk ettiler, dünyalarını, menfaatlerini koruyan O'nun hadlerini bıraktılar ve onların yerine, gece gündüz bu menfaatleri ve hedefleri yıkmaya çalışan kanunlar ve şeriatlar koydular. Allahu Tealâ ise bu menfaatlerin, önünden ya da arkasından batılın yaklaşamayacağı şeriatı ile korunmasını istemişti. Ancak buna rağmen haramlar helal görüldü. Ülkeler, insanlar, mallar ve nesil bozuldu. Bütün bunlar, tağutların şirk kanunlarının gözetiminde oldu. Ümmeti paramparça edip asaletini yok ettiler. Böylelerine, pis elleri ile Allah'ın dinine, şeriatına ve muvahhidlere karşı işledikleri günahları, zulümleri ve şirkleri olduğu sürece bazı mustazafları ve mazlumları affetmelerinden, insanlara yaptıkları büyük zulümlerden (herhangi bir zamanda, onların şartlarına göre) vazgeçmelerinden dolayı teşekkür etmek ne mümkündür? Allahu Teâla'nın mevcudatın en büyük günahı olduğunu haber verdiği iğrenç suçları devam ettiği sürece böylelerine nasıl teşekkür edilir?

"Çünkü şirk, en büyük zulümdür." (31, Lokman/13)

Onların bizzat zulmetmeleri, Allah'a şirk koşmaları işledikleri bütün iyi amelleri yok etmektedir. Allahu Tealâ buyurur ki:

"Onların yaptıkları her bir iyi işi dikkate alırız, fakat onu saçılmış zerreler haline getiririz." (25, Furkan/23)

İnsanların tağutların affı sonucu zindanlardan çıktıkları zaman onlara teşekkür etmeleri kesinlikle caiz değildir. Her şeye kadir olan Allah'tan başkasına kesinlikle teşekkür etmemeleri gerekir. O dilemezse, hiçbir şey gerçekleşmez.

Allah'ın dini ile savaşan, insanlara işkenceler eden kâfirlere

ne şükür, ne hürmet ne de iyilik vardır. İnsanların bir kısmına zulüm etmeyi bıraksa bile bu yaptıkları Allah'ın hükümlerine teslim olmak, onun rızasını kazanmak için değildir. Bilakis kendi suçlarını örtbas etmek içindir.

Bu batılı hak gibi, karanlığı ışık gibi gösterme çabasıdır. Onların af yasası çıkarmalarından dolayı bir muvahhidin tağut karşısındaki tutumu asla değişmez. Onlar isterse affetsinler, isterse de affetmesinler...

Bizim bu tağutları inkâr etmemizin, onlardan beri olmamızın, onlarla asıl kavgamızın sebebi bizi hapsetmeleri değildir asla... Aksine tevihidi hapsetmeleri, şeriatı zincire vurmaları, Allah'ın kitabını ve İslam'ı esir almalarından dolayıdır. Kuran-ı Kerim'in hükümlerini terkederek, kendi kanunları ile hükmetmeleri sebebiyledir.

Biz bu tağutları, kanunlarını, dostlarını, hür olduğumuz zaman da inkâr ediyorduk. Ve şu an tutuklu ve mahkûm olmamıza rağmen yine onları inkâr ediyor, onlara buğzediyor ve kendilerinden beri oluyoruz... Tutuklu ve mahkûm olduğumuz zaman da Allah'ın izni ile bu yolu terk etmeyeceğiz. Hapishaneden çıktığımızda da bu yolda kalmaya devam edeceğiz. Çünkü aramızdaki düşmanlığın sebebi, bizi hapsetmeleri ve işkence etmeleri değil. Bu onların şirki, yanlışları ve büyük zulümlerinden dolayıdır. İster hapishanede, ister dışarıda olalım düşmanlığımız devam edecektir. Ancak bir şartla bu düşmanlık biter. Küfürlerinden, şirklerinden, beşerî kanunlarından, şirk şeriatlarından uzaklaşıp, sadece Allah'a, O'nun şeriatına tabi olmaları halinde. Bu konuda örneğimiz bizden önceki nebilerdir...

"İbrahim'de ve onunla beraber bulunanlarda sizin için güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: "Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a inanıncaya kadar sizinle bizim

aramızda sürekli bir düşmanlık ve nefret belirmiştir.” (60,Mümtehine/4)

Müfessirler bu ayette geçen *“onunla beraber bulunanlarda...”* ifadesini “nebiler, salih kimseler ve onun yolunda olanlar” diye tefsir ederler. Heyhat! Ne bu yoldan vazgeçmemiz ne zararına bir anlaşma yapmamız mümkün değildir. Onlar bizden şu yalancı dünyadaki fani bir kazanç uğruna, sınırlı bir hürriyet karşılığında (davamızı) satmamızı istiyorlar...

Ey kardeşlerim! Tevhidiniz, dininiz ve şeriatınız... Hapishaneden çıksanız da, orada kalsanız da onlara sımsıkı tutunun... Tevhidi terk ederek topuklarınız üzerine geri dönmekten kaçının... Çünkü sermayeniz Allah’tır ve O’nu ihmaliniz helakinizdir. Allah’a andolsun ki, hapishane muvahhidler için geçici (ya da daimi) hürriyetten daha iyidir. Eğer bu hürriyetin bedeli din ve Tevhid olacaksa... Çünkü dünya mü’minin cehennemi, kâfirin cennetidir. Ve andolsun ki dünya hayatı yolun başıdır, sonu değil... Ve bu, karşılaşmanın ilk raundudur, son değil...

Kalkın ve yürüyün... Dünya sadece birkaç günden ibarettir. Eğer yolunuzda sebat ederseniz, kurtuluşunuzu elde edersiniz ve cennet bahçelerine ulaşırsınız... Güçlü padişahın huzurunda... Sadıklarla beraber... Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve sahabesiyle beraber olursunuz... Onun sizi bıraktığı yol üzerinde sebat edin... Sakın geri adım atmayın....

“Mü’minlerden öyle erler vardır ki, Allah ile yaptıkları ahide sadakat gösterdiler; böylece onlardan kimi adağını gerçekleştirdi. Kimi de beklemektedir..” (33, Ahzab/23)

Sebat... Sebat...

Suvaka Hapishanesi

8 Cemadiye’l Ahir 1416 h.

Düşman Kavmi İzlemekte Gevşeklik Göstermeyin

Gece yarısından sonra başımı hücremin penceresinden dışarı uzatıyorum. Tabî ki bu tehlikeli bir şeydir. Sırtını duvara yaslamış ve sanki her an biri onu uyandıracakmışcasına uyuyan gardiyanı gördüm. Çünkü bu yaptığı, onun benim de içinde bulunduğum şu zindana atılmasına neden olabilecek bir davranıştı. Allahu Teâla'nın şu ayetini hatırlamıştım:

> *"Düşman topluluğunu izlemekte gevşeklik göstermeyin. Eğer siz acı duyuyorsanız kuşkusuz onlar da sizin acı duyduğunuz gibi acı duyuyorlar. Üstelik siz Allah'tan onların ümit edemeyecekleri şeyleri umuyorsunuz. Allah hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (4, Nisa/104)*

Bu yüzden zaman zaman onları şirkten ayrılıp uzaklaşmaya ve Tevhidin hakikatine davet etmek için penceremin önünde sabahlıyor ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu ayetini düşünüyorum:

> *"Düşman topluluğunu izlemekte gevşeklik göstermeyin."*

Eşlerini, annelerini, çocuklarını görmeden burada haftalar geçiren, bayramlarda bile ailelerinin yanına gidemeyen, tağut yolunda canhıraş çabalayan bu askerleri gördüğüm zaman, onlardan bazılarına şöyle diyorum:

"Siz de bizim gibi mahkûmsunuz. Fakat aramızda çok büyük bir fark var. Sizler tağutları razı etmek için, çocuklarınızı, akrabalarınızı, annelerinizi gerek bayramlarda gerekse de başka zamanlarda görmekten mahrum kalıyorsunuz. Üstelik neredeyse borçlarınızı bile ödemenize yetmeyecek az bir maaş karşılığında... Bu yüzden çoğu zaman bıkkınlığınızı dile getiriyor, yakınıyor ve şika-

yet ediyorsunuz. Bizse burada geçirdiğimiz her dakikanın –ister bayram günü olsun isterse başka bir gün- karşılığını Allah'tan bekliyoruz. Annelerimizden, çocuklarımızdan, ailelerimizden uzak olmaya, burada başımıza gelen her türlü sıkıntıya, darlığa Allah yolunda katlanıyoruz. Karşılığını da Allah'tan bekliyoruz ki Allah katında amellerimiz asla zayi olmaz. Evet, siz de bu bayramdan mahrum kalıyorsunuz, biz de. Ancak biz Allah'tan sizin bekleyemeyeceğiniz şeyleri de bekliyoruz."

Gece yarısından sonra geç vakitlerde sorguya alındığım zamanlarda, sorgu memurunu uykusuzluktan gözleri kızarmış, esner halde görürdüm. Ve paketlerce sigara içmiş... O zaman aynı ayeti hatırlardım.

Yine bazı zamanlar onların gece yarılarından sonra, sabah namazlarından önce (sabah namazını bilmezler) tekrar tekrar evime geldiklerini duyardım. Ve biliyorum ki onlar gece yarısı, sabaha karşı ya da günün ortasında, sıcak güneşin altında farklı zamanlarda evimin yakınlarındalar... Dönüşümü bekliyorlar... Şu yüce ayeti hatırlıyorum:

"Eğer siz acı duyuyorsanız kuşkusuz onlar da sizin acı duyduğunuz gibi acı duyuyorlar. Üstelik siz Allah'tan onların ümit edemeyecekleri şeyleri umuyorsunuz."

Ve ettikleri düşmanlıkların meyvesini toplayan, mücahidler tarafından öldürülmüş adamlarına ağlayan Yahudi askerlerini gördüğüm zaman... Yine aynı ayeti hatırlıyorum.

İki gurubun yas tutanlarını ve öldürülenlerini Allah indinde neyin beklediğini tahayyül ettiğim zaman.... Aynı şekilde haber bültenlerinde, ABD askerlerinin mürted Afgan ittifak güçlerinin arkasında, mücahidlerin kendilerine ateş edip saldırmalarından korkarak, elleri tetikte yürüyüşlerini gördüğüm zaman yine aynı ayeti hatırlarım... Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, peygamberlerin yolunda yürüyen muvahhid davetçilerden, sadık mücahidlerden şu gerçeği iyice anlamalarını ister:

"Bu dünya kalıcı değildir ve hiç kimse için sürekli bir huzur yoktur."

Bu dünyada gerek Müslümanlar gerekse de hangi ırktan olursa olsun düşmanları acı çekiyorlar, sıkıntılara maruz kalıyorlar, yoruluyorlar.

"Ey İnsan! Şüphesiz sen Rabb'ine kavuşuncaya kadar didinip duracak ve sonunda didinmenin karşılığına kavuşacaksın." (84, İnşikak/6)

Ancak Müslümanın çalışıp didinmesi ile facirlerin çalışıp didinmesi arasında fark ne büyüktür. Aynı şekilde Müslümanın çalışması karşılığında beklentisi ile facirin çalışması karşılığında beklentisi arasında da ne büyük fark vardır.

"Kime kitabı sağından verilirse hesabı çok kolay bir şekilde görülecek, sevinçli olarak ailesine dönecektir. Fakat kime kitabı arkasından verilirse helak diye bağıracak ve alevli ateşe girecektir. Çünkü o dünyada iken ailesi içinde sevinçli idi. Çünkü o hiçbir zaman Rabb'ine dönmeyeceğini sanırdı. Hayır sandığı gibi değil. Şüphesiz Rabb'i onu görüyordu." (84, İnşikak/7-15)

Müslümanın davası uğruna katlandığı eziyetler, işkenceler, açlık, uykusuzluk ve cihad yolunda aldığı yaralar, esaret ve ölümü ile tağutun askerlerinin küfür kanunlarını korumak uğruna sabahlayışları, mücahid davetçileri takip ederken bitkin düşmeleri ya da küfür sistemlerinin tahtları altında can vermeleri, savaşmaktan yorulmaları, mücahidlere yapılan işkencelerde tağutlarla beraber sabahlamaların arasındaki fark...

"İman edenler Allah yolunda savaşırlar. Kâfirler ise tağut yolunda savaşırlar. O halde siz şeytanın dostlarına karşı savaşın. Şüphesiz şeytanın hilesi zayıftır." (4, Nisa/76)

Ve her iki gurubun çalışması, didinmesi karşılığındaki beklentisi de ne kadar farklıdır...

"Çünkü onların Allah yolunda çektikleri susuzluk, yorgunluk,

açlık kâfirleri öfkelendirmek üzere bir yere adım atmaları ve düşmana karşı herhangi bir başarı kazanmaları gibi hiçbir şey yoktur ki karşılığında kendilerine iyi bir amel yazılmış olmasın. Şüphesiz Allak iyilik yapanların mükâfatını elbette zayî etmez." (9, Tevbe/120)

"Şüphesiz ki mü'min erkeklerle mü'min kadınlara işkence edip sonra da tevbe etmeyenlere cehennem azabı ve yangın azabı vardır." (85, Buruc/10)

Hepsi yoruluyor, uykusuz kalıyor ve bitkin düşüyor...

Ancak mü'minler *"muktedir bir hükümdarın katında, doğruluk meclisindedirler." (54, Kamer/55)* Allah onlar için cennetini hazırlamıştır. Onlarla karşılaşıncaya kadar sevaplarını biriktirmiştir. Sonra cennette sonsuza dek kalacaklardır. Ölümsüz olarak...

Facirler ise, onlar tağutların yolunda efendilerini razı etmek ve karşılığında çok küçük bir maaş ve aşağılık bir mevkî için ömürlerini tükettiler. Maaşların bittiği, rütbelerin yok olduğu zaman geriye sadece günah ve ağır bir yük kalacak... Peki ya sonra...

"Artık o gün Allah'ın edeceği azabı kimse edemez. O'nun vuracağı bağı kimse vuramaz." (89, Fecr/25-26)

Kişinin sadece sayılı bir kaç günde nimetler içinde yaşayıp arkasından sonsuz bir azaba uğramasının ne kıymeti var?

Kıyamet gününde cehennem ehlinden olup dünyada insanların en çok nimet içinde yaşayanı getirilir. Ateşe atılır ve çıkarılır. Sonra sorulur:

- Ey Ademoğlu! Dünyada hiç hayır gördün mü? Hiç rahatlık gördün mü?

- Hayır... Allah'a yemin olsun ki görmedim.

Daha sonra cennet ehlinden olup dünyada en çok sıkıntı çe-

ken kimse getirilir ve cennete bir kere girdirilip çıkarılır. Sonra sorulur:

- Ey Ademoğlu! Dünyada hiç sıkıntı çektin mi? Hiç acı duydun mu?

- Hayır... Allah'a yemin olsun ki hiç sıkıntı çekmedim. Hiç acı görmedim.[32]

Kıyamet gününde cehennemlik kimse ateşe atılmanın korkusuyla dünyada iken insanların en rahatı ve hiç sıkıntı çekmeyeni olmasına rağmen bütün nimetleri unutur. Peki ya azapta sonsuz kalmak nicedir? Aynı şekilde cennetlik kimse de cennete bir kere girip çıkması sonucu Allah rızası için katlandığı bütün sıkıntıları, belaları ve acıları unutacaktır. Hatta o dünyada çektiği sıkıntıları hiç önemsemeyecek ve daha fazlasına maruz kalmayı dileyecektir.

"Ey nefsim! Sabret. Sadece dakikalar....

Vuslat anı gelince zail olur acılar.

Dünya dediğin nedir? Bir saniye, birkaç an...

Dünyada dert sahibi orada olur ferhan."

Bu kendime ve yeryüzündeki bütün mücahid kardeşlerime, orada- burada takip edilen davetçilere ve kâfirlerin hapishanelerinde esir düşmüş olan kardeşlerimize bir hatırlatmadır.

"Düşman topluluğunu izlemekte gevşeklik göstermeyin. Eğer siz acı duyuyorsanız kuşkusuz onlar da sizin acı duyduğunuz gibi acı duyuyorlar. Üstelik siz Allah'tan onların ümit edemeyecekleri şeyleri umuyorsunuz. Allah hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (4, Nisa/104)

Suvaka Hapishanesi

Recep 1423 h.

---

32 Müslim (17/149), Ahmed (3/203, 253).

Senin Getirdiğinin Benzerini Getiren Herkese Düşmanlık Edilmiştir

Âlemlerin Rabb'i olan Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya hamd olsun. Salât ve selam efendimiz Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in üzerine olsun.

Bu yüce dinin yapısını ve yüklediği sorumlulukları anlayanlar ne kadar da azdır.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* cenneti ve cehennemi yaratmış, Cebrail *(aleyhisselam)*'ı görmesi için cennete göndermiştir. Cebrail *(aleyhisselam)* cenneti ve içindeki nimetleri görünce "bu nimetleri duyan herkes cennete girmek isteyecektir" demişti. Daha sonra ise cennetin etrafının çetin şeylerle donatıldığını görünce de "Ya Rabb'i! Korkarım ki kimse cennete giremeyecektir" demişti.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* cennetin yolunu hoş ve güzel şeylerle donatmamıştır. Bilakis onun etrafı belalarla, imtihanlarla, eziyetlerle ve kanlarla donatılmıştır. Eğer tüm bu zorlu şartları geçmeden cennete girmek mümkün olsa idi o yoldan öncelikle Allah'ın seçtiği ve üstün kıldığı peygamberler ve nebiler giderdi. Ancak tüm peygamberlere eziyet edildi, kendileri ile dalga geçildi... Yalanlandılar... Kendilerine Allah'ın yardımı gelene dek bu hal böyle devam etti.

Nebevî davetçilerin hayatlarını ve bu davanın menhecini okuyan her aklı selim bu söylediğimiz gerçeği idrak eder. Bu yüz-

dendir ki Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* vahyin ilk gelmeye başladığı gün başından geçenleri Varaka bin Nevfel'e anlattığında, daha önce indirilmiş semavî kitapları okuyan Varaka bin Nevfel'in ilk sözü şu olmuştu:

"Senin getirdiğinin benzerini getiren herkese düşmanlık edilmiştir."

Rasullerin varisleri olma hayali kurup daha sonra da çevrelerindeki insanların ya da beşerî kanunlarla hükmeden idare sahiplerinin rızalarını arayan kimseler bu yolun gerçek mahiyetini anlamamış kimselerdir.

Tüm Rasuller öncelikle kavimlerini baştan aşağı yaşamlarını değiştirmeye çağırmışlardır. Rasullerin çağrısı kesinlikle kavimlerinin yaşamlarının bazı kesitlerine dair ıslah etme çağrısı olmamıştır. Çünkü şirk hastalığı ancak bütünüyle kökten bir değişim sonucu tedavi edilebilir. İşte bu sebepten dolayıdır ki gerek Rasullere gerekse tâbilerine düşmanlık edilmiş, kendileri birçok eziyete maruz kalmıştır.

Şayet Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* toplumsal bazı sorunları ıslah etmeye yönelik bir çağrıda bulunsa idi... Ya da günümüzde aydın geçinen geveze akılcıların dillerine doladıkları gibi öncelikle toplumu içinde bulunduğu fakirlikten, sefaletten, geri kalmışlıktan ve sömürüden kurtarma adına bir davet içine girseydi... Ve gerek müşriklerden gerekse onların şirkinden teberri ettiğini açıkça ilan etmeseydi, kendisinin ve kendisine tabî olan mü'minlerin bir safta, kendilerine düşmanlık eden kâfirlerin ise karşı safta olduklarını bildiren *"Ey Kâfirler! Ben sizin taptıklarınıza tapacak değilim"* ayetini okumasaydı... Evet Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* davetini bu şekilde sunsa idi ne kendisine ne sahabilerine bu kadar çok eziyet edilmezdi. Öz yurtlarını terk ederek hicret etmek zorunda kalmazlardı. Bilakis memleketlerinde güvenli bir şekilde yaşar giderlerdi.

Yakın bir süre önce gazetelerin birinde bir yazı gördüm. Yazar değneği ortadan tutmaya çalışmış. Kendisini selefî olarak isimlendiriyor. Ancak cihadî selefîliği eleştirmeye koyulmuş. Sanki cihadsız bir selefîlik istemekte. Cihadî selefîlik tağutlar tarafından darbe üstüne darbe yiyormuş. Bu yüzden de tağutların darbesine maruz kalmayacak bir selefîlik istiyormuş... Görünen o ki, bu yazar uzun uzun araştırmış ve aradığı selefîliği bulmuş. Toplumun içine karışarak orada eriyen, sadece bir takım kötülükleri ıslah etmeye yönelik davetlerde bulunan hataları yamayan bir selefîlik... Rasullerin, sahabenin, tabiînin ve tüm davetçilerin yol edinmediği bir selefîlik... Cemaleddin Afgani'nin, Muhammed Abduh'un ve onların peşinde giden kimselerin yolu olan bir selefîlik...

Şöyle bir olay başımdan geçmişti: Bir kimse vardı. Kendisi cihadî selefîler diye isimlendirdiği bazı kimselerin kitaplarını basıyor, onların reklamını yapıyordu. Allah'ın bereketlendirdiği bir malı vardı da bundan istifade mi etmek istedi yoksa gerçekten bu yolu kendisi için şiar mı edinmişti artık işin iç yüzünü bilemiyorum. Günlerden bir gün Allah düşmanları tarafından yapılan bir soruşturma ikimizi bir araya getirdi. İkimizde biraz sopa yedik. Ve daha sonra tek kişilik hücrelerde üç haftadan daha fazla bir zaman kaldık. Adam bu üç haftada hücreden ıslahçı, yenilikçi ve çağdaş bir selefî olarak çıktı. Cihadî selefîliği kötülüyor, bu yolun gerici, evrensel olmayan bir yol olduğunu söyleyerek cihadî selefîlikten bütünüyle koptuğunu ilan ediyordu.

İşte imtihanların ve zindanların gayesi... Ya olgunlaştırır ya da kırıp geçirir...

Sakin ol ey ıslahî selefî! Henüz bir şey tatmadın. Sadece birkaç sopa yedin.. Tağutlara kurban olarak takdim ettiğin bu makale ve yayınlarınla, bu metottan beri olduğunu bildiren beyanatınla hedefine ulaşacağını mı zannediyorsun? Zavallı.. Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?

Evet belki yediğimiz dayak senin canını acıtmış olabilir. Zira sopayı tutan el sopanın nereye isabet ettiğine hiç aldırış etmiyordu... Sopa başa mı değer, yüze mi değer, ayaklara mı... Yoksa başka bir tarafa mı değer diye düşünmüyordu. Belki şunu düşünebilirsin. Cihadî selefi, tağutlar tarafından büyük darbelere maruz kalmış bunun sonucunda da zaafa uğramıştır. Cihadî selefîlik şu an temelden sarsılmaktadır. Menhec olarak geri adım atılmıştır. Birçok müntesibi gerek fikirlerinden gerekse yöntemlerinden geri adım atmaktadır.

Ancak, bu sözlerin üç beş sopa yedikten sonra hemen çizgisini değiştiren senin gibi kimseler için doğru olabilir. Yoksa Allah'ın bereketlendirdiği imtihanlar sonucu alevlendikçe alevlenen cihadî selefîlik senin sözlerinden çok uzaktır. Görmüyor musun Washington ve Newyork saldırılarından sonra yeryüzünün tağutları tarafından en ağır darbelere maruz kalmasına rağmen hala sebat etmekte, hala yayılmaktadır cihadî selefîlik. Tüm bu çetin şartlar davanın gelişmesine, gençler arasında daha çok yayılmasına vesile olmadı mı?

Şu an İslam dünyasında gençliğin ne denli değiştiğine bakarsanız bu ve bunun gibi kimselerin düşüncelerinin ne kadar basit olduğunu görmeniz mümkündür. Tüm bu darbelerden sonra ümmetin gençlerindeki değişikliği gören her basiretli kişi imtihanların gençler üzerinde nasıl bir etki bıraktığını müşahede edecektir. Günümüzde birçok kimse, ancak bu darbelerden sonra izzetin tadını almış, hak yolu görmüş ve hak/batıl sürtüşmesinin gerçek mahiyetini öğrenmiştir. Nefislerini hüsrana uğratan kişilere gelince; işte bu imtihanlar ancak onları hezimete uğratır. Darbeler ancak onların boyunlarını eğer ve yerlerde süründürür.

Şu günümüzde insanlar –büyük mücahid imamın da dediği gibi[33]- artık iki fırkaya ayrılmışlardır. İnsanların farklı farklı ırk-

[33] Şeyh Usame b. Ladin'i kastetmektedir.

lardan olmalarının gerek bu ümmetin gençlerinde, gerekse de düşmanlarımızın nazarında bir önemi yoktur. Ve hatta onların kültürleriyle görüşleri açılmış bu çağdaş aydınların, dinin en sağlam kulpunu cıvıklaştırmaları ve önderimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kavmine davetinin ilk yıllarında açıkça beyan ettiği gibi "Ey Kureyş ahalisi!Nefsimi elinde tutan Allah'a yemin ederim ki sizleri boğazlamakla gönderildim!" gibi bu dinin gerçek mahiyetini açıklamaktan sıkıldıkları o tutumları da düşmanlar arasında fayda etmez..

Bütün bu gerçekleri gizlemeleri onları ikna etmeyecektir, ancak müşriklere katılıp kâfirlerin safında yer alıp bu Tevhid milletini bırakırlarsa o zaman onlardan razı olurlar..

Bunu açıkça onlara haçın kulu ve küfrün başı "ya bizimle beraber olursunuz yada teröristlerle" diyerek ilan etmedi mi? Eğer Allahu Tealâ'nın vahyini anlamış olsalardı Allah'ın şu ayetinden faydalanırlardı:

> *"Sen onların milletlerine tabi olmadıkça ne Yahudiler, ne de Hıristiyanlar senden asla hoşnud ve razı olmayacaklar." (2, Bakara/120)*

Menhecimiz hakkında ileri geri konuşan bu kişi bana hapiste beraber olduğumuz ahmak bir adamı hatırlatıyor. Bu adam bizim metodumuzu kabul etmemesiyle beraber bizim sebatımızı ve tağutların yardımcılarına boyun eğmememizi beğeniyor, bizlere saygı duyuyordu. Bu sebeple bizlere dili ile eziyet etmiyor, davamıza dil uzatmıyordu. Hapis hayatı ona uzun gelip o ve bazı arkadaşları peygamberlerin davetlerinin gerçeğini bilmedikleri için tağutlardan bağışlanma üzere bağışlanma dilemeye başladılar. Ona bir akrabası gelip şunu söyledi:

"Devlet yetkilileri diyorlar ki, biz onları nasıl affederiz. Onlar bizleri kâfir görüyorlar! Siz kendinizi onlardan ayırın. Çünkü devlet yetkilileri sizlerle tekfircileri ayırt edemiyor.. ."

Adam bir anda bizden nefret etmeye ve bize düşmanlık beslemeye başladı. O diğer adam gibi hakkımızda yazılar yazmaya ve bizleri geri kafalılıkla, donuklukla, aşırıcılık ve tekfircilikle itham etmeye başladı ve bunun kendisine tağutların yanında fayda sağlayacağını ve bu sebeple da onu affedeceklerini zannediyordu.

Vallahi bizler hapisten izzetli, davamızla şeref duyarak, tağutlardan ve şirklerinden beri olmuş bir halde çıktıktık. Bizden bir müddet sonra da o adam çıktı.

Dünyayı ikiye bölen, yankıları her tarafı saran ve tağutları sarsan o büyük darbeden sonra bugün sopayı yarıdan tutmanın hiçbir anlamı yoktur. Ya cihad ve mücahidlerle beraber olacağız ya da ineklerin kuyrukları arkasında yürüyeceğiz. O hayırlı olanı alçak olanla değiştirenler, ineklerle ve hayvanlarla yaşamaya razı olanlar eğer özür sahibi mustaz'aflardan iseler ve dillerini de mücahidlere ve cihadlarına uzatmaktan korurlarsa Allah katında mazurlu olurlar. Ancak gerçekleri saptırıp ineklerin arkasından yürümeyi bu ümmetin kurtuluşu ve düzelmesi olarak telkin ederlerse... Cihadı ve yolunu donukluk ve aşırıcılık görürlerse...

Bundan dolayı fikirlerden döndüklerini, yenilik yaptıklarını, dışa açıldıklarını, barış istediklerini beyan ederlerse... İşte o zaman pişmanlığın fayda vermeyeceği günde pişman olacaklardır...

Esad bin Zürara'nın *(radıyallahu anh)* genç olmasına rağmen söylediği sözler çok önemldir. O kavmine girdikleri yolu zor gösterme adına değil bilakis işin ehemmiyetini hatırlatma adına şöyle demişti:

"Ey Medine halkı! Bugün onu yurdunuza çağırmanız bütün Araplardan ayrılmanız anlamını taşır. Ya da ileri gelenlerinizin öldürülmesi ve kılıçların sizleri doğraması anlamındadır. Ya siz buna sabredersiniz onu alır ve ecrinizi Allah'tan beklersiniz. Ya da siz başınıza geleceklerden korkar onu bırakırsınız. Bunu açıklayın. Bu sizin için Allah katında daha iyidir."

O gün sahabiler *(radıyallahu anhum)* Esad'a şunu dediler: "Elini çek ey Esad! Biz bugün bu bey'atı ne terk ederiz ne de sözümüzden vazgeçeriz."[34]

Bizler de bu dinin düşmanlarını razı etmek için Tevhidi terkeden, onu açıklamaktan korkan, onu tahrif eden günümüzün sözde davetçilerine deriz ki:

Gerek bizler gerekse birçok kardeşimiz eziyetler altında, tağutların kovalaması ve insanların bizlere cephe açtığı bir dönemde açıkça ve haykırararak şunu ilan ediyoruz...

Ey adam elini çek! Biz bu bey'atı ne terk ederiz ne de sözümüzden vazgeçeriz...

Cemadiye'l Ahir 1423 h.

[34] Ahmed, Beyhaki

"Ey zindan arkadaşlarım!

Ayrı ayrı rabler mi hayırlıdır yoksa

Kahhar olan bir tek Allah mı?"

(12, Yusuf/39)

Tevhid ve Şirk Askerleri Arasında Diyalog

Tevhid ve Şirk Askerleri Arasında Diyalog (1)

Onunla koridorda karşılaşmıştım. Yüzüne dahi bakmadım ve kendi işlerimle meşgul olmaya devam ettim. Sonra aynı yere döndüğümde onunla yine karşılaştım. Yanyana geldiğimizde bana dedi ki:

- Hayırdır Şeyh! Selam sabah yok...?

- Aramızda selam mı var ki...?

- Evet ya... Şu tağut meselesinden ötürü değil mi?

- Hayır... Öncelikle bu konu üzerinde daha hassas olman gerekir. Bizler sizin bizzat tağutlar olduğunuzu iddia etmiyoruz. Sözü daha açık söylemek gerekir. Sizler tağut değilsiniz buna karşılık bizzat tağutların destekçisi, tağutların askeri ve tağutların yardımcısısınız.

- Allah'a yemin olsun ki benim hakkımda böyle şeyler söylemene rağmen ben seni seviyorum ya Şeyh!

- Ama ben seni sevdiğimi söylersem sana karşı gerçeği gizlemiş olurum. Hayır... Sen üzerinde bulunan şu elbiseyi giymeye devam ettiğin ve şu beşer ürünü kanunları koruyup himaye ettiğin müddetçe benim sana karşı bir sevgim asla söz konusu olamaz. Ancak Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a yemin olsun ki ben, senin için sadece hayrı seviyorum ve senin için hidayet temenni ediyorum.

- Bak şeyh! Allah'a yemin olsun ki, ben namaz kılan, Kur'an okuyan bir kimseyim. Ve birkaç güne kadar da umreye gideceğim.

- Evet öyle ama senin namaz kılman, Kur'an okuman ve buna benzer diğer ibadetlerin Allah'ı Tevhid etmedikçe asla kabul olunmaz ki... Bak Allahu Teâla müşriklerin namaz, oruç gibi ibadetlerine dair ne buyurmuştur:

"Onların yaptıkları her bir iyi işi dikkate alırız, fakat onu saçılmış zerreler haline getiririz." (25, Furkan/23)[35]

- Bedenin pisliklerden temizlenmesi ve abdest almak namazın sıhhatinin bir şartı değil midir?

- Evet

- İşte Allah'ı Tevhid etme şartı... Namazın Allah tarafından kabul edilmesi için taharet ve abdest gibi şartlardan çok daha önemli bir şarttır. Allah'ı Tevhid etme şartı yerine getirilmedikçe kesinlikle ne namaz, ne oruç, ne hac ve ne de umre Allah tarafından kabul görmeyecektir. Sen şimdi umreye gidiyorsun... Ve yanında kendinle birlikte şirkini de götürüyorsun. Ve umre dönüşünde de zemzem suyu, misvak ve takkeyle dönerken aynı şekilde şirkini de tekrar yanında getiriyorsun. Şirkinle gidip şirkinle geri dönüyorsun. Muhakkak ki, umre ve hac gibi iyi ameller birçok günahın affedilmesine vesile olabilir ancak şirk müstesnadır. Bu yüzdendir ki, senin namaz kılmaktan, oruç tutmaktan ve haccetmekten önce üzerinde taşıdığın şirki kökünden söküp atman ve Allah'tan başka ibadet edilen her şeyden teberri etmen (uzaklaşman) gerekmektedir.

- Ya Şeyh! Subhanellah... Sen şirk mi dedin? Sen bizi Allah'tan başkasına ibadet eden, O'ndan başkasına namaz kılan birisi olarak mı görüyorsun? Senin bize müşrik demen vallahi ha-

---

[35] "Yani bu amellerinin hiçbir faydasını göremezler. Küfürleri dolayısıyla amellerini boşa çıkardık." (Kurtubi) –yayıncı-

ramdır ya Şeyh! Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* “Kim bir Müslümana kâfir derse kâfir olur” demiyor mu?

- Evet... Sen belki de Allah’tan başkası için namaz kılmıyor, oruç tutmuyor ve haccetmiyorsun. Ancak sen bütünüyle teşrî (kanun koyma, yasa çıkarma), emretme ve yasaklama noktasında Allah’tan başkalarından emir alıyorsun. Nitekim seninle, efendilerin hakkında tartıştığımız da bize hemen “ben emir kuluyum” demiyor musun? Hâlbuki Allahu Tealâ bak ne buyuruyor:

> *“Ey zindan arkadaşlarım! Ayrı ayrı rabler mi hayırlıdır yoksa Kahhar olan bir tek Allah mı?” (12, Yusuf/39)*

Sana gelince... Sen Allah’ın indirdiği kanunlara muhalif şu beşerî kanunları himaye ediyor ve koruyorsun. Halbuki Allahu Tealâ sana tüm bu beşerî kanunları tekfir etmeni, onlardan kaçınmanı emretmişti. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

> *“Andolsun, biz her ümmete: 'Allah'a kulluk edin ve tağuttan kaçının' (diye tebliğ etmesi için) bir elçi gönderdik. Böylelikle, onlardan kimine Allah hidayet verdi, kiminin üzerine sapıklık hak oldu. Artık, yeryüzünde dolaşın da yalanlayanların uğradıkları sonucu görün.” (16, Nahl/36)*

> *“Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten inandıklarını öne sürenleri görmedin mi? Bunlar, tağutun önünde muhakeme olmayı istemektedirler; oysa onu tekfir etmekle emrolunmuşlardı. Şeytan onları uzak bir sapıklıkla sapıtmak ister.” (4, Nisa/60)*

Tağut ise; Allah’tan başka kendisine ibadet edilen tüm putları ihtiva eden genel bir isimdir. İbadet türlerinden herhangi birisi ile kendisine ibadet edilen ve kendisine yönelik bu ibadetten de razı olan[36] şeytan, insan ve cin türünden her şey tağuttur.

---

[36] “...kendisine yönelik bu ibadetten razı olma...” kaydı ile, kendisine ibadet edilen melekler, nebiler ve salih kimseler, tağut kavramının içeri-

- Biz kesinlikle Allah'tan başkasına ibadet etmeyiz ki ama...

- Kanun koyma noktasında yapılan bir itaat, ibadetin ta kendisidir. Allahu Tealâ ehli kitap hakkında şöyle buyurmaktadır:

"Onlar, Allah'ı bırakıp bilginlerini ve rahiplerini rablar (ilahlar) edindiler ve Meryem oğlu Mesih'i de... Oysa onlar, tek olan bir İlaha ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmadılar. O'ndan başka ilah yoktur. O, bunların şirk koştukları şeylerden yücedir." (9, Tevbe/31)

Ehli kitabın haham ve rahiplerini rab edinmeleri, onlara kanun koyma noktasında itaat etmeleri sebebiyledir. Yine Allahu Tealâ kitabında teşrî (kanun koyma) ile ilgili bir başka konudan söz eder. Kurban konusu... Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* döneminde müşrikler Müslümanlarla meytenin (ölü hayvanın etinin) durumu hakkında tartışıyorlardı. Müşrikler meyte ile şer'î kesim arasında bir farkın olmadığını iddia ediyorlardı. Bunun üzerine Allahu Tealâ şöyle buyurdu:

"Üzerinde Allah'ın isminin anılmadığı şeyi yemeyin; çünkü bu fısktır. Gerçekten şeytanlar, sizinle mücadele etmeleri için kendi dostlarına vahyederler. Eğer onlara itaat ederseniz siz de müşriklerden olursunuz." (6, En'am/121)

- Bizden hiç kimse meytenin (ölü hayvanın etinin) şer'î kesimle kesilmiş hayvan gibi olduğunu söylememiştir ki...

- Evet... Sizler belki ölü eti ile şer'î kesimin aynı olduğunu söylemiyorsunuz ancak sen ve efendilerin *"Alışveriş de ancak faiz gibidir" (2, Bakara/275)* diyorsunuz. Ve buna binaen efendileriniz faizi, mübah olan alışveriş ve ticaret gibi serbest bırakmıştır.

---

sinden çıkarılmıştır. Çünkü onlar kendilerine yönelik ibadet eyleminden razı değildirler. Bundan dolayı onlar tağut olarak isimlendirilemeyeceği gibi doğal olarak onlardan beri olmak gerekmemekte, buna karşılık onlara ibadet etmekten kaçınmak, onlara ibadet edenlerden uzak durmak gerekmektedir. -*yayıncı*-

Faizle çalışan müesseseler ve bankalar kurmuşlar, faiz üzerine dayalı bir sistemi serbest bırakma ve koruma adına diğer ticarî kanunlarda yaptıkları gibi muhtelif kanunlar çıkarmışlardır.

Senin "kim bir Müslümana kâfir derse kâfir olur" sözüne gelince; bu söz hadis değildir. Ancak hadis şu şekildedir:

"Kim Müslüman bir kardeşine; 'Ey kâfir' derse, şayet bu sözü söylediği kişi kâfir ise (bir sorun yoktur). Ancak kâfir değil ise bu söz kişinin kendisine döner."[37]

Senin bana dediğin söz ile hadis arasında çok büyük fark vardır. Şöyle ki, senin söylediğin "kim bir Müslümana kâfir derse kâfir olur" sözünün manası bir Müslümanın hiçbir zaman kâfir olmayacağı şeklinde anlaşılır. Ancak bu doğru değildir. Şayet bir Müslüman küfür lafzını telaffuz ederse, küfür ameli işler ya da küfre itikad ederse kâfir olur. Bundan dolayı Allahu Tealâ Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* zamanında, kendisi ile beraber Allah yolunda cihad etmek için Tebük seferine çıkan, ancak bununla beraber Kur'an hafızlarıyla dalga geçen insanlar hakkında şöyle buyurmaktadır:

"Eğer kendilerine sorarsan -biz sırf lafa dalmış, şakalaşıyorduk- derler. De ki -Allah ile, âyetleri ile ve peygamberi ile mi alay ediyorsunuz- Boşuna özür dilemeyin. Sizler iman ettikten sonra kâfir oldunuz. İçinizden bir kısmını affetsek bile bir kısmını suçlarında ısrar ettikleri için azabımıza uğratacağız." (9, Tevbe/65,66)

Yine aynı şekilde, fıkıh kitaplarında başlı başına bir konu olarak "Mürtedin Hükmü" konusunu görürsün. Mürted, Müslüman olduktan sonra küfre düşen kimsedir.

Ancak hadise gelince; hadis şu hususu açıklamaktadır: Şayet bir Müslüman (söz, amel ya da itikad etmek suretiyle) bir küfre

---

[37] Müslim

bulaşırsa kâfir olur. Onu tekfir edenin üzerine bir sorumluluk yoktur. Buna karşılık kendisinde şirk ya da küfür ameli görülmeyen bir Müslümanı tekfir etmek ise büyük bir sorumluluk getirir. Biz ise asla bir Müslümana kâfir demiyoruz. Biz ancak tağutların kullarını, onların beşerî kanunlarını himaye eden askerlerini ve destekçilerini tekfir ediyoruz. Tağutlardan beri olmayanların (ayrılıp uzaklaşmayanların), Allah'ın dininin, Tevhidin yardımcılarını zindanlara atanların, sadece ama sadece "La İlahe İllallah" dedikleri için onlarla savaşanların kâfir olduklarını ilan ediyoruz.[38]

- Peki Şeyh... O halde bizler sizin yanınıza geldiğimizde, polislerin ya da subayların size dokunmasını reddedin. Hani bizler necisiz ya!

- Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Ey iman edenler, müşrikler ancak bir pisliktirler." (9, Tevbe/28)

Daha sonra ise, Mescidi Haramı tertemiz tutma ve onu müşriklerin necasetinden koruma adına şöyle buyurur:

"O halde müşrikler bu seneden sonra artık mescidi harama yaklaşmasınlar." (9, Tebbe/28)

Muvahhid bir Müslümanın Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* katında değeri Kabe'den daha yücedir. Ben inanıyorum ki burada kastedilen necaset (pislik) manevi bir necasettir. Yoksa taharet ve abdest gibi bazı ibadetlerin yerine getirilmesi için şart olan zahir

---

[38] Hadiste geçen "kişi kâfir ise" sözü; küfrünü açığa vurduğu ve tekfirin engellerinden bir engelin de kendisi hakkında bulunmadığı bir Müslümanın, tekfir edileceğine delildir. "Böyle değil ise bu söz kişinin kendisine döner" sözünün manası ise kişinin tekfir ettiği şahısta küfre sebep olacak bir durum yok ise bu sözün kişinin kendisine döneceğidir. (Şeyh Ebu Muhammed'in "Şüphelerin Giderilmesi"isimli eserinden alıntı) –yayıncı-

bir necaset değildir. Çoğu zaman sizin bedenleriniz zahiren necis değildir. Ancak nefislerinize gelince... Şirkle kirlendiği ve sizler şirkten teberri edip uzaklaşmadığınız sürece temiz değildir. Bize gelince... Öncelikle sayım esnasında bize dokunmanıza engel olmaya çalışmamızın sebebi zahiri necaset sebebiyle değildir. Çünkü sizler kontroller esnasında bizlere dokunuyorsunuz. Ancak biz, gücümüz yettiği kadar buna engel olmaya çalışıyoruz. Çünkü çoğunuz kibirli ve kendini beğenmiş kimselersiniz.

Görüyoruz ki, çoğu zaman mahkûmları aşağılık bir şekilde hayvan sürülerini sayar gibi sayıyorsunuz. Bizler kesinlikle bunlara razı olacak değiliz. Eğer şu gördüklerimize karşın suskun davranırsak biliyoruz ki, şu an olduğu gibi tepemize çıkmaya çalışacaksınız. Defalarca şahit olduk ki, sizler birçok mahkûma zincirlerle ve hortumlarla vurarak sayım yapıyorsunuz. Bize gelince... Bizler büyük bir davanın ashabıyız... Allah bizi Tevhidle izzetli kıldı. Ve bizler sadece bu Tevhid için esir düştük. Esir dahi olsak asla zillete razı olmayız. Ve kesinlikle kız kardeşinin ırzına geçmekten ya da buna benzer suçlardan dolayı burada olan kimselere yaptığınız muameleleri bizlere yapmanıza razı olmayız.

- Ancak Şeyh! Üslubunuz çok kaba ve sert bir üslup. Diğer cemaatin fertleri ise çok yumuşak bir üsluba sahipler. Bizimle tokalaşıyorlar, bize tebessüm ediyorlar. Aslen biz bu güzel üslupları ile bizden bir çok kişiyi kendilerine asker yapmaları endişesiyle onlardan daha çok korkuyoruz. Size gelince... Siz bu sert ve kaba üslubunuzla insanları ancak kendinizden kaçırırsınız.

- Öncelikle bilmelisin ki, benim gerek sana böyle muamele etmemde ve gerekse seni Tevhide davet etmemdeki asıl amaç kesinlikle o bahsettiğin cemaatin yaptığı gibi seni kendime asker yapmak, belirli bir cemaate kazandırmak değildir. Ancak benim öncelikle hedefim seni şirkin karanlıklarından Tevhidin nuruna çıkarmak ve seni ilk davet ettiğim şeye –yani Allah'ı birleyerek sadece O'na ibadet etmeye- davet etmektir. Kesinlikle davetim

seni kendime ya da bir başka cemaate asker yapmayı içermemektedir. Bilakis sana olan çağrım tağutların, beşerî kanunların askerliğini terk etmen ve sadece Tevhidin, İslam şeriatinin askeri olmandır.

Aynı şekilde böyle bir üslup kullanmam senin açık bir şekilde Tevhidi anlamanı istememdendir. Öyle ki bu Tevhid sana ilk olarak şirkten ve ehlinden beri olmanı vacip kılmaktadır. Umulur ki Rabb'im beni Allah'ın emri gelinceye kadar hak üzere Allah'ın dinini ayakta tutan, kendilerini yardımsız bırakan ve kendilerine muhalefet edenlerin kendilerine hiçbir şekilde zarar veremeyecekleri taifeden kılar.[39] İşte sana karşı böyle davranmamın sebebi budur. Kendi hükmünü sana öğretmek adına seninle tokalaşmıyor ve sana selam vermiyorum. Senin Allah'ın şeriatını terk ederek beşerî kanunların yardımcılığını yaptığın sürece açık bir şekilde şirk ve küfür içinde olduğunu sana ızhar ediyorum. Seni yakıtı insanlar ve taşlar olan cehennem ateşinden kurtulman için şirk kanunlarına ve müşriklere yardım etmekten uzak durmaya davet ediyorum.

Senin sırtını sıvazlayan, sana karşı yağcılık yapan, seninle tokalaşan, yüzüne gülümseyen, yanlışlarını süsleyen, şirkine razı olan kimselerin aksine ben sana işte böyle davranıyorum. Peki görmüyor musun hangi taife senin daha çok menfaatini istemektedir? Allah'a yemin olsun ki bizler senin hayrını istiyoruz. Bizler bu ülkeyi ve onun menfaatini çok daha fazla düşünüyoruz. Bununla beraber senin kendisine itaat ettiğin, kendi nefsinden çok onları korumaya çalıştığın idarecilerinin dahi menfaatini senden

---

[39] Şeyh Ebu Muhammed burada birçok sahih hadiste geçen "Taifetu-l Mansura'ya" işaret etmektedir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmaktadır: ""Ümmetimden bir gurup Allah'ın emrini yerine getirmeye devam edecektir. Onları yalnız bırakanlar veya kendilerine muhalefet edenler, Allah'ın emri gelinceye kadar onlara bir zarar veremezler ve onlar insanlara karşı muzaffer olacaklardır." (Müslim) –yayıncı-

daha çok istemekteyiz.

- Nasıl?

- Benimle senin, bu ülkenin ve idarecilerinin misali şu şekildedir. Bir tren düşün ki, o treni sizin yöneticileriniz ve onun yardımcıları kullanmaktadır. Son sürat bir şekilde hep beraber rayların üstünde ilerliyorsunuz. Allah korusun bu rayların sonu ise cehennemin dipsiz çukurlarından bir çukurdur. Ben ve benim gibi Tevhid davetçileri trenin önünde bekliyoruz. İçindekiler o dipsiz çukura düşmesin diye engellemeye çalışıyoruz. Önünü kesmeye uğraşıyor ve size sesleniyoruz:

"Allah ile beraber hüküm çıkarmaktan kaçının", "Allah'a şirk koşmaktan sakının", "Beşerî kanunları terk edin", "Faizi haram kılın, zinadan sakının, hak dini din edinin" diye... Peki sen ve senin gibi tağutların ve beşerî kanunların askerleri ne yapıyorsunuz?

- Sen ve senin gibi davetçiler ezilerek paramparça olsun diye trene daha fazla yakıt ekliyoruz.

- Evet... İşte sizin durumunuz budur. Beni paramparça etmek, davetimden yüz çevirmek, insanları davetimden sakındırmak ve hep beraber o dipsiz kuyuya düşmek için adeta treni itiyorsunuz. İşte bu şekilde... Ben aslen bu ülkenin ve bu ülkede yaşayanların menfaatini senden daha çok istiyorum. Bütün hayatımı, ömrümü sizin şirkten ve ateşten kurtulmanıza vakfetmişim. Ancak siz buna karşılık, beni ve benim gibi davetçileri zindanlara atıyor, bizlere işkenceler yapıyorsunuz. Üstüne üstlük tüm bunlardan sonra sen Allah'a davette nasıl bir üslup kullanılması gerektiğine dair bana konferans vermeye kalkıyorsun. Sen öncelikle üslup ve diğer fer'i meseleler hakkında konuşmayı bırak ve Allah'a tevbe et, şirke ve beşerî kanunlara yardım etmeyi bırak. Ve şu an içinde bulunduğun hal üzere ölmekten kaçın. Allah'a yemin olsun ki, bu halin üzere ölürsen işte o zaman asla felah bulamazsın.

Suvaka Zindanı

Ürdün/1416 h.

Tevhid ve Şirk Askerleri Arasında Dialog (2)

Bütün hamdler âlemlerin Rabb'i Allah'a özgüdür. Salât ve selam Allah'ın Rasulü üzerine olsun... Bir tutuklu bana dedi ki:

"Bugün ailem beni ziyarete gelmişlerdi. Bense o esnada uyuyordum. Beklemişler ancak kimse bana bir haber vermedi. Ve bu sebepten dolayı da ziyaret sürem boşa geçti. Ancak şu gardiyan -Allah onu hayırla mükâfatlandırsın- ailemin beni tekrar ziyaret etmeleri için kendilerine izin verdi."

Bu sözler üzerine "Allah'a hamd olsun. Allah kerimdir" dedim. Gardiyan hemen müdahale ederek "Peki ben kerim değil miyim?" dedi. Bu sözüyle tutuklunun, ailesiyle tekrar görüşmesine izin vermesini kastediyordu. Kendisine dedim ki:

- "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmaktadır: "Hiç şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu dini hiçbir nasibi olmayan kimselerle de destekler."[40] İşte Allahu Tealâ bu şekilde insanların çoğunu kendilerinde Allah'ın dinine yardım etme niyeti olmaksızın bu dine ve Müslümanlara yardım etmeleri için kullanır. Ancak onlar bu yaptıkları ile hiçbir karşılık alamazlar. Baksanıza Kral Fahd b. Abdulaziz'e... Milyonlarca Kuran-ı Kerim bastırmıştır. Allah onu bu dine hizmet etmesi için kullanmıştır. Ancak o şirk üzere olduğu, kâfirleri dost edindiği sürece Allah katında bu yaptıklarından dolayı kendisine hiçbir ecir verilmeyecektir. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Yahudileri ve Hıristiyanları dost edinme-

---

[40] Nesai ve Ahmed rivayet etmiştir. Müslim ve diğerlerinde hadis şu şekilde geçmektedir: "Allah bu dini facir bir kimse ile de destekler." -*yayıncı-*

yin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, şüphesiz o onlardan olur. Şüphesiz Allah, zalim kavmi doğru yola iletmez." (5, Maide/51)

- Sen bunu nereden biliyorsun ki? Onun hakkında nasıl böyle bir hüküm verirsin? Bunun bilgisi ancak Allah katındadır.

- Muhakkak ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bunu bize kitabında öğretmiştir. Müşriklerin amellerine dair şöyle buyurmaktadır:

"Onların yaptıkları her bir iyi işi dikkate alırız, fakat onu saçılmış zerreler haline getiririz." (25, Furkan/23)

Bu demektir ki, müşrikler hastaneler, mescidler yapabilir, bir çok iyi ve hayırlı amellerde bulunabilirler. Ancak tüm bu yaptıkları, amellerin sıhhatinin ve kabul edilmesinin ilk şartı olan Tevhid ve iman binası üzerine kurulmadığı sürece kabul edilmeyecektir. Her kim Allah'a şirk koşar, müşrikleri dost edinir, onların batıl kanunlarına tabi olursa ya da onları himaye eder, muvahhidlere savaş açar ve onlara düşmanlık ederse... İşte böyle bir kimsenin Allah ile hiçbir bağı yoktur. Onun ameli şirkten ve tağutlardan Allah'a yönelinceye kadar kabul olunmaz.

- Allah'a yemin olsun ki şeyh senin sözlerinin dörtte üçü doğrudur. Ancak diğer dörtte bir olan tağutlar konusuna gelince...

- İşte bana göre de en önemli ve en güzel olan bu dördüncüsüdür.

***

Bir gün mahkûmlardan biri bana erkeğin avret sınırları ile ilgili bir soru sordu. Bu konuda kendisine çelişkili gelen bazı hadislerin olduğunu söyledi. Bununla beraber çoğu zaman bizim tağutları, yardımcılarını ve taraftarlarını tekfir ettiğimizi duyuyordu. Bu konuda da Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in namaz kılan bir kişinin öldürülmesinin nehyine (namazın kanı koruduğuna) dair hadisini nakletti ve bu konularda kendisine cevap vermemi istedi. Ona şöyle cevap verdim:

- Öncelikle erkeğin avret sınırlarına dair olan sorudan başlayalım. Allah sana hidayet etsin. Öncelikle şunu bilmen gerekir ki şer'î naslar arasında bir çelişkinin olması mümkün değildir. Şayet Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir şeyi emreder ve daha sonra da kendisi bu emrin hilafına bir fiilde bulunursa âlimler bu konuda çeşitli yollar tutmuşlardır.

Bunlardan ilki mümkün olduğunca nasların arasını birleştirmektir. Mesela avret konusunda âlimler şöyle demişlerdir:

Avret yerleri avret-i galiza ve avreti hafife olmak üzere ikiye ayrılır. Avreti galiza, ön ve arka edep yerleridir. Avreti hafife ise edep yerleri dışında kalan baldır ve uyluklardır. İşte bu şekilde bir ayrım senin zahiren birbirine muhalif gördüğün hadisler arasında ihtilafı ortadan kaldırmaktadır.

Yine âlimler bu tür ihtilafları giderme adına "emir amele takdim edilir" demişlerdir. Yani Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in bir emri ile bir ameli arasında muhalefet varsa öncelikle emrettiği alınır. Zira bazı durumlar sadece Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e has olabilir ancak emirler ümmetin genelini kapsar. İşte bundan dolayı baldırın örtülmesi emir olduğu için esas olan onu örtmektir. Her ne kadar aksi bir uygulama söz konusu olsa bile burada emir esastır.

Yine hadisler arasında zahiren görülen ihtilafı gidermek için âlimler nesh meselesini de zikretmişlerdir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* emriyle daha önce yaptığı bir ameli nesh etmiş olabilir. Burada hangisinin nasih, hangisinin mensuh olduğunu anlamak için emrin ve fiilin işleniş tarihlerine bakılır.

Sonuç olarak diyebiliriz ki; baldırların örtülmesi takvanın kemalindendir. Edep yerleri gibi ağır avret değildir.

İkinci soruna gelince; Allah sana hidayet etsin. Bil ki; Tevhidin ve İslam'ın örtülerinden soyutlanarak bu dine yardım etmeyi terk etmek, avret yerlerini açmaktan daha büyük günahtır. Bu

yüzden kişinin şirk ve mürted yöneticiler karşısında dinini ve Tevhidini muhafaza etmesi avretini muhafaza etmesinden daha önemlidir.

Namazın kişinin kanını koruması meselesi şu şekildedir. Müslim'de geçen bir hadiste Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Müslümanların başına kötü yöneticilerin geleceğini söyledikten sonra sahabe "Ya Rasulullah! Onlarla savaşalım mı?" diye sormuş Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ise, "Hayır. Namaz kıldıkları sürece savaşmayın" diye cevap vermiştir. Bu âlimlerin de işaret ettiği gibi yöneticiler Tevhid üzere amel ettikleri sürecedir. Çünkü Tevhid olmadan namazın hiçbir değeri yoktur.

Bilinmelidir ki Tevhid, ibadetin kabulünün şartlarından bir şarttır. Kişi Allah'ı Tevhid etmediği ya da eksik Tevhid ettiği sürece amelleri kabul olmaz. Bu yüzden amellerin kabulü için Tevhid şartı diğer şartlardan daha önemlidir. Bir adam abdest almadan namaz kılarsa sence bu namaz makbul olur mu?

- Hayır. Namazı batıldır.

- Evet elbette o kişinin abdestsiz kıldığı namaz batıldır. Çünkü taharet namazın sıhhatinin şartlarındandır. Peki ya en büyük şart olan Tevhid söz konusuysa durum ne olur. Nitekim Allahu Tealâ bütün elçilerini Tevhidin tebliği için göndermiş ve kitapların tamamı da bu amaca binaen indirilmiştir.

> *"Andolsun, biz her ümmete: 'Allah'a kulluk edin ve tağuttan kaçının' (diye tebliğ etmesi için) bir elçi gönderdik. Böylelikle, onlardan kimine Allah hidayet verdi, kiminin üzerine sapıklık hak oldu. Artık, yeryüzünde dolaşın da yalanlayanların uğradıkları sonucu görün." (16, Nahl/36)*

> *"Artık kim tağutu tekfir edip Allah'a iman ederse, kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah işitendir, bilendir." (2, Bakara/256)*

Allahu Teâla kişinin kurtuluşa ermesi ve ibadetlerinin kabul edilmesi için tağutu inkâr ederek Allah'a iman etmesi gerektiğini beyan etmiştir. Ancak namaz kılan, oruç tutan fakat bununla beraber tağutları ve onların kanunlarını koruyan, onlara karşı dostluk besleyen tağutlara yardım eden kimseler gibi Allah'a iman ettiği halde tağutu inkâr etmeyen bir kimsenin sağlam kulpa sarılarak kurtuluşa ermesi, ibadetlerinin makbul olması kesinlikle söz konusu değildir. Çünkü ibadetlerin kabul edilmesi için en önemli şart şirkten bütünüyle beri olarak Allah'ı Tevhid etmektir. Bu şartı yerine getirmeyen kişinin ne namazı, ne orucu ne de diğer ibadetleri ona fayda vermez. Bu önemli şarta bağlı kalmaksızın ibadet ve amel edenlere dair Allahu Teâla şöyle buyurmuştur:

"İnkâr edenler ise; onların amelleri dümdüz bir arazideki seraba benzer; susayan onu bir su sanır. Nihayet ona ulaştığında bir şey bulamaz ve yanında Allah'ı bulur. (Allah da) Onun hesabını tam olarak verir. Allah, hesabı çok seri görendir." (24, Nur/39)

Yine Allahu Tealâ bir başka ayette şöyle buyurmaktadır:

"O gün, öyle yüzler vardır ki, zillet içinde aşağılanmıştır. Çalışmış, boşuna yorulmuştur." (88, Ğaşiye/2-3)

Yani dünyada ibadet etmekten yorulmuş yüzler... Ancak onların akıbetine dair Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Kızgın bir ateşe yollanırlar." (88, Ğaşiye/4)

Çünkü onlar ibadet ederken Tevhid şartını yerine getirmemişlerdir. Bu yüzden Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve ashabı insanlar bu önemli şartı (Tevhidi) yerine getirmeksizin onları namaz kılmaya davet etmemişlerdir. Bilakis öncelikle Tevhide davet etmişlerdir. Namaz, zekât gibi şer'î amellerin kesinlikle Tevhid olmadan kabul olmayacağını onlara açıklamışlardır. Bunun en açık delili Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Muaz bin Cebel *(radıyallah anh)*'ı Yemen'e gönderirken ona yaptığı şu tavsiyedir:

"Onları öncelikle Allah'tan başka ilah olmadığına ve benim de Allah'ın Rasulü olduğuma şahitlik etmeye çağır. –Diğer bir rivayette ise onları sadece Allah'ı birlemeye çağır şeklindedir.- Bu iki şehadette sana itaat ederlerse, Allah'ın kendilerine beş vakit namazı farz kıldığını bildir..."[41]

Sonuç olarak kişi Allah'ı birlemediği sürece ne namazı, ne orucu ne de sadakası makbul değildir. Bu yüzden senin sorduğun hadiste "namaz kıldıkları sürece onlarla savaşmayın" sözü Tevhid şartını yerine getirdikleri sürece demektir. Nitekim abdest olmadan da namazın kabul edilmesi mümkün değildir. Şimdi sana soruyorum "onlar namaz kıldığı sürece onlarla savaşmayın" hadisinde abdestli namaz kılmaktan bahsediyor mu?

- Hayır

- Peki, abdetsin namaz için bir şart olduğunu nereden biliyorsun?

- Diğer hadislerden.

- İşte Tevhid için de aynı şey söz konusudur. Çünkü o şartların en önemlisi, farzların en büyüğüdür. Allah hepimizi hidayete ulaştırsın ve seni içinde bulunduğun bu büyük yanlıştan kurtarsın. Hamd âlemlerin Rabb'inedir. Salât ve selam nebi ve Rasullerin en sonuncusu olan Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)* üzerine olsun.

1416 h.

Rebiulevvel ayının sonu.

---

[41] Buhari

Tevhid ve Şirk Askerleri Arasında Dialog (3)

15-Şevval-1416 h. (5.3.1996 m.) tarihinde meclisteki "Halk Özgürlüğü Komisyonu" başkanı Zeyb Abdullah hapishaneyi ziyaret etti. Bu hükümetin güvenoyu almasından sadece bir gün sonraydı. Mahkûmlar onu istek, rica ve evrak yağmuruna tuttular. Ancak o maalesef İslamî dava ile ilgili tutuklu bulunan birkaç kişiden başkasını kabul etmedi. Gezisinin ardından hapishaneden ayrılmadan önce (Allah'ın lütfu ile) onunla hapishane idaresi önünde karşılaştım. Aramızda şöyle bir konuşma geçti. Ona dedim ki:

- Biz başkaları gibi senden herhangi bir şey istemek için gelmedik. Ya da hapishane idaresinden, davranışlarından şikâyetçi olmak de için de gelmedik. Çünkü zaten "Kızıl Haç" ve diğer heyetler bu iş için sürekli geliyorlar. Onlara da hiç bir şey söylemiyoruz, şikâyette bulunmuyoruz. Allah bizim Mevla'mızdır. Bizi O gözetir. Bizi bu hapishaneden ne siz, ne efendileriniz ne de bir başkası çıkaracaktır. Ancak Allah bunu dilediği zaman herkese inat sadece O'nun iradesi ile çıkacağız. Biz, Allah'ı hatırlatmak ve O'na davet etmek için sana geldik. Biz hiç şüphesiz biliyoruz ki sen buraya bizi düşündüğün için geldin ve eğer bizi bu hapishaneden çıkarmak senin elinde olsaydı çıkarırdın."

- Vallahi öyle...

Bunun üzerine güvenlik görevlilerini ve subayları işaret ederek ona şöyle dedim:

- Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a andolsun ki; biz de seni ve bu insanları düşünüyoruz. Biz, Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen bu hükümetin sizi koyduğu bu hapishaneden çıkarmak istiyoruz. Yani parlamentoya katılmak suretiyle kendinizi hapsettiğiniz o hapishaneden. Çünkü cehennem hapishanesinin yanında bizim içinde bulunduğumuz hapishanenin lafı bile olmaz.

"Cehennemi, kâfirler için kuşatıcı bir zindan yaptık." (17, İsra/8)

Yani sizi şirk ve onun karanlığındaki hapishaneden İslam'ın nuru ve refahına çıkarmak istiyoruz.

- Sen bana selam vermeyenlerdensin değil mi?

- Evet, sana selam vermiyorum. Çünkü sen; teşrî (kanun koyma) noktasında yönetime katılıyorsun. Beşerî kanunlara bağlı kalacağına dair yemin ediyorsun ve dün Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen bir hükümete güvenoyu verdin.

- Parlamentoda kanun koyma noktasında şunu söylemek isterim. Bu kanunların bir kısmı şeriate muhaliftir bir kısmı ise şeraitle mutabıktır. İşte biz şeriate muhalif olan kanunları reddediyoruz, şeriate muvafık olan kanunları ise kabul ediyoruz.

- Bu söylediğiniz sözün cevabı oldukça uzundur. Ne olursa olsun kanunlarınız anayasaya uygun olmak zorunda değil mi?. Karşı çıkışınız da ancak anayasa çerçevesinde olabilir. Size bu konuyu ve bu anayasanın küfür anayasası olduğunu ayrıntıları ile açıklayan bir kitap hediye etmek istiyoruz. Onu dikkatlice ve iyice düşünerek okumanızı rica ederim. Güvenlik güçlerine de bir nüsha vereceğim. Allah'tan hem kendimiz hem de sizin için hidayet diliyorum.[42]

- Allah'tan bize ve size hidayet etmesini diliyorum. Umarım en kısa zamanda Allah sizi hürriyetinize kavuşturur ve bu konuları dışarıda etraflıca görüşür, tartışırız.

- Benim için bu sorun değil. Allah'ın sevdiği ve razı olduğu herkesi hidayete ulaştırmasını diliyorum.

Suvaka Hapishanesi

---

[42] Ona "Keşfun Nikab an Şeraiti-l Gab" isimli eserimi verdim. Bu ziyaretten bir ay kadar önce yazmıştım. "Allah'ın Yusuf'a helal kıldığı bize de helaldir" diyerek meclise girmeye, bakanlığa katılmaya dair şüpheler saçan kişilere reddiye amaçlı yazmıştım.

Tevhid ve Şirk Askerleri Arasında Dialog (4)

Asıl Tekfirciler Kimlerdir?

Ramazan ayının son günleri idi. Hala devam eden ve hiç bitmeyen “Tanzimu-l Kaide” isimli dava hakkında ifademin alınması için İstihbarat Daire Başkanlığı’ndaki hücremden alınarak Savcı Mahmud Ubeydat’ın odasına götürüldüm. Odasına girdiğim zaman genel âdetim üzere kendisine selam vermedim. Ellerimdeki kelepçeleri çözdüler, gözümdeki bezi çıkardılar. Savcı bana dönerek dedi ki:

- Nedir bu hal ey Ebu Muhammed! Bize selam vermemeyi ve bizi tekfir etmeyi hala bırakmadın mı?

Ona dedim ki:

- Aramızda artık bir selam mı kaldı ey Ubeydat? Senin küfrünü bir kenara bıraksak bile, senin isminle evlerimize baskınlar düzenlenmiyor mu? Annelerimiz ve çocuklarımız senin verdiğin onayla korku içinde gecelemiyorlar mı? Senin verdiğin kararlarla kardeşlerimiz müebbet hapse mahkûm olmadılar mı? Tüm bunlardan sonra hala aramızda nasıl selam olur ki...?

Bu esnada savcı Ubeydat’ın yardımcısı Mahmud Hayasat sözümü keserek konuşmaya başladı:

- Muhakkak ki Allah kızarana dek bin sene alevlenen ve sonra kararana dek yine bin sene alevlenen cehennem ateşini bunun gibi Haricîler için hazırlamıştır.

Bunun üzerine ben de dedim ki:

- İyi dinle bak Ubeydat! Arkadaşın neler diyor... Bizim sözlerimiz mi daha tehlikelidir yoksa sizin söylediğiniz bu söz mü? Bizim sizi tekfir etmemiz ancak dünyevî hükümler üzerinedir. Ancak sonunuzun ne olacağını ise bilmiyoruz ve ahiretteki yerinize dair bir hüküm bildirmiyoruz. Belki sizler ölmeden önce tevbe edersiniz ve küfrünüzden uzaklaşırsınız. Ancak size gelince, aynen şu adamın yaptığı gibi Allah'tan başka hiçbir kimsenin bilmeyeceği uhrevî/gaybî hükümlerle aleyhimizde hükmediyorsunuz. Evet, şimdi hangi hüküm daha tehlikelidir. Bizim vermiş olduğumuz hüküm mü yoksa sizin hükmünüz mü? Hangimiz Allah'ın dinine karşı daha cüretkârız. Ve asıl tekfirci ve Haricî olanlar kimler acaba? Biz mi yoksa siz mi?

***

Suvaka hapishanesine naklediliyordum. Daire başkanı ile münakaşa etmeye başladık. Kendisine "Allah sana hidayet etsin" dedim. Birden hareketlendi ve bana dedi ki:

- Asıl Allah sana hidayet etsin.

- Allahumme Âmin... Bizler nafile namazlarımızda ettiğimiz hidayet temennimizin dışında bir de gece ve gündüz farz namazlarımızda 17 defa Rabb'imizden bizi dosdoğru yola hidayet etmesini dileriz. Her halimizde O'ndan hidayet dilemekten hali olmayız. İşte bundan dolayı senin hakkında verdiğim hüküm budur. Bil ki; sen, ben ve hepimiz Allah'ın hidayetine muhtacız.

- Benim de senin hakkında verdiğim hüküm budur... Senin verdiğin hüküm gibi?

- Yani sana göre ben kâfirim öyle mi?

- Evet...

- Ancak ikimizin arasında çok büyük bir fark var. Şöyle ki; sana daha önce defalarca açıkladığım üzere ben seni şer'î delillere

binaen tekfir ediyorum. Ancak sana gelince; beni tekfir etmen bütünüyle nefsinden kaynaklanmaktadır. Şer'î delillerden değil... İşte bu tekfirde aşırı gitmenin radikal olmanın, gelişi güzel hüküm vermenin kendisidir. Asıl tekfirci işte sizlersiniz. İddia ettiğiniz gibi bizler değil...

İşte şer'î esaslara dair aşırı cehalet tekfircilerin en bariz sıfatlarındandır. Onlar hüküm vermede acele ederler, hiçbir şer'î esasa dayanmadan tekfir ederler. Müslümanların dokunulması haram olan kutsallarını helal sayarlar, kanlarına ve mallarını dokunulmaz görmezler.

Kendisinden başka hiçbir ilah olmayan Allah'a yemin olsun ki, şirkin ve beşerî kanunların askerleri bu sıfatları öncelikle hak etmektedirler. Onlar Müslümanların dokunulması haram olan kutsallarını mübah görmekte, Müslümanlarla harb etmekte buna karşılık Haricîlerin yaptığı gibi putperestlere hiç dokunmamaktadırlar. Defalarca şer'î maske altında muvahhidlerin evlerine baskın düzenlemişler, kanlarını ve mallarını helal saymışlar, hukuklarına tecavüz etmişler, dokunulması haram olan kutsallarını mübah görmüşlerdir. Bununla beraber onların küfür kanunları putperestlerin ve haçlıların koruyuculuğunu yapmakta, onların kanlarını haram saymaktadır.

Yine bu tekfirciler, ilimsizce Allah'ın dini hususunda cüretkâr olma bakımından insanların ileri gelenleridir. Gelişi güzel batıl hüküm vermede çok çabuk davranırlar. Bundan dolayı da din hususunda Allah'ın yarattığı kimseler arasında en cahil kimseler tekfircilerdir.

"Onlar, sadece bu dünya hayatının dış yüzünü bilirler. Ahiretten ise onlar hep gafildirler." (30, Rum/7)

Ancak bizlere gelince –Allah'a sonsuz kere hamd ve şükürler olsun ki- gerek tekfirde aşırı gitmekten gerekse de tekfirde aceleci davranmaktan insanların en uzak olanıyız. Ancak Allah ve Rasulü'nün tekfir ettiği kimseleri tekfir ederiz.

Bütün yazdıklarımızda ancak apaçık bir şekilde küfre giren, delil üzere küfürleri gün ortasındaki güneş gibi açık olan insanlarla meşgul olduk. Onlar küfrün ileri gelenleri, tağutlar, onların yardımcıları ve destekçileridir. Onlar bütün hayatlarını kâfirlere yardım etmeye, onların şirklerini ve küfür kanunlarını sağlamlaştırmaya, İslam'a ve Müslümanlara savaş açmaya adamışlardır.

Yine bizler hiçbir zaman insanları tamamen tekfir etmekle meşgul olmadık. Müslümanların avamına karşı devamlı şefkatle yaklaştık, zayıf ve güçsüz olmalarından, tağutların onların başına musallat olmasından dolayı onlara merhamet ettik. Tüm bu belalardan onları kurtarmak için çaba gösterdik.

Ve yine bizler tekfirin şartları ve onun muteber engellerine göre hareket ettik. İnsanları ancak açık ve sarih küfürleri sebebiyle tekfir ettik. İhtimaller, zan ve hırs üzere kimseyi tekfir etmedik. Amellerin ya da sözlerin kendi kanaatimizce gereklerine göre bir tekfirden ya da kural ve kaide dışı bir tekfirden de devamlı surette sakındırdık. Davetimizin mihveri Allahu Tealâ'nın şu ayetidir:

"De ki: İşte benim yolum budur; basiret üzere Allah'a davet ediyorum. Ben ve bana uyanlar da (işte böyleyiz). Ben Allah'ı tesbih ederim ve ben müşriklerden değilim." (12, Yusuf/108)

Tevhid ve Şirk Askerleri Arasında Dialog (5)

Asıl Zorba, Kibirli ve Katı Olan Kimlerdir?

Nasıl ki şirk askerlerine karşı selam vermiyorsak aynı şekilde onlarla tokalaşmıyorduk da… Bunun sebebinin ise onlarla aramızdaki kesin ayrılığa binaen olduğunu, onlar beşerî kanunların safında yer aldıkları sürece bunu değiştirmeyeceğimizi kendilerine defalarca anlattık.

Günlerden bir gün “Suvaka” hapishanesinin müdürü ile karşılaştım. Beraberinde yardımcıları, gardiyanları ve esirlerden bir gurup vardı. Hepsi de zillet içinde dilenerek isteklerini sunuyorlardı. Beni yardımcısı ile tanıştırdı. Yardımcısı tokalaşmak için bana elini uzattığında ona “Kendini zora sokma. Ben seninle tokalaşmam” diyerek karşı koydum. Bunun üzerine gardiyanlardan bazıları ona “efendim bunlar bizimle selamlaşmazlar” dedi.

Ben gardiyanların sözünü düzeltircesine şöyle dedim:

- Bu konunun yanlış anlaşılmamasını temenni ederim. Bizim sizlerle tokalaşmamamızın ya da size selam vermememizin sebebi sizin bedenlerinizin necis olduğuna inanmamızdan kaynaklanmıyor. Hayır asla… Fakat bizler kendimizi bu dinin askerleri ve Kur’an’ın erleri olarak görüyoruz. Bundan dolayı da burada hapsedilmişiz ve hapishane hayatımız hala sürmektedir. Ve yine inancımıza göre sizler de beşerî kanunların erlerisiniz. Bizzat kendinizin de söylediği gibi gözleriniz onu himaye etmek ve sağlamlaştırmak için sabahlamaktadır. Allah’ın şeriatı ile hükmetmekten yüz çeviriyorsunuz. Sizler ayrı bir saftasınız bizler ayrı bir safta…

"Şu ikisi Rableri hakkında tartışmaya girmiş iki hasımdır." (22, Hac/19)

Sizler bu beşerî kanunları terk etmediğiniz ve Allah'ın dinine yardım etmediğiniz sürece ellerimiz ellerinize asla değmeyecektir. Ancak bunu yaparsanız işte o zaman dostlarımız ve kardeşlerimiz olursunuz. O zaman sizinle tokalaşırız. Size yardım ve hizmet ederiz. Bu esnada gardiyanlar bizim konuşmalarımızı dinlemek için toplanan mahkûmları azarlamaya başlarlar...

***

Tutuklanmamın ilk günleri... Bayramı hapishanede geçiriyorum... Hapishanede "İstihbarat Daire Başkanı" tarafından çağrıldım. Odasına girerken kendisine selam vermedim ve tokalaşmadım. Müdürleri bana oturmamı işaret etti ve oturdum. Alışkanlığımız gereği onlara selam vermememiz üzerine bana sataşmaya kalktı. Gerek bu yaptığımın davet ahlakına aykırı olduğuna gerekse başka meselelere dair bana vaaz vermeye başladı. Kendisine dedim ki:

- Davet ahlakını ancak Kur'an'da Allah'ın şu kavliyle vasıflandırdığı Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* tayin eder:

"Sen elbette yüce bir ahlak üzeresin." (68, Kalem/4)

Ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bize şöyle tavsiyede bulunmuştur:

"Yahudi ve Hıristiyanlara öncelikle siz selâm vermeyin."[43]

Tokalaşma konusuna gelince size karşı bakış açımızı biliyorsunuz. Bunu daha önce defalarca anlattık. Şimdi yeniden tekrar etmeye hacet yoktur.

Daha sonra konu döndü dolaştı şirke ve kendilerinin "müşrik" olarak vasıflandırılmalarını kabullenmemelerine geldi. Ben de kendilerine hangi yönden günümüz şirkinin içine düştüklerini,

---

[43] Müslim, Selâm 13.

Allah'tan başka kanun koyucuları nasıl rab edindiklerini, teşrî ve hüküm noktasında Allah'ın dininden başka bir dini nasıl din edindiklerini uzun uzun anlattım. Allah'ın takdiri bu ya o sırada yaşça bizden büyük bir polis muhabiri yanımıza girdi. Beni tanımıyor ve daha önce de hiç görmemişti. Müdürün masasının üzerine bir takım evraklar bıraktı, orada bulunanlarla tek tek tokalaşarak bayramlarını kutladı. Ardından büyük bir hevesle, hürmet ederek bana tokalaşmak için elini uzattı ve "ey Şeyh! Sizin için hayır temenni ederim. Bayramınız mübarek olsun" dedi. Kendisine elimi uzattım, tokalaştım ve "izzet ve hayır İslam'ın ve Müslümanların üzerine olsun" dedim. Ardından odadan hemen ayrıldı. İlk kez bir polisle tokalaştığımı gördükleri için odada bulunanların yüzünde garip bir şaşkınlık vardı. İçlerinden diğerlerine göre daha yetkili olan birisi bana dedi ki:

"Onunla nasıl tokalaştın. Halbuki bizimle tokalaşmıyordun." Kendisine şöyle dedim:

"Konumuna göre hareket etmek diye bir şey vardır. Biz sizinle tokalaşmanın aslen haram olduğuna inanmıyoruz. Sizinle selamlaşma noktasında gösterdiğimiz titizliği tokalaşma konusunda göstermiyoruz. Size daha önce de defalarca anlattığım gibi sizinle tokalaşmamamızın asıl nedeni sizinle aramızda bir fark olduğunu, sizden ve kanunlarınızdan berî olduğumuzu ortaya koyma adınadır. Ve sizler gerek aramızdaki bu farkı, gerekse bizim davetimizin tüm detaylarını şu hapishanede görüyorsunuz. Ancak biraz önce içeri giren kişiye gelince; beni daha ilk defa görüyor. Şayet ona davetimi açıklama imkânım olsaydı onunla tokalaşmazdım. Ancak ben onun sizden aşırı derecede korktuğunu ve bu yüzden de odadan apar topar çıktığını gördüm. Kendisi ile neden tokalaşmadığımı anlatmaya imkânım yoktu. Onunla tokalaşmamamdan dolayı beni edepsiz, kaba, kibirli, nefsine uyan bir kimse olarak görmesinden korktum. Haramlığına dair hiçbir şer'î nassın olmadığı bu konuda bir mefsedete sebep olmama adına da ruhsatı seç-

tim. Ancak size gelince; davetimiz sizin katınızda oldukça açık ve net bir şekilde bilinmektedir. Sizinle tokalaşmamamız konusunda da kendisinden korktuğumuz bir mefsedet yoktur. Ancak sizin bize iftira atmanız müstesna.

Yine Allah'ın takdiri gereği o esnada içeriye bir gardiyan girdi ve onlarla tokalaştı. Daha sonra tokalaşmak için bana yöneldi ve elini uzattı. Ona elimi uzatmadım ve şöyle dedim:

"Size karşı tavrımızı biliyorsun..."

"Bayram da bile öyle mi?" dedi. Bunun üzerine kendisine dedim ki:

"Size dair inancımızda ve size olan davetimizde gerek bayramda gerekse diğer günlerde bir değişiklik söz konusu değildir. İnanç farklı durumlar sonucu değişir mi hiç."

Bu sözüm üzerine birbirilerine baktılar ve gülümsediler. Bir müddet sonra davetimizden hoşlanan ve konumumuza saygı gösteren bir kimse yanımıza geldi. Bana pişmanlığını itiraf etti. Hapishaneye gelen ziyaretçileri bizden ve davetimizden uzaklaştırmaya çalışıyormuş. Ziyaretçileri etkilememizden korkuyormuş.. Onların davetimizi kabul etmelerinden yana endişe duyuyormuş... Bana dedi ki:

"Sizin hakkınızda çok şeyler söyledim. Uyuşturucu haplar kullanmaya cevaz verdiğinizi bile söyledim. Ancak şu an çok pişmanım ve bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım."

Yine bir başkası da şöyle demişti: "Allah'a yemin olsun ki sizin davetiniz hak olan bir davettir. Bizim hakkımızda ne söylerseniz söyleyin... Bizler sizi seviyoruz."

Kardeşlerimizden birisi bana anlattı. Hapishanede Hırıstiyan gardiyanlardan bir tanesi kardeşlerimizin hak üzere sebat edişini oldukça beğenerek kendilerine şöyle demiş:

"Allah'a yemin olsun ki ben size saygı duyuyorum ve sizi çok seviyorum. Elbiselerinizi yıkamak dahi bana şeref verir."

Davetimize karşı düşmanlık yapanların hakkımızda atmış oldukları "tekfirde aşırılık" iftirası aslen kendilerini tekfir etmemize dair acziyet içinde olmaları ve delillerimizi delille çürütememeleri sebebiyledir. Onlar bu davet ehlini aynı şekilde radikallik, kabalık, burnu büyük olmak ve kibirli davranmakla da suçluyorlar. Çoğu zaman bu tavırlarının tek nedeni kardeşlerimizin onların karşısındaki tavizsiz tutumudur. Özellikle de kardeşlerimizin tavrını yalaka ve yağcılarla karşılaştırdıklarında bizi oldukça sert buluyorlar. Ancak asıl kaba, kibirli ve densiz olanlar kendileridir. Bu davete ve ehline karşı kapkara bir kin beslemektedirler. Diğer insanların kendilerine saygı ve hürmet göstermelerine alışkındırlar. Ancak muvahhidler kendilerine diğer insanlardan görmeye alışkın oldukları bu tavırları göstermiyorlar. Kendilerine saygı duyup hürmet etmiyorlar. Hatta selam bile vermiyorlar. Gururlarını kıran, kibirlerini ifşa eden bu davranışa karşılık bizim kibirli olduğumuz iftirasını atıyorlar.

Eğer onların kapalı kapılar ardında sorgu ve işkence esnasında muvahhidlere karşı kullandıkları üsluplarını görseydiniz o zaman onların en çirkef ve en ahlaksız insanlar olduklarını anlardınız.

Bunun yanı sıra onların içinde kısmen de olsa adaletli olanlar bu dava ehlinin güzel ahlakına şahitlik etmektedirler. Bir çok açıdan onlara karşı duruşumuzu ve davetimizi beğendiklerini itiraf ediyorlar. Bu konuda daha önce pek çok örnek vermiştik.

Dedikleri gibi: "Fazilet, düşmanımdan duyduğumdur."

Suvaka Hapishanesi

1420 h. Son dört günü

Tevhid ve Şirk Askerleri Arasında Diyalog (6)

Kimler Terör Estiriyor? Asıl Teröristler Kimdir?

Sistem tarafından "İmama Bey'at" olarak adlandırılan davadan dolayı hapishanede olduğum sıralarda istihbarat dairesindeki sorgu memurlarından birine "içinde bulunduğunuz şu durumdan dolayı Allah'a tevbe etmeyi düşünmüyor musun?" diye sordum.

Kahkahayla gülerek dedi ki:

- Tevbe mi? Neden dolayı tevbe edecekmişim ki?

- Dinle ve davetçilerle savaştığın için.

- Ben dinle savaşmıyorum. Ben senin gibi teröristlerle savaşıyorum. Senin evinde bomba ve mayınlar ele geçirdik. Sen bir teröristsin. Bu yüzden seni ve senin gibileri tutukluyoruz. Neden falancayı filancayı tutuklamıyoruz?

Bununla Mürcie'nin günümüzdeki uzantılarından olan bazı cemaat liderlerini kastediyordu. Davetçilere karşı savaşıp tağutlarla barış yapan, onlara boyun eğen, Müslümanlara karşı savaşıp putperestleri destekleyenleri... Bu yüzden de putperestler onları tutuklamıyor, onlara saldırmıyorlar.

- Sen bu sözlerinle yaptığın işin yanlış olduğunu baştan itiraf ediyorsun zaten. Daha önce de beni yazılarım ve tebliğim nedeniyle tutuklamıştınız. Devamlı surette beni izliyor daha sonra da evime baskınlar düzenliyordunuz. Kapımı kaç kere kırdınız. Bomba ve mayınların kokusunu almadan önce evimi bastınız, yazılarıma el koydunuz.

- Elbette... Çünkü senin davan bize göre bomba ve mayınlardan daha tehlikeli. Sen gençlere bizden ve küfrümüzden uzak durmayı öğretiyorsun... Peki ya sonra? Gençler de doğal olarak biliyorlar ki kâfir, kanı helal olandır. Sen açıkça onları bizimle savaşa çağırmasan bile onlar kendi başlarına bunu düşünüyor ve bizi öldürmeye çalışıyorlar. Senin davetin terörist yetiştiriyor. Bu yüzden bomba ve mayınlardan daha tehlikeli.

- Bu söylediğin durum her zaman için geçerli değildir ki. Eğer sizlerden biri tevbe eder, Müslüman olur ve din ile savaşmayı bırakırsa artık o bizim kardeşimiz, dostumuz olur. Ona canımızı feda ederiz. Hem sonra bütün kâfirler öldürülmez. Onların içinde eman verilmiş olanlar olduğu gibi asker ve savaşçı olmayanlar da vardır. Terör olarak adlandırdığınız şeyin anahtarı sizin elinizde. Bizzat siz dine karşı açtığınız savaş ve dindarlara karşı duyduğunuz düşmanlık yüzünden gençleri buna itiyorsunuz.

***

“Cifr Sahravi” hapishanesinde şirkin ve beşerî kanunların askerleri bazı kardeşlerimize saldırıp elektrikli zincirler ve sopalarla onları döverlerken aralarında şöyle bir konuşma geçer:

- Allah’tan korkmuyor musunuz? Bilmiyor musunuz ki (gerçek) hesap ve azap oradadır ve cehennem zindanı sizin şu zindanlarınızdan çok daha büyüktür?

- Hayır... Ben korkmuyorum. Çünkü ben cehenneme bilet kesiyorum.

- Sakın sizin gibilerin her zaman dediği gibi “biz sadece emir kuluyuz, bizim devletin yanlışlarıyla bir alakamız yok” demeyin. İşte siz burada tağuta alet oluyor ve onun zulmeden eli oluyorsunuz. Efendinize bakın. Amerika’ya gidiyor ve sizden haberi bile yok. Siz ise burada zulmediyor ve yaptıklarınızın sorumluluğunu ona yüklüyorsunuz. Sakın bize “bizim bir alakamız yok” demeyin. Madem bu gün burada fiili olarak efendinizi inkâr etmiyorsunuz o

zaman birbirinizi inkâr edeceğiniz, birbirinizden uzaklaşacağınız o kıyamet gününde sakın bize gelip “bizim onlarla hiçbir ilişkimiz yoktu” demeyin.

- Sus... Evet kral bizim efendimizdir. Ve eğer tek kelime daha söylersen sana onun için iki rekât namaz kıldıracağım.

İşkenceye ara verdikleri sırada kardeşimiz namazını kılmak için kıbleyi sorar. Cellâtlardan biri cevap verir:

“Burada kıble filan yok! Namaz da yok!”

***

Bu bizim ve kardeşlerimizin bizzat yaşadığımız olaylara dair bir örnektir. Bunu bizlerden ve zulmün pençelerine pek çok kez düşenlerden başkası bilemez. Bir yandan Allah’a ve dine en iğrenç kelimelerle küfrediyorlar, din ile ve dindarlarla alay ediyorlar sonra da terör nereden çıktı diye şaşırıyorlar.

***

Son tutuklanışım sırasında bazı görevlilere dedim ki: “Dinimize ve davetimize karşı yürüttüğünüz bu savaşı kendinize meşrulaştırmak için evlerimizde silah ve patlayıcı ele geçirdiğinizi ve bizim terörist olduğumuzu söylüyorsunuz. Bu da kardeşlerimize ettiğiniz eziyet, işkence ve zulüm için size mazeret oluyor. Söyler misiniz bana “terörist eylem gerçekleştirmek maksadıyla plan yapmak” suçunu atmak için bir kaç yazım dışında elinizde ne deliller mevcut? Niçin insanları canlarını korumak ya da sözde onları hedef alan teröre karşı savaşmak bahanesiyle aldatıyorsunuz? Onlara, hakka ve Tevhide karşı savaştığınız gerçeğini açıklayın. O Tevhid ki sizi, küfrî hükümlerinizi, şeriatinizi ve şirkinizi inkâr ediyor.

Sizin terör dediğiniz şey, sizden ve şirkinizden uzaklaşmayı içeren Tevhidin ta kendisidir. Bu yüzden dine ve dindarlara karşı en ufak bir acıma göstermeksizin, hiç bir fark gözetmeksizin saldırıyorsunuz. Bu konuda en kötü işkenceleri, en acımasız zulümleri, gerçek terörün en iğrencini yapıyorsunuz.

Cellâtlarınız yalan ve ihanetten sakınmıyorlar. Kadınları tecavüzle tehdit ediyor, çocukları tutuklamakla korkutuyorlar. Ya da en azından gecenin geç saatlerinde baskınlar düzenledikleri muvahhidlerin evinden beğendikleri eşyaları çalıyorlar. Silahlarıyla çocuklarımız ve annelerimiz karşısında cesaret (!) gösterisi yapıyor, onları korkutuyorlar.

Diğer taraftan alenen cereyan eden gerçek terörü savunarak Yahudiler ve Amerikalılar önünde küçülüyor hatta sürünüyorlar. Onlar ki (Yahudiler ve Amerikalılar) gerek Müslümanların mescidlerini ve masumların evlerini yıkarak, sivil halkı bombalayarak gerekse de İslam davetçilerini kaçırarak ya da âlimlerini hapsederek, çocukları kuşatıp aç bırakarak, kadınları ve yaşlıları öldürerek, halkı darmadağın ederek, servetini yağmalayarak ve ekonomisini harap ederek terörün alasını yapmıyorlar mı?

Bütün bunlar bu işbirlikçilere göre terör değil, çünkü bunları yapan efendileri. Çünkü tüm bu yapılanlar Yahudi ve Amerikalı efendilerine hizmet eden özel uluslararası örgütlerin, küfrî kanunların şemsiyesi altında işleniyor. Efendileri onlar nazarında terörist değildir. Eğer bu eylemler terör olsa bile meşru ve kanuni terördür. Çünkü bu yapılanlar efendileri Amerika'nın hâkimiyeti altında olan Birleşmiş Milletler kanunları ve kararları ile yapılmaktadır. Bu yüzden de kendilerine destek vermekten başka bir şey yapılamaz. Böyle olmasa bile sessiz sedasız kabul ederler ya da temize çıkarmaya uğraşırlar. Efendiler kendilerini gözettiği sürece doğal olarak onların da efendilerine yardım etmekten başka çareleri kalmayacaktır.

Bunların kapalı işkence odalarında yaptıkları şey de aynıdır. Hiçbiri terör değildir. Eğer terörse de kanunlarının izin verdiği meşru bir terördür. Hatta masum tertemiz canların yok oluşuna sebep olsa bile...

***

İstihbarat dairesindeki sorgu memuru Ebu İsa, tutuklu kardeşlerimizden birine şöyle der:

“Ebu Muhammed’e gücümüz yetmez mi sanıyorsun? Vallahi onun karşısında güçsüz değiliz. Gerektiğinde kolayca onun hakkından gelmesini biliriz. Bütün sermayesi bir trafik kazasında biter. Ona bir suikast düzenleriz ya da bir kamyon onu yol ortasında ezer. Sonra faili meçhuller arasına girer.

***

Evet tüm bunlar onların nazarında terör değil... Aksine şirk kanunları tarafından gözetilen, küfür dinlerinin izin verdiği meşru eylemlerdir.

Ancak davetçilerin yaptıkları Tevhide davet etmek ve şirkten uzaklaşmak... Ya da mücahidlerin Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*’nın *“Siz de gücünüzün yettiği kadar onlara karşı her çeşitten kuvvet biriktirin ve cihad için atlar hazırlayın ki, onlarla hem Allah'ın düşmanlarını, hem de kendi düşmanlarınızı, ayrıca Allah'ın bilip de sizin bilmediğiniz daha başkalarını korkutasınız” (8, Enfal/60)* kavli gereği cihad için hazırlık yapmaları bu ahmaklar nazarında terördür, aşırılıktır, fesat çıkarmaktır. Ve bütün devletler mücahidlere karşı savaşmak için birleşirler, onları yok etmek için bütün imkânlarını seferber ederler.

“Gerçek şudur ki, gözler kör olmaz, fakat asıl göğüslerin içindeki kalpler kör olur.” (22, Hacc/46)

İstedikleri kadar tuzak kursunlar. Bizim dinimizden, davetimizden ve cihadımızdan vazgeçmemiz asla söz konusu değildir. Dağlar kadar büyük tuzaklar kursalar da... Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *“Allah sizin düşmanlarınızı çok iyi bilir. Gerçek bir dost olarak Allah yeter. Ve yardımcı olarak da Allah yeter.” (4, Nisa/45)*

Firavun’un kurduğu tuzak ona helak olmaktan başka bir şey

kazandırmadı. Kâfirlerin hazırladıkları tuzaklar kendilerinin ancak sapkınlığını artırdı.

> *"Allah emrinde galiptir. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler." (12, Yusuf/21)*

Allah bizim dostumuzdur. O ne güzel dost ne güzel yardımcıdır... Onların ise dostu tağutlardır. O ne kötü bir dost, ne kötü bir arkadaştır...

Suvaka Hapihanesi

Safer ayının başı 1421 h.

Suvaka Hapishanesinde Gardiyanlara Nasihat

Hamd ancak âlemlerin Rabb'i olan Allah'a özgüdür. Salât ve selam Rasulullah'ın üzerine olsun.

Zaman zaman bazı gardiyanlarla görevleri hakında konuşup, münakaşa ettiğimizde, kendilerinin Müslümanlar aleyhinde casusluk yaptıklarını, bu işi ancak bu şekilde isimlendirebileceğimizi söylüyoruz. Kendilerini casus olarak isimlendirmemize ve yaptıkları görevin hükmünü söylememize çoğu zaman şaşkınlıkla ve kızarak cevap veriyorlardı.

Bir gün içlerinden biri şöyle dedi: "Bu çok kırıcı bir ifade. Bizi casus olarak isimlendirmeniz asla doğru bir şey değildir. Zira kanuna göre casus, yabancı bir devlet lehine çalışan kimsedir. Bizler ise "aşiret çocuklarıyız." Sizin bizi bu şekilde vasıflandırmanızı asla kabul etmeyiz."

Bunun üzerine kendilerine şöyle dedim: "Allah'tan başarı dilerim. Ey Allah'ın dinine, tertemiz şeriatine sırt çevirerek tağutların batıl kanunlarına yardım edenler! Öncelikle bilmeniz gerekir ki, sizin nazarınızda makbul hüküm nasıl ki şu an üzerinde bulunduğunuz beşerî kanunlarsa biz Müslümanlar nazarında da makbul tek hüküm Allah'ın şeriatıdır. Allahu *(Subhanehu ve Teâlâ)* muvahhidlere dair şöyle buyurur:

"Allah ve Rasulü bir iş hakkında hüküm verdikleri zaman, hiçbir mü'min erkek ve mü'min kadın için kendi işleri konusunda tercih kullanma hakları yoktur. Kim Allah'a ve Rasulüne karşı gelirse şüphesiz ki o apaçık bir şekilde sapmıştır." (33, Ahzab/36)

Yine Allahu Tealâ sizin gibi müşrikler için de şöyle buyurur:

"Yoksa onların, Allah'ın dinde izin vermediği şeyi kendilerine meşru kılacak ortakları mı vardır? Eğer azabın ertelenmesine dair kesin yargı sözü olmasaydı, aralarında hemen hüküm verilir, işleri bitirilirdi. Gerçekten zâlimler için acı bir azap vardır." (42, Şura/21)

Allahu Tealâ aşağıdaki ayetlerde ise iki gurubu bir arada zikretmiş ve onların ayırıcı vasıflarını bildirmiştir:

"Aralarında hüküm vermesi için Allah'a ve Peygambere çağırıldıkları zaman, bir de bakarsın ki içlerinden bir gurup yüz çevirmektedir. Ama gerçek kendi lehlerinde ise, boyun eğerek ona gelirler. Kalplerinde bir hastalık mı var yoksa şüphe ve tereddüde mi düştüler? Yoksa Allah ve Rasulü'nün kendilerine haksızlık edeceğinden mi korkuyorlar? Hayır, işte onlar asıl zâlimlerdir. Aralarında hüküm vermek için Allah'a ve Rasulüne davet edildiklerinde, mü'minlerin söyleyeceği söz ancak, "işittik ve itaat ettik" demektir. İşte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir." (24, Nur/48-51)

Casusu ve casusluğu tanımlayan, sınırlarını çizen, hükmünü belirleyen insanların kendi aklından uydurduğu sizin küfrî kanunlarınız değil, bilakis "Bir" ve "Kahhar" olan Allah'ın kanunlarıdır.

İkinci olarak; Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* indirdiği kitabında "aşiret çocuğu" olmayı tekfirin engelleri içinde belirtmediği gibi ulema da kanı korunmuş olanlar içinde "aşiret çocuğu" olmayı saymamıştır. Belki "Bir" ve "Kahar" olan Allah'ın hükümlerine

muhalif bedevi kanunlarında ya da tağutların hükümlerinde bu böyle olabilir. Ancak Allah'ın dininde başı kel Habeşli bir köle ile insanların en saygını ya da itibar gören bir aşiret ve kabileye mensup olanı arasında hiçbir fark yoktur. İnsanlar arasında üstünlük sadece takva iledir. Bundan dolayı Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

"Allah katında en değerli olanınız, O'na karşı gelmekten en çok sakınanınızdır" (49, Hucurat/13)

İşte Ebu Cehil ve Ebu Leheb... Onlar neseb bakımından Kureyş kabilesinin en şereflisi idiler. Ancak onların ne nesepleri ne de akrabalık bağları Allah katında kendilerine bir fayda sağlamadı. Kureyş'ten olmaları onların canını ve malını korudu mu? Bu onları Allah'ın azabından kurtardı mı? Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Kıyamet günü yakınlarınız ve çocuklarınız size fayda vermezler. Çünkü Allah aranızı ayırır. Allah yaptıklarınızı görendir." (60, Mümtehine/8)

Ve işte Abdullah bin Mes'ud... Köleler içinde sıradan bir köle. Ancak Allah onu diniyle şereflendirdi ve üstün kıldı. Ebu Cehil'in göğsüne küçük ayakları ile basarak şöyle diyordu:

"İzzet ancak Allah'a, O'nun elçisine ve mü'minlere mahsustur. Fakat münafıklar bilmezler." (63, Münafikun/8)

Üçüncü olarak; muvahhidlerin aleyhinde casusluk yapmanızda asıl ölçü bunun yabancı bir devlet lehine ya da bir başka Arap devleti lehine olması değildir. Burada asıl ölçü, lehinde casusluk yapılan devletin Allah'ın dinindeki hükmüdür. İşte o zaman kimin için casusluk yaptığınızı anlarsınız. Kime yardım ediyor ve destekliyorsunuz? Sizin bu devletiniz ve onun gibi diğer devletler Allah'ın dini ile savaşmaktadırlar. Ve birçok açıdan Allah'ın dininden çıkmış devletlerdir. Bunu size daha önce defalarca açıklamıştık. Şöyle ki;

1- Allahu Tealâ'nın en önemli sıfatlarından birisi olan teşrî, yani kanun koyma noktasında O'na şirk koşarak dinden çıkmışlardır. Nitekim Ürdün'ün küfür anayasasının 25. maddesinde şöyle der: "Yasama yetkisi Kral'a ve millet meclisine aittir. Millet meclisi yasama yetkisini üstlenir. Yasama organı yetki ve sorumluluklarını anayasa maddelerine uygun olarak yerine getirir."

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Yoksa onların, Allah'ın dinde izin vermediği şeyi kendilerine meşru kılacak ortakları mı vardır? Eğer azabın ertelenmesine dair kesin yargı sözü olmasaydı, aralarında hemen hüküm verilir, işleri bitirilirdi. Gerçekten zâlimler için acı bir azap vardır." (42, Şura/21)

"Eğer onlara itaat ederseniz, muhakkak ki müşriklerden olursunuz." (6, En'am/121)

Daha önce de değindiğimiz gibi[44] burada sözü edilen itaat tek bir konudadır ki o da laşenin (şer'î kesim yapılmadan ölen hayvanın) etidir. Tek bir konuda dahi Allah'ın vahyinden kaynaklanmayan bir hükme itaat, sahibini müşrik yaptığına göre kanun koyma yetkisini tümüyle Allah'tan alarak başkalarına verenlerin hükmü nasıldır acaba?

2- Aynı şekilde bu devletler kâfirlerle, doğulu ve batılı tağutlarla dostluk kurarak muvahhidlere karşı onları destekledikleri için Allah'ın dinden çıkmışlardır. Muvahhidler onların şirklerinden uzak durdukları, kanunlarından ve tuğyanlarından beri oldukları için terörist olarak isimlendirilmektedirler. Buna karşılık kâfir Yahudi ve Hıristiyanlar "İbrahim'in çocukları" ya da "mü'min" olarak isimlendiriliyor. Hâlbuki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onları yalanlayarak şöyle buyurmaktadır:

---

[44] Rableri Hakkında Tartışan İki Düşman" isimli yazıya bakınız.

“İbrahim, ne Yahudi, ne de Hıristiyandı; fakat o, Allah'ı bir tanıyan dosdoğru bir Müslümandı, müşriklerden de değildi.” (3, Ali İmran/67)

Sizin muvahhidlerin aleyhinde casusluk yaptığınız bu devletler doğulu ve batılı kâfir dostları ile güvenlik, bilgi alış verişi, suçluların teslimi konularında ve askerî konularda karşılıklı anlaşmalar yapmaktadırlar. Suçlulardan kasıtları tabi ki ömürlerini Allah yolunda harcayan, O’nun hükümlerinin hâkim olması için çabalayan Tevhid askerleridir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Ey iman edenler! Yahudileri ve Hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, şüphesiz o onlardan olur. Şüphesiz Allah, zalim kavmi doğru yola iletmez.” (5, Maide/51)

“Münafıkların, kitap ehlinden inkâr eden dostlarına "Eğer siz yurdunuzdan çıkarılırsanız, mutlaka biz de sizinle beraber çıkarız sizin aleyhinizde kimseye asla uymayız. Eğer savaşa tutuşursanız, mutlaka yardım ederiz." dediklerini görmedin mi? Allah, onların yalancı olduklarına şahitlik eder.” (59, Haşr/11)

Allahu Tealâ’nın şahitlik ettiği gibi yaptıkları hiçbir anlaşmaya bağlı kalmayan Yahudilerle kardeşlik ve ortak savunma anlaşması yapan bu münafıkları, Allahu Tealâ’nın nasıl inkâr ettiğini görmüyor musunuz?

3- Yine bu devletler “Bir” ve “Kahhar” olan Allah’ın şeriatı ile alay ettikleri için kâfirdirler. Özellikle medya vasıtasıyla Allah’ın dini ile istihza ediyorlar. Mürtedlerin Allah’ın dini ile alay etmelerine izin veriyor, fırsat sağlıyorlar. Allah’ın diniyle alay edenleri koymuş oldukları kanunlarla, ordularıyla koruyorlar. Buna karşılık bu duruma karşı çıkanları ya da bu durumu değiştirmek isteyenleri cezalandırıyorlar. İşte tüm bu sebeplerden dolayı onlar kâfirdirler.

Allahu Teâla Kur'an hafızları hakkında alaycı ifadelerle konuşan kimselere dair şöyle buyurmaktadır:

> *"Eğer kendilerine sorarsan -biz sırf lafa dalmış, şakalaşıyorduk- derler. De ki -Allah ile, âyetleri ile ve Peygamberi ile mi alay ediyorsunuz- Boşuna özür dilemeyin. Sizler iman ettikten sonra kâfir oldunuz. İçinizden bir kısmı affetsek bile bir kısmı suçlarında ısrar ettikleri için azabımıza uğratacağız." (9, Tevbe/65,66)*

Bu ayetin nüzul sebebine dair gelen rivayetlere baktığımız zaman, söz konusu kimseler Kur'an hafızları ile alay ederlerken sözlerinde ciddi olmadıklarını, sadece kendi aralarında şakalaştıklarını, söyledikleri bu sözlere kalben inanmadıklarını, bu yaptıkları fiili helal görmediklerini söyleyerek mazeret beyan ediyorlardı. Ancak buna rağmen Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onları kâfir olarak isimlendirmiştir. Peki ya ülkeyi ve halkı Allah'ın dini ile alay etmeye teşvik edip Allah'ın tertemiz dinini oyun, eğlence haline getirelerin hali ne olur?

4- Yine bu devletler Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında hükümlerle hükmetmeleri, gerek ulusal ve gerekse uluslararası düzeyde tağutun hükmüyle hükmeden mahkemeleri kabul etmeleri sebebiyle kâfirdirler. Allah'ın adil hükümlerini, temiz hadlerini (kanunlarını), Yahudi ve Hrıstiyanların çöplükvari düşüncelerinden aldıkları kanunlarla değiştirdikleri için kâfirdirler. "Bir" ve "Kahhar" olan Allah'ın şeriatini bir kenara atarak insanlara, malları, kanları, ırzları konusunda kendi koydukları kanunlarla hükmetmektedirler. Kendi ulusal mahkemelerinde böyle bir yöntem ile hareket ederlerken diğer devletlerle aralarında çıkan anlaşmazlıklarda ise "Uluslararası Adalet Mahkemesi" ismini verdikleri tağutun mahkemelerine başvurmaktadırlar. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

“Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse, işte onlar kâfirlerin ta kendileridir.” (5, Maide/44)

“Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten inandıklarını öne sürenleri görmedin mi? Bunlar, tağutun önünde muhakeme olmayı istemektedirler; oysa onu tekfir etmekle emrolunmuşlardı. Şeytan onları uzak bir sapıklıkla sapıtmak ister.” (4, Nisa/60)

Yukarıdaki ayetleri iyi düşünün... Allahu *(Subhanehu ve Tealâ)* sadece tağutun hükmüne muhakeme olmayı istemelerinden dolayı onların iman iddialarını bütünüyle “*zuum*” (boş saçma sapan bir iddia) olarak isimlendirmektedir. Hâlbuki onlar söylediğimiz gibi henüz tağutun hükmü ile muhakeme olmamışlardı. Bunu sadece istemişlerdi. Peki, öyleyse bütün işlerinde fiilen tağuta başvuranın hali nicedir acaba?

Bu tağutların küfrünün hepsini tek tek sayacak olursak inanının burada sayfalar yetmez. Bu anlattıklarımız dahi hidayet isteyen bir kimse için yeterlidir. Ancak Allah’ın hidayet etmediği kimselere gelince, onlar dağları yerinden kaldıracak güçe sahip olsalar bile hidayet bulamazlar.

Bu kısma kadar anlattıklarımız üzerinde dikkatlice düşündüğün zaman ister aslî isterse riddet şeklinde olsun bu hükümetlerin küfrünün Yahudi ve Hristiyanların küfründen daha kötü olduğu ortaya çıkmaktadır. Zira Yahudi ve Hristiyanlar kâfir olmalarına rağmen kitap ehlidirler.

Allah’ın şeriati ile hükmeden Müslüman bir devlet, ulemanın belirtmiş olduğu şartlar çerçevesinde onlara zimmet akdi (koruma) verebilir. Ancak müşriklere ve ehli kitap dışındaki kâfirlere asla zimmet (koruma) yoktur. Aynı şekilde ehli kitabın kestiği -diğerlerinin aksine- Müslümanların ittifakı ile yenilebilir. Nikâh konusu da aynı şekildedir. Ehli kitaptan olan kadınlarla diğerlerinin aksine nikâh caizdir.

Bu hükümetlerin küfrünün Yahudilerin küfründen daha kötü olduğuna dair pek çok delil vardır. Buna rağmen bu hükümetler Yahudiler lehine casusluk yapanları casus kabul ediyorlar, şerefsiz, vatan haini olarak isimlendiriyorlar. Onları tutukluyor, hapsediyorlar. Hakşinas, dürüst görünebilmek için bazılarını ise siyasi durumlara (konjonktüre) göre idam ediyorlar. Bunun yanısıra herkesin gözü önünde Yahudilerle kardeş olduklarını ilan ediyor, onlar için "amca çocukları" ya da İbrahim'in çocukları" safsatasını dillerinden düşürmüyorlar.

Ey şirk kanunlarının yardımcısı! Tüm bu anlattıklarımızdan yola çıkarak diyebiliriz ki, sen aslen müşrik efendilerine ve onların kanunlarına yardım edebilmek için Müslüman muvahhidler aleyhinde casusluk yapıyorsun. Senin muvahhidlere karşı kendi devletin için casusluk yapman, Yahudi ya da diğer Arap devletleri için kendi devletin aleyhine casusluk yapmaktan çok daha kötü ve iğrençtir. İşte senin yaptığın işin aslı budur.

Ey beşerî kanunların yardımcısı ve müşriklerin casusu! Allah'a yemin olsun ki biz sana samimiyetle nasihatte bulunuyoruz. Muvahhidler aleyhine kendisine casusluk ettiğin efendilerinin, seni itmiş olduğu korkunç cehennemden seni kurtarmak istiyoruz. Âlemlerin Rabb'i olan Allah'a tevbe et. Pişmanlığın fayda vermeyeceği, kaçmak için çok geç kalacağın ölüm vakti gelmeden önce şirkten ve ehlinden teberri et, uzaklaş.

"O gün zulmeden, ellerini (hınçla) ısırarak (şöyle) der: "Ah keşke, elçiyle birlikte bir yol edinmiş olsaydım. Vah yazıklar bana, ne olurdu da filanı dost edinmeseydim. Çünkü o, gerçekten bana geldikten sonra beni zikirden (Kur'an'dan) saptırmış oldu. Şeytan da insanı 'yapayalnız ve yardımsız" bırakandır." (25, Furkan/27-29)

Buhari ve Müslim'in rivayet ettiğine göre Huzeyfe bin Yeman *(radıyallahu anh)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in mescidinde oturuyordu. O sırada bir adam geldi ve oraya oturdu. Huzeyfe'ye bu adamın sultana nakletmek için laf dinlediği söylenildi. Bunun üzerine Huzeyfe bin Yeman *(radıyallahu anh)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şöyle buyurduğunu söyledi:

"Kattat (koğuculuk yapan) cennete giremez."

Hafız İbn-i Hacer *(rahimehullah)* bu hadisin açıklamasında "kattat, gizlice bir yerden insanları dinleyip bunu sultana nakleden kimsedir" demiştir.

İşte hadiste bahsi geçen kişi sizin yaptığınızı yapıyordu. Sizler muvahhidlere karşı casusluk yapıp da yaptığınız bu işin insanlar ve rableri tarafından gizli kalacağını mı zannediyorsunuz. Sizler de bu adam gibi birçok şeyi efendilerinize naklediyorsunuz. Ancak burada dikkatinizi hadiste geçen kattatın (koğucunun) yaptığı iş ile sizin yaptığınız iş arasındaki farka çekmek istiyorum. Bu adam duyduğu haberleri Osman bin Affan'a *(radıyallahu anh)* aktarıyordu. Osman'ın kim olduğunu biliyor musunuz? İki nur sahibi... Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in damadı... O'nun kızının eşi ve raşit halifelerin üçüncüsü... Allah'ın kitabı ile gecelerini uykusuz geçiren, Allah rızası için günlerini akşam eden bir kişi. Bu adam duyduklarını Osman bin Affan'a iletirken tek beklentisi Allah rızası idi. Buna rağmen Huzeyfe onun yapmış olduğu bu işi hadiste geçen koğuculuğun kapsamına soktu ve Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "Kattat cennete giremez" hadisini rivayet etti.

Muvahhidlere karşı kendilerine yardım edip casusluk yaptığınız efendilerinizin rezilliklerine bakın ve anlamaya çalışın. Eğer aklederseniz bu çok şiddetli bir tehdittir. Onlar nasıl da Allah'ın şeriatını hükümsüz kılıyorlar, küfür ve isyan dolu kanunlarla hükmediyorlar. Küfür kanunları vesilesiyle zina etmeyi, faiz ile

alış-verişi, içki içmeyi mübahlaştırıyorlar. Koymuş oldukları bu kanunları koruma adına yeniden küfür kanunları çıkarıyorlar. Siz ise bu hükümetleri koruyor, onların lehinde "Bir" ve "Kahhar" olan Alllah'ın şeriatinin hâkim olmasını isteyen muvahhidlere karşı casusluk yapıyorsunuz. Eğer Müslümanların haberlerini Halife Osman'a aktaran koğucu olarak isimlendirilebiliyorsa peki Müslümanların haberlerini tağutlara aktaran kişinin hali nedir? Şüphesiz o bu sıfata herkesten daha layıktır.

Hadiste geçen koğucunun Müslüman olması sebebiyle cehennemde ebedi kalıp kalmayacağı âlimler nazarında ihtilaflı bile olsa ben selef uleması arasında muvahhidler aleyhinde müşriklere yardım etmek için casusluk yapan ve onlardan olan müşrik casusların küfrü konusunda ihtilaf eden birini bilmiyorum. Bu konuda "Şihabu-s Sakıb"[45] isimli yazımızda yeterince delil zikretmiştik. İşte o delillerden birisi de Allah'ın *(Subhanehu ve Tealâ)* şu ayetidir:

> *"Ey iman edenler! Yahudileri ve Hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, şüphesiz o onlardan olur. Şüphesiz Allah, zalim kavmi doğru yola iletmez." (5, Maide/51)*

Bu yüzden İslam âlimleri "Müslümanlara karşı müşrikleri dost edinmeyi ve onlara yardım etmeyi" kişinin İslam'ını bozan haller arasında zikretmiştir.

Bu hal aslen Müslüman olduğu halde Müslümanların aleyhinde müşrikleri dost edinen, onlara yardım eden kimseye dairdir. Yani Müslüman olduğu halde böyle bir amelde bulunan kimse İslam dininden çıkar.

---

[45] Şeyh'in bu yazısı Allah'ın izniyle "Ey Zindan Arkadaşlarım" ismiyle çıkaracağımız serinin ikinci kısmında yer alacaktır.

O halde (sizin gibi) müşriklerin dini ve kanunları üzerinde olup da Müslümanlara karşı müşriklere yardım eden kimsenin durumu ne olur acaba?

Sözlerimi bitirmeden önce burada şirk askerleri hakkında bizimle tartışmaya giren bazı kimselerin dikkatini bir noktaya çekmek isterim. Şöyle ki, aslen Müslüman olduğu halde Müslümanların sırlarını müşriklere söyleyen kimse ile (Hatıb bin Ebi Belta ve Ebu Lübabe olayında olduğu gibi) muvahhidlere karşı müşrikler lehine casusluk yapan kimse arasında büyük fark vardır.

Öncelikle Müslüman olduğu halde kâfirlere Müslümanların sırrını ifşa eden kişi (Hatıb bin Ebi Belta ve Ebu Lübabe gibi) aslen Müslümanların safında olup onlardan birisidir. Müslümanların askeri ve yardımcısıdır. Onların bazı sırlarını bilir ancak ahlaki zayıflık, şehevi istekler ya da dünya sevgisinden dolayı bu sırları kâfirlere ifşa eder. Daha sonra ise bu yaptığından dolayı büyük pişmanlık duyar ve tevbe eder. Böyle bir kimseyi, aslen görevi casusluk olan, muvahhidlere karşı müşriklere yardım eden bir kimse ile kıyaslamak asla doğru değildir. Bu kimse aslen müşriklerin safındadır. Muvahhidleri kötülemekle beraber müşriklere yardım eder. Müslümanların sırlarını ve konuşmalarını dinler ve efendilerinin konumlarını güçlendirmek, şirk kanunlarını korumak, muvahhidlerle savaşıp onları sindirme adına ifşa eder.[46]

Birinci konumdaki kişi yani Hatıb bin Ebi Belta ve Ebu Lübabe için Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sırrını ifşa et-

---

[46] Hatıb bin Ebi Belta Rasulullah'ın Mekke'ye düzenleyeceği seferi bir kadın vasıtasıyla gizlice orada bulunan yakınlarına duyurmak istemişti. Ebu Lübabe olayı hakkında ise İbn-i Kesir şöyle demiştir: "Enfal suresinin 27. ayeti Ebu Lübabe hakkında nazil oldu. Efendimiz onu Beni Kureyza'ya Allah Rasulü'nün hükmüne razı olun diye gönderdiğinde onlar Ebu Lübabe'yle istişare ettiler ve hükmü sordular o da eliyle boğazını işaret etti. Yani kesecek demek istedi. Fakat hemen ne yaptığının farkına varıp pişman oldu." *–yayıncı-*

ti denilebilir. Ancak onların casus olduğu, kâfirlerle dostluk kurduğu ve Müslümanlar aleyhine kâfirlere casusluk ettiği söylenemez. Buna rağmen bu işi yapan kişinin sahabenin nazarında nasıl şerefinin düştüğü ortadadır. Öyle ki Ömer *(radıyallahu anh)* "Ya Rasulullah! Bırak şu münafığın boynunu vurayım" diyerek onu öldürmek için izin istemişti.

İkinci konumdaki kişilere gelince, onlar muvahhidler arasında müşriklerin gözcüsüdür. O Kur'an ehline karşı beşerî kanunların taraftarıdır. Kim böyle yaparsa hiç şüphesiz apaçık bir şekilde şirk ehlinden ve beşerî kanunların yardımcılarındandır.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* böyle kimselerin hükmünü Buhari ve diğerlerinin rivayet ettiği Seleme bin Ekva hadisinde açıklamıştır. Seleme bin Ekva şöyle anlatır:

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir seferde idi. Müşriklerden bir casus gelerek sahabenin yanına oturdu, bir müddet konuştu ve sonra da oradan sıvışıp gitti. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Onu arayıp bulun ve öldürün" buyurdular.[47]

İşte bu Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* müşrikler lehine casusluk yapan, onların muhbirleri ve koruyucuları hakkındaki hükmüdür. Evet bu, hevasından konuşmayan Rasulullah'ın hükmüdür. Bizim değil...

Bunu çok iyi anla ve iki sınıfı birbirine karıştırma. Ey kendini şirke, küfre ve tuğyana bekçi yapan kişi! Dikkat et. Sen bu şekilde hazırladığın raporlarla casusluk yaparak kendini Yüce Allah'ın ve apaçık dininin nurunu söndürmeye kadir görüyorsun. Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a andolsun ki, sen yanılmış, kaybetmiş bir zavallısın.

---

[47] Muttefekun Aleyh

"Dünyanın tüm güçlerini toplasa da kendinde,

Hakkı devirmeye güç yettiremez hiç kimse."

Ey kanun ve şirk yardımcısı! Bil ki biz sana gerçekten acıyoruz. Çünkü şu bedenin, yakıtı taşlar ve insanlar olan ateşe dayanamaz. Onun üzerinde zebaniler vardır ve Allah'ın emirlerine isyan etmeden emrolundakları işi yaparlar.

Bugün seni tevbeye, şirkten ve ehlinden uzaklaşmaya, düşmanlarına yardım ettiğin Allah'ın dinine dönmeye davet ediyoruz. Allah'a tevbe et. Birkaç kuruş karşılığında dinlerini, bu tağutî hükümetlere satan âlimlerin ve şeyhlerin aldatmacalarına kanma.

Muhammed Mustafa *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sünnetini çiğneyip, hadisleri "bunlar ahad haberlerdir" diyerek ya da başka gerekçeler öne sürerek terkeden muasır Mürcie'nin senin ameline yönelik vermiş olduğu fetvalara sakın meyletme. Onlar kendi kıt akıllarını Allah'ın dininin önüne geçiriyorlar. Senin yaptığın bu apaçık küfür olan ameli bazı sahabilerin hatalarıyla kıyaslayarak Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sahabisine karşı arsızlık ediyorlar. Ancak onlar bu yaptıkları ile sana hiçbir fayda sağlayamayacaklardır. Şunu bil ki; onlar her ne kadar getirmiş oldukları fasit delillerle seni bu dünya hayatında korusalar da yarın Allah'ın huzurunda bunu asla yapamayacaklardır.

"Kendilerine hainlik edenleri savunma. Muhakkak Allah hain günahkârları sevmez." (4, Nisa/97)

"Haydi siz dünya hayatında onları savunuverdiniz (diyelim). Peki kıyamet gününde Allah'ın huzurunda onları kim savunacaktır? Yahut onlara kim vekil olacaktır?" (4, Nisa/99)

Ey şirk kanunlarının yardımcısı! Allah'a and olsun ki, biz sana nasihatte bulunuyoruz. Sana acıyoruz. Başkaları gibi yalandan senin hoşuna gidecek şeyler söylemiyoruz. Aksine senin durumunu ve seni helak eden bu önemli hastalığın aslını ortaya koyuyor, tedavi yollarını sana gösteriyoruz. Tevhid askerlerinden ol. Şimdi

hemen Allah'ın ordusuna katıl. Allah'ın dinini terkeden, O'nun dostlarına karşı casusluk yapan, şirk ve tuğyan ehline yardım eden bir kişi olarak Allah ile karşılaşmaktan sakın! Allah'ın *(Subhanehu ve Tealâ)* haklarında şöyle buyurduğu şirk askerlerinden olma:

> *"Onlar burada çeşitli fırkalardan olma bozguna uğramış bir ordudur" (38, Sad/11)*

> *"Artık onlar ve azgınlar cehennemin içine fırlatılmışlardır." (26, Şuara/94)*

Buna karşılık Allahu Tealâ'nın haklarında şöyle buyurduğu Tevhid, şeriat ve Kur'an askerlerinden ol:

> *"Elbette bizim ordularımız galip geleceklerdir." (37, Saffat/173)*

Suvaka Hapishanesi

12 Muharrem 1417 h.

“Bir yiğit ki kaybettik; cengâverdi, cevherdi
Tıpkı bir yıldız gibi yeryüzünü süslerdi
Bir akşam vakti idi düştüğünde toprağa
Ve bir rahmet bulutu toprağına su verdi.”

Cihad Yolunda
Bizden Önce Gidenleri
Unutmayalım Diye…

İki Kahraman Mücahid

Serhan ve Suveyriki

İki kahraman mücahid… Süleyman Serhan ve arkadaşı İmran Suveyriki… Yahudi sınırında "el-Aynu's-Sahira" bölgesinde Arap ordusu tarafından öldürüldü.

İki kahraman mücahid… Allah sana rahmet etsin ey Süleyman! Ve Süleyman'ın arkadaşı Suveyriki… Allah sana da rahmet etsin…

Tağutun hükmü altında sindirilmiş bir şekilde, zillet içerisinde bir yaşamı asla kabul etmediniz. Filistinli kardeşleriniz katledilmek suretiyle büyük bir teröre maruz kalıyorlardı. Yurtları, meskenleri harap edilerek küçük düşürülüyorlardı. Tüm bu hadiselere ilişkin her gün medyada çıkan görüntülere tahammül edemediniz ve iki arkadaş birbirinize söz verdiniz. Ve sınırda vatanlarını koruma adına nöbet tutan askerlerin bulunduğu yerden gizlice girmeye karar verdiniz. Onlar güya silahlarını Yahudilere, sırtlarını da vatanlarına döndürmüşlerdi. Kendi zanlarınca bu şekilde ülkelerini koruduklarını düşünüyorlardı. Aslında onlar silahlarını bu vatanın evlatlarına döndürmüşler, dostları ve kardeşleri olan Yahudileri de arkalarına almışlardı.[48] Ancak bu uğraşla-

[48] Bilindiği üzere Ürdün, batısında İsrail ve Batı Şeria ile komşudur ve aralarında 238 km'lik bir sınır vardır. Şeyh Ebu Muhammed bu ifadesinde sınır nöbeti bekleyen Ürdün askerlerinin, aslen Ürdün topraklarını dı-

rına rağmen maymun ve domuzların kardeşleri ile savaşma emelini gerçekleştirmenizi engelleyemediler.

Kim bilir kaç kez evinizi bastılar… Ailenizi korkuttular… Sadece Allah'ı birlemenizden, davanıza olan bağlılığınızdan ve cihadınızdan dolayı sizleri tutukladılar. Kim bilir onların zindanlarında ne kadar kaldınız ve kim bilir orada size ne eziyetler edildi…

Zindana girmene sebep olan ilk suçun(!) onların krallarına ve yönetim sistemlerine dil uzatmandı ey sevgili kardeşim Süleyman! Mahkeme seni üç yıl hapse mahkûm etti. Orada da onlara asla boyun eğmedin. Zindanlar senden hiçbir şey eksiltemedi. Ancak Tevhid davetine olan bağlılığını ve tağutlara olan düşmanlığını artırdı. Onlardan daha da uzaklaştın. Seni ve samimiyetini gören herkes; zindanda prangalara vurulmuş, işkence altında bile muvahhid bir şahsiyetin onuruna nasıl sahip çıkabileceğine şahid oluyordu. Kısa mahkûmiyet süresince seni tek bir zindanda bırakmamalarının sebebi bu değil miydi? Üç zindan arasında oradan oraya taşıyıp durmadılar mı seni? Özellikle en son naklinde ülkenin güneyinde bir zindanda kalıyordun. Ancak Allah'ın düşmanları seni cezalandırma adına ülkenin kuzeyinde başka bir zindana naklettiler. Sebebini de kendileri itiraf etmişlerdir. Tevhid inancını ilan etmen, tağutların askerlerine düşmanlığını haykırman, onlara ve küfürlerine karşı rıza göstermemen değil miydi bunun sebebi?

Senin hayatının başlangıcı böyleydi… Sonu da böyle oldu… Daima Tevhid üzerinde kaldın, dinin karşılığında dünyadan razı olmadın, öldürüldüğün güne kadar rezillik dilenmedin, hep başı dik ve onurlu yaşadın. Yahudi sınırından geçtiğinizi askerler fark ettiği zaman onların tehditlerine boyun eğmedin. Arkadaşınla be-

---

şarıdan gelmesi muhtemel bir tehlikeye karşı korumadıklarını bilakis Ürdün'de mücahidlerden Yahudilere gelmesi muhtemel bir saldırıya karşı İsrail'i koruduklarını belirtmektedir. –yayıncı-

raber sürünerek geri çekilmeyi ya da durmayı reddederek arkadaşına şöyle dedin:

"Asla geri çekilmeyeceğim. Ben buraya şehadet için geldim."

Aynen hayatının bütününde onların küfürlerine, azgınlıklarına, zindanlarına ve işkencelerine karşı boyun eğmeyi kabullenmediğin gibi açtıkları ateşten korunmak için yüz üstü yere yatmayı da kabullenmedin. Daima Tevhidini ilan etmenin, onlardan beri olmanın, yüzlerine karşı kâfir olduklarını haykırmanın onuru ile hep mağrur yaşadın. Seni ve enişten "Assam el-Tumuni'yi" hatırlıyorum. Enişten Kabil'de ABD işbirlikçileri tarafından öldürülmüştü. Allah kendisine rahmet etsin. Sen de buradaki Amerika yandaşları tarafından öldürüldün.

Sizler "Keşfu-n Nikab an Şeraiti-l Gab" ve "Nakdu-d Dusturi-l Urduni" isimli eserleri ilk basan kişilersiniz. Tağutların kanunlarına aldırış etmeksizin onları gençler arasında yaydınız. Hapsedildiniz... İşkence gördünüz... Üzerinize baskılar uygulandı. Ülkede üzerindeki baskıların artması sonucu enişten kendi mücadele alanına döndü. Ve sen de kendi ortamında kaldın. Lisanı halin sanki şöyle diyordu:

"Küfürden beraatımı kanım ile yazmışım...

Bedel olarak öz yurdumda gurbetvari kalmışım."

Çünkü sen, başkalarının yaptığı gibi, kâfirlerin küfrüne razı olmak ve onların batıllarına boyun eğmek yerine hapishaneyi tercih ettin... Arkadaşlarının da şahit olduğu gibi hayatının son gününde de onlardan ve açtıkları ateşten korkarak eğilmeyi kabullenmedin. Hedefinden oldukça uzak olmana rağmen silahını onlara çevirdin, hedefin Yahudilerdi fakat onların destekçileri, Yahudilere kendi göğüslerini siper ettiler. Ve böylece Allahu Tealâ, daha önce hapishanelerde sana işkence ve eziyet edenlerle karşılaşmayı nasip etti. Ancak senin asıl hedefin Yahudilerdi. Ve sen her zaman "Yahudilerle onlar arasında ne fark var, onlar da Ya-

hudilerin kardeşleridir" derdin. Şu ayete dayanarak onların kâfir olduklarını hep delil getirmez miydin?

"Münafıklık etmekte olanları görmüyor musun ki, onlar kitap ehlinden küfre sapan kardeşlerine derler ki; -Andolsun ki eğer siz (yurtlarınızdan) sürülüp çıkarılacak olursanız, biz de sizlerle birlikte mutlaka çıkarız ve size karşı olan hiç kimseye hiçbir zaman itaat etmeyiz. Eğer size karşı savaşırlarsa elbette size yardım ederiz."(59, Haşr/11)

Onlar daha önce gizli ve açık Yahudilerin istihbarat birimlerine ve diğer kurumlarına yardım ettikleri gibi sana karşı bugün de bizzat Yahudi askerlerine yardım etmişlerdi.

Silahın senin bir parçan gibiydi. Sen ona tutkundun, o da sana... Onunla her buluştuğunda ve düşmanlarına karşı onu çevirdiğinde sağanak gibi kurşun yağdırırdın üzerlerine. Sanki lisanı halinle şöyle der gibiydin:

"Vuslat hasretiyle yanarken ruhum...

Cihad meydanlarında olmak sururum.

Ben savaşta bir afet, bir acı rüzgâr...

Yanımda bir eski dost, bir vefalı yar.

Can düşmanlarıma, kan kusturmuştu...

Bir anda sardı bizi, bir kutlu muştu.

Eşim, dostum yetmez, tüm âlem duysun...

Vuslat vakti geldi, davullar vursun.

Satın aldım canını, dedi bir ulu seda...

Biçilmez böyle cana, cennetten başka paha."

Sen nasıl hayatın boyunca Tevhid bayrağını yükseltmişsen, Yüce Allah'tan seni ve arkadaşını en yüce mertebelere yükseltmesini, şehidlerin köşkleri altında sizleri rızıklandırmasını diliyorum. (Allahumme Âmin)

Düşmanlarına karşı haykırdığın son sözlerin onları adeta helak etmişti. Sözlerin sanki onlar üzerinde kurşunlarından daha etkiliydi. Kâfirlerin sistemleri ve kralları hakkında sarfettiğin o sözler suçlarının(!) listesinde yazıyor. Yazıyor ki; yaşarken onlarla muhakeme edildiğiniz gibi, öldükten sonra da onlarla muhakeme edilesiniz...

Bu olaydan kurtulan iki kardeşimizin yargılandığı devlet güvenlik mahkemesinin raporunda suçunuz(!) şu kelimelerle ifade edilmişti:

"Suçlular(!) sınır nöbetindeki askerler üzerine ateş etmeye başladılar. Suçlulardan(!) davalı Süleyman Serhan ile İmran Suveyriki sürekli şu sözleri tekrar ediyorlardı: "Allahu Ekber", "Kahrolun ey kâfirler", "Siz Yahudilerin hamisisiniz", "Ey Tağutlar..." Çıkan çatışmanın sonucunda ilk iki suçlu(!) vuruldu ve her ikisi de (Süleyman Serhan ve İmran Suveyriki) öldürüldü."

Sen ve arkadaşın huzur içinde yatın ey kardeşim! Zaten onların, uğruna dinlerini sattıkları, halklarına ihanet ettikleri bu hakir dünyayı hiçbir zaman istemediniz. İnsanların Allah'ın huzurunda buluşacakları, arkadaşının ve senin onlardan davacı olacağın güne kadar huzur içinde uyuyun. Kâfirlerin tüm hain cinayetlerinden, kutsal hükümler ve Allah'ın mizanı altında davacı olun.

Kürdistan'da Şehid Edilen
Dört Mücahid Kardeşimizin Anısına

"Mü'minlerden öyle erler vardır ki, Allah ile yaptıkları ahide sadakat gösterdiler; böylece onlardan kimi adağını gerçekleştirdi. Kimi de beklemektedir..." (33, Ahzab/23)

Bütün övgüler âlemlerin Rabb'i olan Allah'a özgüdür. Salât ve selam Rasulümüz Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

Raid Hariysan, Mutasım Deradke, Lu'yi Hıyasat, Mahmud Nesur... Bu dört kardeşimiz işte böyle bir günde öldürüldüler... Allah onlara rahmet etsin ve kendilerini şehidler mertebesine kabul etsin.

Ömürlerinin baharındaki gençler... Yaşları çok gençti ama yüce kaygıları ve vefa taşıyan ruhları çok büyüktü.

Yüce ruhlar, istekleri ile bedenleri yorar.

Onur, cihad ve şehadet arayışı ile bu ülkenin karanlığından hicret etmelerinin ardından, Kürdistan dağlarında, vatanlarından uzakta öldüler. Gittikleri zaman çok üzüldük. Gitmelerine karşı olanlardan biri de bendim. Özellikle şehid olan kumandan kardeşim için (Allah ona rahmet etsin)... Hırslı bir önder, bu ülkede Tevhid çağrısı için yanan bir meşale gibiydi. Pek çok kardeşimiz ondan etkilendi... Beni hapishanede ilk ziyaret edişini hatırlıyorum.. O ilk ziyaretten itibaren ondaki asaleti, dava tutkusunu, Tevhide ve dine hizmet ateşi ile yanışını farketmiştim.

Allah rahmet eylesin... Kardeşim bu davanın düşmanlarına karşı oldukça sertti. Tevhid davasındaki öfkesi ve bu davaya olan

desteği onun en belirgin özelliği idi. Bid'at ehli ondan oldukça çekinirdi. Büyük küçük bütün mescidlerde hakkı, Tevhidi olanca açıklığı ile haykırmasıyla çok iyi tanınırdı. Kınayıcıların kınaması onu Allah yolundan asla alıkoyamazdı. Kendisini Mevla'ya uğurladığımız o günün ardından, hem ben hem de bütün arkadaşları büyük bir boşluk hissettik.

"Bir yolcu çekti gitti ardına hiç bakmadan,

Dünyayı sıyırdı da yorgun omuzlarından..."

O ve dört arkadaşı Afganistan'a veya Çeçenistan'a gitmeye niyetlenerek yola koyuldular. Oradaki kardeşlerine yardım etmek amacı ile..

"Mü'min ki; yoldaşı yorgunluk çile,

Hizmet eder hakka bitmez şevk ile.

Mü'min ki; bu yolda canı ve malı,

Feda eder, düşünmez bir lahza bile..."

Yolculuklarını Irak'ın kuzeyinde Kürdistan'da sonlandırdılar. Mürtedlerle cihad etmek için gün sayıyorlardı... Ve oradaki Müslüman Kürt kardeşlerine yardım ediyorlardı.. Tevhid davetlerinde hoş izler bırakmışlardı. Allah onlara rahmet eylesin, canlarını Allah'a satan kardeşler ve adamlar yetiştirmişlerdi.

Orada kardeşlerini cihada ve şehadete teşvik etmek ve cihat yaşantısına yönelik eğitmek için kamp kurdular. Lisanı halleri şöyle der gibiydi;

"Silahım yoldaşım, şehadet erek,

Titresin düşmanım, yansın asuman,

Yanımda sen, bende bu cesur yürek,

Vermeyiz düşmana dünyada aman,

Yeis yok, durmak yok yorgun düşerek,

Dönmek yok bu yokuşta zirveye tırman."

Amerikan yandaşı olan Laik Kürt guruplarıyla çatışmalara girdiler. Şehid oldukları son çarpışmaya kadar onlardan yüzlercesini yere serdiler.

Doğup büyüdükleri ülkelerinden uzaklarda öldürüldüler... Onlar rablerine yakın olduktan sonra doğup büyüdükleri ülkeden çok uzakta olmanın onlara ne gibi bir zararı olabilirdi ki? Tevhid ve ehline yardım etme yolunda aslanlar gibi şehid oldular. Allah'tan şehadetlerini kabul etmesini diliyorum.

"Seher yıldızı gittin bir selam ile,

Neden kısa ömrün, bir sebep söyle,

Gördün mü ay bugün ne kadar dertli,

Firakın derdine düşmüş o bile..."

Yola çıktılar ve hicret ettiler... Ölünceye kadar cihad ettiler... Allah onları şehidler mertebesine ulaştırsın... Ülkelerini, yurtlarını terkettiler... Nebi *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile, sahabeyle, şehidlerle ve salihlerle komşu olmak için çalıştılar... Allah onları uğurlarında çalıştıkları amaçlarına ulaştırsın... Ecirlerini Naim cennetlerinde kat kat versin...

Senin ve kardeşlerinin ayrılığı bizi çok üzdü ey Abdurrahman'ın babası! Şüphe yok ki bu gidişin gerek senin düşmanlarını gerekse onların efendileri olan Amerika'yı çok sevindirdi. Ölümünün ardından Kürdistan'da bir lider öldürdüklerini ilan ettiler... Aynı şekilde ölümün tağutların yardımcıları olan düşmanlarımızı da sevindirdi. Onlarla yaptığımız bir görüşmede "Aranan liderlerden biri ölmüş" diyerek bana çatışmanızdan bahsettiler. Onlara "Bunun için fazla sevinmeyin. Ebu Abdurrahman'ın kaybı, Rabb'imin size hazırladığı kötülükleri erteledi. Ardından kötü günler için adamlar bıraktı, onlara nasıl bir eylemci olunacağını göstererek onlardan önce gitti, mağrur bir şekilde Rabb'ine yürüdü. Uğrunda çalıştığınız, uykusuz kalıp tuzaklar kurduğunuz bu hakir dünyayı size bıraktı ve gitti... Allah

onu, dinine yardım etmesi için seçti ve bu yolda ölmeyi nasip etti. Allah'ın seçmiş olduğu bir mücahidin ölümü gibi bir ölümü sizin gibiler hayal bile edemez..." dedim.

Allahu Teâla içlerinden biri ölünce mü'minlere şöyle diyor:

"Eğer bir yara aldıysanız, o kavme de benzeri bir yara değmiştir. O günleri Biz insanlar arasında devrettirip dururuz. Bu, Allah'ın iman edenleri belirtip ayırması ve sizden şahidler (veya şehidler) edinmesi içindir. Allah zulmedenleri sevmez." (3, Ali İmran/140)

Ne ilginç, ne derin manalı bir tabir... "*Sizden şehidler edinir.*" Seyyid Kutub'un da dediği gibi; Şehidler seçilmiştir. Allah onları diğer insanlar arasından seçer. Onları kendine ayırır. Onları kendi yakınına alır. Bu batıl ehli ve din düşmanları için değildir... Bu sadece ve sadece dinin yardımcıları ve onun sadık askerleri içindir.

"Sevginin ve cennetin bedeli mü'minlerden canlarını ve mallarını satın alan, sevginin ve cennetin sahibi olan Allahu Tealâ için canları ve malları feda etmektir. İflas etmiş ve yüz çevirmiş bir korkak bu malın ticaretini nasıl yapsın ki. Vallahi bu mal o kadar ayağa düşmedi ki, iflas edenler onun fiyatını sorsun... O kadar değerini yitirmedi ki züğürtler veresiyeyle satın alsın... Bu mal, arayıp soranların çarşısında pazara çıkarıldı. Malın sahibi bedel olarak canları feda etmekten başka bir şeye razı olmamakta... Bu yüzden tembeller geride kaldı da satılan bu mal karşılığında bedel olarak canlarını feda edebilecek âşıklar öne çıktılar. Mal bu kimselerin arasında döndü dolaştı ve *"mü'minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı izzetli" (5,Mide/54)* olanların eline düştü.

Allah'a karşı muhabbet beslediğini iddia edenler çoğalınca kendilerinden iddialarının doğruluğuna dair delil getirmeleri istendi. Şayet insanlara salt iddia karşılığında bir şeyler verilecek

olsaydı boş adam meşgul adamın sanatını icra ederdi. Bu yüzden kendilerine "bu dava delil olmadan ispat edilmez" denildi. Bu sefer muhabbet iddiasında bulunanlar iddialarında samimi olduklarını ortaya koyma adına türlü türlü deliller getirdiler.

"De ki, siz gerçekten Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve suçlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok esirgeyici ve bağışlayıcıdır." (3, Ali İmran/31)

Bunun üzerine bütün insanlar geride kaldı da, fiillerinde, sözlerinde, tavırlarında ve ahlaklarında Rasulullah'ı *(sallallahu aleyhi ve sellem)* izleyenler öne çıktılar. Onların iddiaları kabul edildi.

Sonra bu kimselerden iddialarının kabul edilebilmesi için adil şahitler getirmeleri istendi. Ve kendilerine şöyle denildi:

Adalet ancak *"Allah yolunda mücahede eder, hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar" (5, Maide/54)* ayetinin tezkiyesiyle kabul edilir. Bunun üzerine muhabbet iddiasında bulunanların çoğu geride kaldı da mücahidler yerlerinde sağlam bir şekilde durdular. Onların getirdikleri şahitler kabul edildi.

Bu sefer mücahidlere denildi ki: "Âşıkların ne canları ne de malları kendilerine ait değildir. Akit konusu olan şeyi teslim edin. Çünkü Allah, inananlardan canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır."

Alışveriş akdi, her iki tarafında üzerine düşeni teslim etmesini gerektirir. Tüccarlar, müşterinin azametini, bedelin miktarını, alışveriş akdi elinde gerçekleşecek zatın kadrinin yüceliğini ve bu akdin yazılı olduğu kitabın değerini görünce, satışa çıkarılan malın, başka mallarda bulunan bir değere haiz olmadığını anladılar. Bu malı lezzet ve zevki gidecek, geriye kötü neticesi ve üzüntüsü kalacak sayılı dirhemler karşılığında düşük bir pahaya satmanın apaçık bir ziyan ve aldanma olduğunu bildiler. Buna ancak aklı eksik ahmakların razı olacağını gördüler. Bundan dolayı da mu-

hayyerlik şartı ileri sürmeksizin, gönül rızası ve hoşnutluğu ile alışverişlerini (Beyatu-r Rıdvan) gerçekleştirdiler:

“Allah’a yeminler olsun ki, ne sen istediğin için bu alış-verişi bozarız, ne de senden bozmanı talep ederiz” dediler.

Akit tamamlanıp malı alıcıya teslim ettikleri vakit kendilerine denildi ki: “Canlarınız ve mallarınız artık bizim oldu. Şimdi onları size olduğundan daha bol bir şekilde, mallarınıza kat kat mal katarak geri iade ediyoruz.”

> *“Allah yolunda öldürülenleri sakın ölüler sanma. Bilakis onlar diridirler, Rab'leri katında rızıklanmaktadırlar.” (3, Ali İmran/169)*

Allah kardeşlerimize rahmet eylesin. Onları şehidler mertebesine ulaştırsın. Bize de onlara peygamberlerin, sahabe ve şehidlerin yanında kavuşmayı nasip etsin.

Salat ve selam Peygamberimiz Muhammed’in, ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

Mücahid Kahraman Kardeşimiz

Cemal Rıfat Ragıp

"Canını sakınmadan dine hizmetti gaye,

Taşıdığın bu yaran, semada sana paye."

Aramızdan erken ayrılan mücahid ve muvahhid kardeşim. Allah senden razı olsun.

Kalbi bu dine karşı duyduğu sevgi ve şefkat ile tutuşurdu... Kendisi ve din kardeşleri için duyduğu acı ile yanardı... Kalbi bir yandan kardeşlerine yardım etme hırsı ve isteği ile dolup taşarken diğer yandan düşmanlarını cezalandırma duygusuyla tutuşurdu. Sürekli mırıldandığı, en sevdiği şiir şuydu:

"Ölüm gelsin amenna Müslümanca ölmekse,

O zaman her parçamı kutsar Rabb'im dilerse."

Yüce Allah'tan, en güzel isimleri ve yüce sıfatları ile naaşını mübarek, ecrini kat kat kılmasını istiyorum.

Ey değerli kardeşim! Sen tağutların zindanlarında yıllar geçirdin. Bir zindandan diğerine nakledildin. Suriye..... Ürdün... Ve diğerleri.. Senden sadece ve sadece muvahhid, mücahid ve mü'min olmandan dolayı intikam aldılar. Ve sen onları önemsemeden zindanlarında şu iki beyti tekrar ettin durdun:

"Bir halk boyun eğerken ihanete sessizce,

İşte ben! Özgürüm prangalar içinde."

Tağutun hükmü altındaki zillet hayatından bıktın ve Afganistan'a hicret ettin. Bir zamanlar seni heybetli bir aslan olarak tanı-

yan o topraklara şimdi muhacir olarak gidiyordun. Amerikalı haçlıların Afganistan'ı işgaline kadar orada kaldın ve senden ayrılman istenilinceye kadar da oralardan ayrılmadın. Daha sonra Kuzey Irak'a geçtin. O gün bana telefon etmiştin ve sana "ayrıldığın ülkeye dönmeyi düşünüyor musun?" diye sormuştum. Dedin ki: "Cihadın izzetini tattıktan sonra zillet altındaki bir ülkeye dönmek mi? Allah korusun. Ancak mücahid ve fatih olarak inşaallah."

Bu seninle hapsedilmemden önceki son görüşmemizdi.

Sonra Bağdat Amerika'nın pençelerine düştü. Haçlılarla savaşma arzusu ve özlemi ile hemen oraya doğru yola koyuldun. Şehadetinden önce Müslüman ordusunun atları üzerinde Fırat ve Dicle kıyılarındaydın.

"Bir kahraman, ateşler söndürüyor bağrında,

Ayrılık değil ki bu, şehadet Hak uğrunda."

Arkadaşlarınla beraber kuşatıldınız. Fakat teslim olmadınız. Az bir cephaneyle son nefesinize kadar savaştınız.

Amerikalı haçlılara karşı bir mücahid olarak savaşıp, aslanlar gibi şehid oldunuz. Sen ve Mısırlı üç arkadaşın. Onları tanımıyorum. Fakat bunun ne önemi var ki? Allah onları tanıyor. Cephanenizin azlığına rağmen düşmanlara karşı direndiniz. Seni ve arkadaşlarını alt edemediler. Ancak helikopterden açılan ateş sonucunda... 1425 yılının Muharrem ayında... Allah senin ve kardeşlerinin amellerini kabul etsin.

"Bir yiğit ki kaybettik; cengaverdi, cevherdi.

Tıpkı bir yıldız gibi yeryüzünü süslerdi.

Bir akşam vakti idi düştüğünde toprağa,

Ve bir rahmet bulutu toprağına su verdi."

Allah'ın kitabında bana seni hatırlatan ayetleri her görüşümde bıkmadan usanmadan senin için dua ediyorum. Allah'ın kita-

bına nasıl bağlı olduğunu, ayetlerini nasıl tefekkür ettiğini asla unutamam. Kardeşlerini de ayetleri gördükleri zaman tefekkür etmeye teşvik etme fırsatını hiç kaçırmazdın.

Geçen sonbaharda bir ormanın ortasında yaptığımız yolculuğu hatırlıyor musun? Hani yerler kuru yapraklarla kaplanmıştı. Arkamıza kuru bir yaprak düşmüştü ve sen ona bakıp şöyle demiştin:" Allahu Ekber! Ey kardeşlerim! Şu yaprağı bir düşünün. Ve bütün bu yaprakları... Hepsinden Allah haberdar ve bunların hepsi Allah indinde apaçık bir kitaptadır."

Sonra da yüzün nur gibi parlarken şu ayeti okumuştun:

"O bilmeksizin bir yaprak dahi düşmez; yerin karanlıklarındaki bir tane, yaş ve kuru ne varsa hepsi (ve her şey) apaçık bir kitaptadır."(En'am/59)

Bir gün Suriye'de gardiyana şöyle deyişine şaşmamak gerekir:

"Beni hapsetmenize ve bin yıl dahi olsa hapishanede kalmaya hiç aldırmam. Yeter ki bana bir mushaf verin."

Ey mücahidlerin babası! Allah sana merhamet etsin. Ey İbrahim'in ve Abdurrahman'ın babası... Ey değerli kardeşim! Allah sana merhamet etsin. Hicretinden önce kendine bir eş arıyordun. Ve bana anlatılana göre şehid düştüğün gece arkadaşlarına evlilikten bahsetmişsin. Allah'tan sana Firdevs cennetlerinde gözünü aydınlatacak huriler nasip etmesini diliyorum. Ve senin için evinden ve ailenden daha hayırlı evler ve daha hayırlı aileler nasip etmesini diliyorum.

Seni düşünüyorum... Kim bilir kaç kere şehadetten bahsetmiştin... Allah'tan senin için en yüksek mertebeleri ve bize de Firdevs cennetlerinde seninle buluşmayı nasip etmesini diliyorum.

Dinimizin düşmanları olan tağutların dostları, seni ve bir gurup arkadaşını suçlular listesine almışlardı. Sizi Amerika'ya kurban vermek için.. İşte bu hakir âlemi onlara bıraktın. Arkadaşlarınla beraber mukaddes hükümler ve mizan altında onlardan da-

vacı olacağınız bir yurda göçtün. Biliyor musun sana yönelttikleri suç neydi? “İslam’ın yardımcısı olmak.”

Allahım! Ben şahitlik ediyorum ki kulun Cemal senin dininin yardımcısı idi. İşte Rabb’im, hem sana itaat edenler hem de isyan edenler buna şahitlik ediyor. Dininin yardımcıları ve düşmanları...

Ey Yüce Mevlam! Şahitlik ederim ki o Seni ve Rasulünü severdi. Bu dinin zafer kazanması kaygısı ile akşamlar ve sabahlardı. Ey Yüce Mevlam! Senin gölgenden başka gölgenin olmadığı o günde bizi gölgen altında buluştur. Allahumme Âmin.

Salât ve selam Peygamberimiz Muhammed’in, ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

Ebu Enes eş-Şami

Ömrü Tevhid Sancağı Altında Geçen Bir Mücahid...

Ey Sevgili Kardeşim Ebu Enes...

Allah sana merhamet etsin. Sen O'nun dinini; İslam'ı nasıl koruduysan O da ardında bıraktığın çocukların Enes, Malik ve Meymune'yi öyle korusun... Sen O'nun davasına, Tevhide nasıl yardım ettiysen O da onlara öyle yardım etsin...

Kuveyt mescitlerindeki çocukluk çağlarımızdan beri seni tanırdım... Salimiye Mescitlerinde beraber büyüdük... Selef Mescidi... El-Halef... El-Mudac... Er-Rumi... Bunlar beraber büyüdüğümüz, koşup oynadığımız yerlerdi. Küçüklüğünden beri içinde ilim sevgisi ve öğrenme isteği vardı. Bu yüzden lise eğitimini tamamlar tamamlamaz gençlik hayalimiz olan İslam Üniversitesi'nde okumak için Medine-i Münevvere'ye gittin.

Basamak basamak hocalardan ilim öğrenmeye başladın... Allah seni bu konuda muvaffak kıldı. Çalışman, gayretin ve kararlılığınla büyük ilerlemeler kaydettin. Yaşıtlarının pek çoğundan daha öne geçtin.

Yaşıtlarını ilim eğitiminde geçtiğin gibi ilminle amel etmek, onu pratiğe dökmek, ilme davet edip öğretmek konularında da geçtin. Gençleri eğitmek, ilme teşvik etmek, Allah'a ve O'nun dinini korumaya davet etmek konularında onların üzerinde büyük etkin vardı. Gençler ve diğer insanlar derslerinden adeta büyülenip üslubuna hayran kaldılar... Birbirlerine Suveylih, Amman, Zerka ve diğer şehirlerde verdiğin konferanslara katılma yönünde

tavsiyelerde bulundular. Sadık davetçilerin yürüttüğü çalışmalardan korkan Allah düşmanlarının eziyetlerine teslim olmadın. Hakkında defalarca davalar açıldı, baskı gördün, hapsedildin ama yine de boyun eğmedin.

Ne Bosna Kardeşleri, ne Buhari Merkezi ne de Kitap ve Sünnet Cemiyeti... Çalışmalarınla can verdiğin bu kurumlar derslerini asla unutmayacaklar.

Ve son olarak, eylemlerinle davana sadakatini ispatladığın, sözlerini kanınla yazdığın Irak toprakları.. Seni asla unutmayacaklar...

Sen.. Zor zamanlarda arkasını dönüp gidenlerin boğazlarını ilminin mızrağı ile keser, iftiracıların şüphelerini keskin dilinle yere çalardın. Zamanını kılıcınla müşriklerin boğazını keserek, silahınla casusların, mürtedlerin cesetlerini parçalayarak geçirdin...

İşte davetçi ve ilmiyle amel eden ulema böyle olur... Dedikodu ile hiç işin olmadı... Günümüz ulemasının pek çoğunun yaptığı gibi asla mücahidlere dil uzatan biri olmadın... Aksine cihada ve mücahidlere yardım ederek iftiracı ve döneklere karşı konuştun... Kılıcının din düşmanlarına hükmetmesi hiç zaman almadı... Dilerim Allah seni en yüksek mertebelere ulaştırır...

İlim eğitimine yaptığın büyük katkıları ve teşvikleri asla unutmayacağım. Çevrendeki herkese ilmî bir kitap seçip okumasını tavsiye ederdin. O bir bölüm okur sen de başka bir bölüm okurdunuz. Karşılaşınca herkes birbirine okuduğu bölümü özetlerdi. Pek çok kardeşine karşı üslubun buydu.

Usul dersleri vaktinin büyük bölümünü alıyordu. Gençlerden pek çok topluluğa her yerde bu dersleri veriyordun. Tabi ki bu çalışmalar, Suveylih'deki mescidinde ve kendi kurduğun bir süre sonra da İslam daveti için adeta bir fener haline gelen Buhari Merkezi'nde kadın ve erkek dinleyicilerin katıldığı konferansların Haricîndeydiler.

Seni defalarca evinde ziyaret ettim. Sen de beni... Göğsün cihad ateşiyle yanıp tutuşuyordu. Newyork ve Washington gazvelerinin ardından bu tutku sende daha belirgin hale geldi. Seni yakından tanıyan herkes cihad ve şehadet arzuna şahit oldu. Günümüzdeki bazı taraftarlar gibi çok konuşup az iş yapmazdın. Bu yüzden yaptığın kutlu çalışmaları küçümseyen pek çok kişi şaşırdı.

Senin meclisinden, katılmalarını tavsiye ettiğimiz derslerinden uzak duruyorlardı. Meclisinden ve minberinden kurşunların vızıldadığı, topların gürlediği Irak topraklarına devasa sıçrayışın karşısında şaşırıp kaldılar. Ama ben hiç şaşırmadım. Söz konusu gazvelerden sonra ortaya çıkan bu eğiliminin farkındaydım.

Allah seni korusun... Şeyh Usame'ye karşı duyduğun sevginin ve ona katılmak için gösterdiğin gayretin farkındaydım. İran'da tutuklanman ve Afganistan'a giden yolların yüzüne kapanmasının ardından Ürdün'e dönmen... Buna rağmen ümidini kaybetmedin. Önüne çıkan ilk fırsatta Iraktaki mücahidlere katılıncaya kadar istikrarlı bir halin olmadı. Seninle son görüşmemiz bundan iki yıl önce bu tutuklanışım öncesinde Allah düşmanlarının beni aradığı sıradaydı. Bosnalı kardeşlerimizle görüşüp onlara ders verdiğin bir mescitte seninle görüşmüştük. Onlara Bosna'ya davetçi ve yardımcı olarak gittiğinden beri ders okutuyordun. Görüşmemiz çok kısaydı. Her ikimizin de birbirimize olan inancı tazelendi. Sonra ayrıldık. Birkaç gün sonra ben tutuklandım. Aylar sonra zindandan hapishaneye nakledilinceye kadar senden haber alamadım. Ve Irak ihtilalinden sonra mücahidlere katıldığını duydum. Lisanı halin şöyle der gibiydi:

"Savaş hatıraları... Sonsuz yurdadır hasret,

Tek cihada atılmak tek sururum şehadet.

Allah'ın dini için isteklerimi sattım,

Onların yerine cennetler satın aldım.

Ne huzur ne rahat ne de zevkli bir hayat,

Fani dünyada kalsın, istemem lahza rahat.

Yeterki şu fani can şehadete ulaşsın,

Rahman'ın hurileri yaralarımı sarsın.

Rabb'im! Cennet karşılığında fedadır canlarımız,

Cihad meydanlarında dökülsün kanlarımız.

Allahım... Allahım şehadet diliyorum,

Fazlınla bu duamı kabul et istiyorum."

Sen cihad yolunda kanını akıtmıştın. Rıza göstererek, geri dönmeksizin... Şaban ayının üçüncü Cuma günü canlarını, ruhlarını Rabb'lerine satan üç Tevhid kardeşin ile birlikte Müslümanların ırzlarını korumak, Amerika ve casuslarının esaretinden onları kurtarmak için yola çıktınız. Rıza gösterip geri dönüş olmaksızın çıktığınız bu yolda Allah niyetlerinizi kabul etti.

Allahım! Onun ecrini yücelt, ailesini ve çocuklarını koru. Tıpkı onun Müslüman kadınların ırzını korumak için çalıştığı gibi... Çabalarını ve cihadını kabul buyur... Tevhid bayrağını ve senin dinini yücelttikleri gibi onun ve arkadaşlarının mekânlarını Firdevs-i Ala'ya yücelt. Senin gölgenden başka hiçbir gölgenin bulunmadığı o gün onları ve bizi senin gölgende haşret. (Allahumme Âmin)

Nebin Muhamed'e, ailesine ve ashabına selam olsun...

Kafkafa Hapishanesi

Şaban/1425 h.

Kahramanlardan Bir Gurup

Tevhid ve cihad okulundan mezun oldular. Ömürlerini Amerika ve yandaşlarına karşı cihada adadılar. Her yerde kardeşlerimize, şeriatin ve İslam'ın yardımcısı, cihadın ve Tevhidin kahramanı bu guruptan bahsediyoruz. Onlar bizim en çok sevdiğimiz kardeşlerimizdi. Suriye'den Ürdün'e geçtiler. Tevhid ve cihad okulundan mezun oldular...

Gençliklerini ve ömürlerini Tevhid davetine adadılar. Onun sancağını yükselttiler. Kopmak bilmeyen sapasağlam kulpuna yapıştılar. Aileleri, aşiretleri ve milletleri içinde Tevhid çağrısında bulundular. Bunun sonucunda Allah düşmanları tarafından maruz kaldıkları eziyetlere, belalara ve işkencelere, Allah düşmanlarının bu kutlu davanın ehli için kurdukları zindanlara sabrettiler. Allah düşmanlarının davetçilerden intikam almalarının tek sebebi onların tuğyanlarından, küfürlerinden, batıl kanunlarından beri olmalarından başka bir şey değildir.

Gençliklerini, ömürlerini dava uğruna harcadıktan sonra Tevhide ve cihada hayatlarını bağışlayıp bu uğurda canla başla mücadele ettiler, bu uğurda can verdiler.

Allahım! Onların naaşlarını, kanlarını, azalarını mübarek kıl. Ruhlarını Firdevs cennetlerinde dolaşan, arşına sığınan yeşil kuşlardan eyle...

Bazıları Afganistan'da hayata veda etti. Kadeşimiz Ebu Humam Hisam Tamuni gibi... Onu Afgnistan'da Amerika yanlısı komünistler öldürdü. Kabil'de... Allah'tan rahmet diliyoruz.

"Nefretleri ile seni ölüme yolladılar...

Oysaki sen kârlısın, onlarsa ziyandalar."

Ve onlardan bir diğeri. Ebu Ubeyde Abdulhadi...

Ömrünü her yerde şehadeti aramakla geçirdi. Yahudilerle çatışmak için defalarca Ürdün nehrinin batısına geçmeye çalıştı. Yahudi askerleri doğu yakasında onu yakaladı ve hapsetti. Allah onu hapisten kurtardıktan sonra Afganistan'a gitti ve orada kaldı.

Afganistan düşünceye kadar oradaki cihad kamplarında kendisini ve kardeşlerini eğitti. Daha sonra istemeye istemeye orayı terketti... Sırtını dönüp kaçarak değil... Kürdistan'a geçti. Oradaki kardeşlerini eğitmek için çalışmak üzere. Ta ki ölünceye kadar... Amerikan taraftarı kürt solcularla girdikleri bir çatışmada vefat etti...

Kardeşimiz Muaz Ebu Kağkağ... Sulta mescidinde Tevhid davası üzere yetişti. Allah onu bu dinin düşmanlarının başına musallat etti. Kardeşleri ile beraber Tevhid davasını bir nur, bir ışık misali göğüslerinde taşıdılar. Bir süre Tevhid davetinde bulunduktan sonra Kürdistan'a gittiler ve oradaki kardeşleriyle beraber saf tuttular. Onları eğittiler. Irak Haçlıların pençesine düştüğünde oraya geçtiler ve Haçlılarla savaştılar. Tek tek ve topluca... Ta ki ölünceye kadar... Geri çekilmeden...

Bu mübarek topluluk her yerde cihada destek verdikleri için ülkelerindeki tağutlar tarafından suçlular listesine alındılar. Suçlu ilan edildiler. Allah düşmanlarının diliyle onlara ikramda bulundu. Çünkü düşmanları, efendileri Amerika'yı memnun etmek için onları mahkemelerinde yargıladı. Böylece herkesten önce düşmanları onların Ensaru-l İslam (İslam'ın Yardımcıları) olduğuna şahitlik etti. Nasıl ki kardeşlerimiz daha önce Allah'a yaklaşmak

ve O'nun rızasını kazanmak için tağutlardan berî oldularsa aynı şekilde tağutlar da efendileri Amerika'yı razı etmek için kardeşlerimizden uzak durdular.

"Öyle ise iki taraftan hangisi güvende olmaya layıktır? Eğer biliyorsanız söyleyin. İman edip de imanlarına zulüm bulaştırmayanlar var ya; işte güven onların hakkıdır. Doğru yolu bulmuş olanlar da onlardır." (6, En'am/81-82)

Bir gurup ki onları efendileri davet ediyor:

"Rabb'inizin bağışına, genişliği göklerle yer arası kadar olan ve Allah'a karşı gelmekten sakınanlar için hazırlanmış bulunan cennete koşun." (3, Ali İmran/133)

"Ey mü'minler! İster hafif techizatla, ister ağırlıklı olarak seferber olun ve mallarınızla, canlarınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer bilirseniz böylesi sizin için daha hayırlıdır." (9, Tevbe/41)

Nerede cihad çağrısını seslendiren bir topluluk duysalar koşarak davetlerine icabet ettiler. Ömürlerini, canlarını dine yardım etmeye adadılar... Hakk'ın rızasını kazanmak için.

Diğer tarafta ise bir başka gurup... İslam'a karşı haçlı savaşı ilan ettikten sonra efendileri Bush onlara sesleniyor. "Ya yanımızda olursunuz ya da karşımızda."

Kendilerini onun ayakları altına attılar, saflarına katıldılar. Allah'ın dinine, O'nun şeriatine düşmanlık etmek için... Mücahidlere karşı Haçlılara yardım edip, Yahudileri desteklediler. Mücahidlerin cihadından uzak durarak bunu terör olarak isimlendirdiler. Ve onları "İslam'a Yardım Etmek" suçu ile yargıladılar. Ne büyük bir arsızlık...

Allah'a andolsun ki mücahidleri "İslam'ın Yardımcısı" suçuyla suçlamak bu kavmi alt üst etti, onları Haçlı efendilerini razı etmek için din ile savaşır hale getirdi. Ümmeti için şeref taleb eden, İslam'ın zaferi için çabalayan, Washington ve Tel Aviv'in

ayakları altında ezilmeyi reddeden mücahidleri yargılayıp dışladılar.

"Şu ikisi Rableri hakkında tartışmaya girmiş iki hasımdır." (22, Hac/19)

Haçlıların yanında saf tutan, Allah'ın şeriatını reddeden, tağutun şeriatına dört elle sarılan, Amerika'nın menfaatlerini, Yahudi sınırlarını korumak için hayatını tehlikeye atan, ömrünü şirk ve orman kanunlarını sağlamlaştırmak için tüketen, dini, ırzı ve vatanı üç kuruşa, fani dünyaya, beş para etmez koltuklara değişen bir topluluk...

Bir başka gurupsa Allah'ın katındakini seçti. Bitmeyen, yok olmayan Cennet-i Ala'yı... Canlarını Rablerine sattılar. Kanları ile Allah'ın dinine yardım etmek için ülkelerinden çıkıp ailelerini, kardeşlerini, vatanlarını terkettiler. Daha önce de hayatlarını bu uğurda harcayarak yardım etttikleri gibi... Tevhid daveti uğruna düşmanlarının işkencelerine sabretmişlerdi. Daha sonra kanları ve canları ile de yardım etmek için harekete geçtiler. Cihad çağrısına icabet ederek Allah'a hicret ettiler.

Her biri Allah düşmanları ile cihada bilenerek yola çıktılar. Her yerde tağutların dinine öfke duydular ve İslam dinine yardım ettiler. Tağutların kendisine savaş açtığı, efendilerinin hükümlerini kendisine tercih ettikleri şeriate yardım ettiler. Bu yüzden düşmanları onları "İslam Yardımcısı Olmak" suçuyla yargıladılar. Çünkü onlar mümkün olan her yerde İslam'a yardım ettiler. Zaman zaman ülkelerindeki Allah'ın şeriatını bozup, O'nun dostlarına savaş açan, düşmanlarını dost bilen tağutlarla çatışmaya girdiler. Zaman zaman da işgal altındaki Kudüs'te... Yahudilerin çiğnediği Kudüs'te...

Buna karşılık ülkemizdeki tağutlar da Yahudileri destekleyip onlara yardım ettiler. Kimbilir kardeşlerimiz onlarla çatışmayı ne kadar çok isteyip bunun için kendilerini ne kadar çok hazırladılar.

Allah'ım onların ecirlerini artır. Onları istedikleri şekilde kereminle ödüllendir. Onlar senin dininin sancağını şu hezimet asrında nasıl yücelttiyse sen de onları öyle cennetinde yücelt.

Ey Ebu Ethem! Sen ve arkadaşların rahat uyuyun. En sevdiği insan tarafından uyandırılacak olan biri misali... Her ne kadar Allah sana ve arkadaşlarına ülkelerinizdeki tağutlarla çatışma imkanı vermediyse de bazılarınıza onların Afganistan'daki kardeşleri ile, bazılarınıza da Kürdistan ve Irak'taki dostları ile çatışma imkanı sundu. Şüphesiz Allah'ın kulları için seçtiği, en hayırlı olandır...

"Şüphesiz Allah, mü'minlerden canlarını ve mallarını, kendilerine vereceği cennet karşılığında satın almıştır. Artık onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürülürler ve ölürler. Allah bunu Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da vadetmiştir. Kimdir sözünü Allah'tan daha iyi yerine getiren? O halde, yapmış olduğunuz bu alışverişten dolayı sevinin. İşte asıl bu büyük başarıdır." (9, Tevbe/111)

Canlarınızı Allah'a sattınız. Allah'tan satışınızı karlı kılmasını diliyorum. Niyetlerinizi kabul etmesini, mekânınızı Firdevs-i Ala eylemesini diliyorum. Alış-verişiniz kutlu olsun. Bundan sonra Allah sizden satın aldığı canlarınıza karşılık sizin için sevdiği şeyleri verecektir. Hikmeti ile sizi, sizin için seçtiği mertebelere ulaştıracaktır.

Siz canlarınızı sattınız. Ve Rabb'iniz satın aldı. Mevlam'dan en yüce sıfatları, en güzel isimleri ile canlarınızın değerini arttırmasını, sevaplarınızı bereketlendirmesini ve bizi cennet bahçelerinde sizlerle kavuşturmasını diliyorum.

Allahım! Salât ve selam senin Nebi'nin, ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

Rebiulevvel/1425 h.

Muhammed Salim er-Rehhal

O, tağutlara karşı cihad hareketi yürüten ilk kardeşlerimizdendi. 1956 yılında Filistin'de doğdu. Üniversite eğitimini Mısır'da ki el-Ezher Ünüversitesinin Usulu-d Din fakültesinin Hadis bölümünde tamamladı. (1975-1979) Bu dönemde gençleri mürted hükümete karşı, cihad eylemlerine yönelik toplamaya çalıştı. Lisans eğitimini tamamlamasının üzerinden altı ay geçince, Hasan Helavi adlı bir gencin hapishaneden kaçmasının ardından düzenlenen tutklama opersyonları sırasında "cihad örgütü kurmak" suçuyla tutuklandı. Daha sonra serbest bırakıldı ve mastır eğitimine devam etti. Bir yıl sonra zorunlu hizmet için Ürdün'e gönderildi. Ondan sonra Afganistan'daki cihada yardım etmek için oraya gitti ve orada cihada katıldı. Daha sonra Ürdün'e döndü. Davet ve islamî eylemler alanında çalışmalar yaptı. Hükümet karşıtı cihad örgütü kurmak suçuyla Ürdün İstihbaratı tarafından tutuklandı. İstihbarata ait zindanlarda 14 ay boyunca kaldı. Ona tahammül edilemeyecek çeşit çeşit işkenceler ettiler. Buna rağmen yanındaki arkadaşları onun olağanüstü sabrına, tağutlara boyun eğmeyişine ve onlara istediklerini vermeyişine şahit oldular. Bu, onları daha bir öfkelendirdi ve işkencelerini iyice artırdılar. Büyük ihtimalle yiyecek ve içeceklerine akıl sağlığını etkileyecek ilaçlar koydular ve bunun neticesinde şizofren oldu. Bundan dolayı serbest bırakıldı. Bir yıl süreyle zorunlu olarak sinir hastalıkları hastanesinde gözetim altında kalmasına hükmedildi. Batı Amman'da, ıs-

sız bir bölgede dokuz yıldan fazla kaldı. Onu pek çok arkadaşımız ziyaret etti. Bu gün artık sağlığının çok iyi olduğunu söylüyorlar. Doktorlar da onun hasta değil normal olduğunu söylüyorlar. Ancak onlar aynı zamanda buraya gönderilen kişilerin sağlıklı olduğuna dair tam bir rapor olmaksızın oradan çıkamayacağını da söylüyorlar. Ancak oradaki kurallara göre de böyle bir durumda tam bir iyileşmenin olması mümkün değil zaten!

Bu arada Mısır'daki meşhur cihad davasından dolayı gıyabi olarak 15 yıl ağır hapis cezasına çarptırılmış.

Kardeşimiz Muhammed Salim er-Rehhal.. Bu güne kadar sabretti ve Allah'tan ümidini kesmedi. Allah'a şükürler olsun ki, o beş vakit namazı yanısıra yanındakilerle beraber Cuma namazını da kılıyor. Onlara hutbe veriyor. Mısır'daki, Cezayir'deki, Afganistan'daki, Bosna-Hersek'teki kardeşlerimizin haberlerini ve oralardaki olayları takip ediyor. Onu ziyaret eden herkes akıl sağlığının ve hafızasının çok iyi olduğunu söylüyor. Azmi hiç eksilmemiş... İman ateşi hiç sönmemiş... Mısır'dan, orada burada gerçekleştirdiği cihad eylemlerinden, istek ve heveslerinden bahsediyormuş. Allah'tan onun serbest kalmasını ve dine hizmet etmek için tekrar meydanlara dönmesini niyaz ediyoruz. Şüphesiz o buna kadirdir. Allah bize yeter o ne güzel bir vekildir.